

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Andersen, H. C.
Titel Title:	<u>Samlede Skrifter.</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 33
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : C. A. Reitzel, 1854-1879
Fysiske størrelse Physical extent:	33 bd.

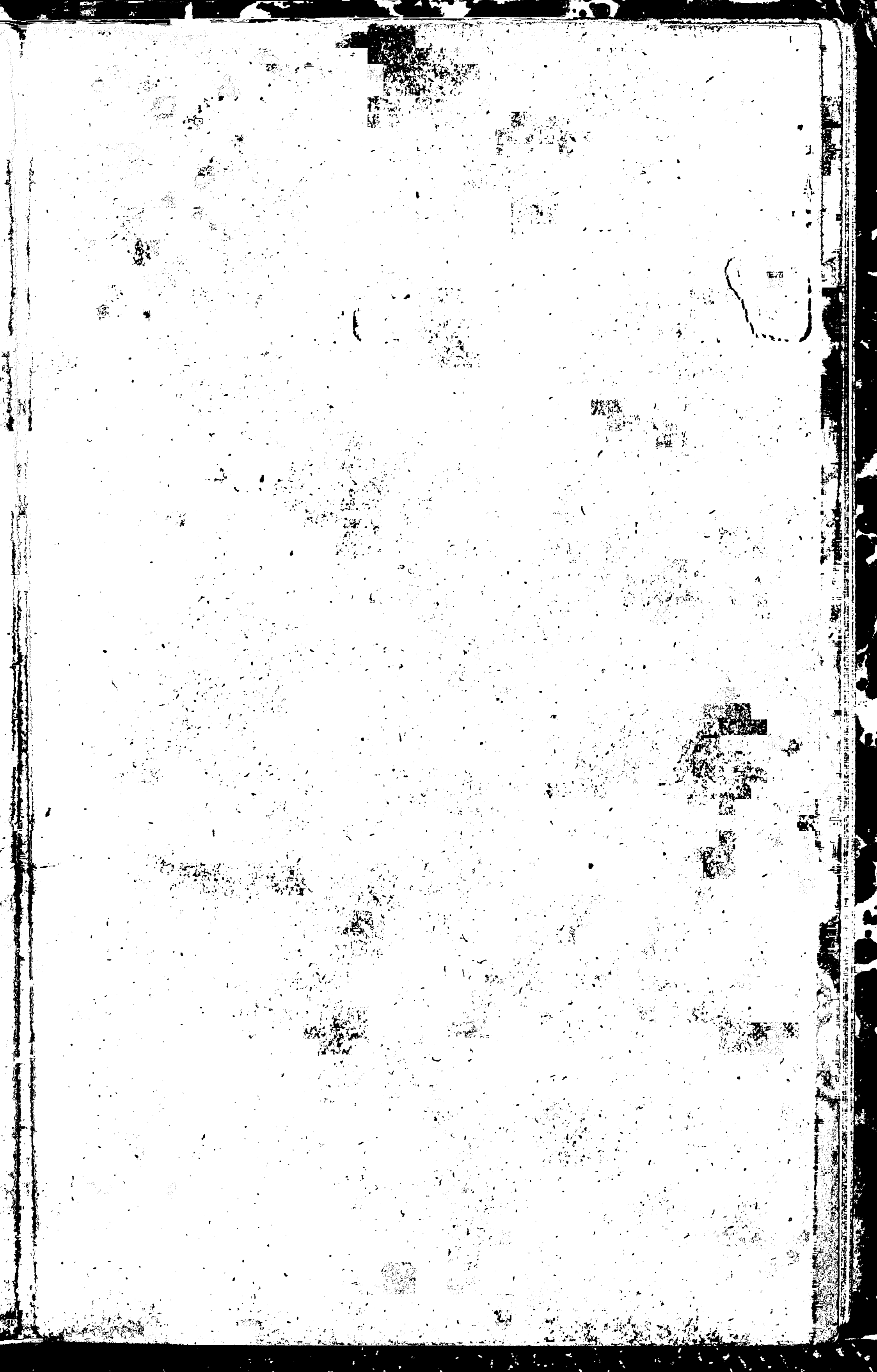
DK

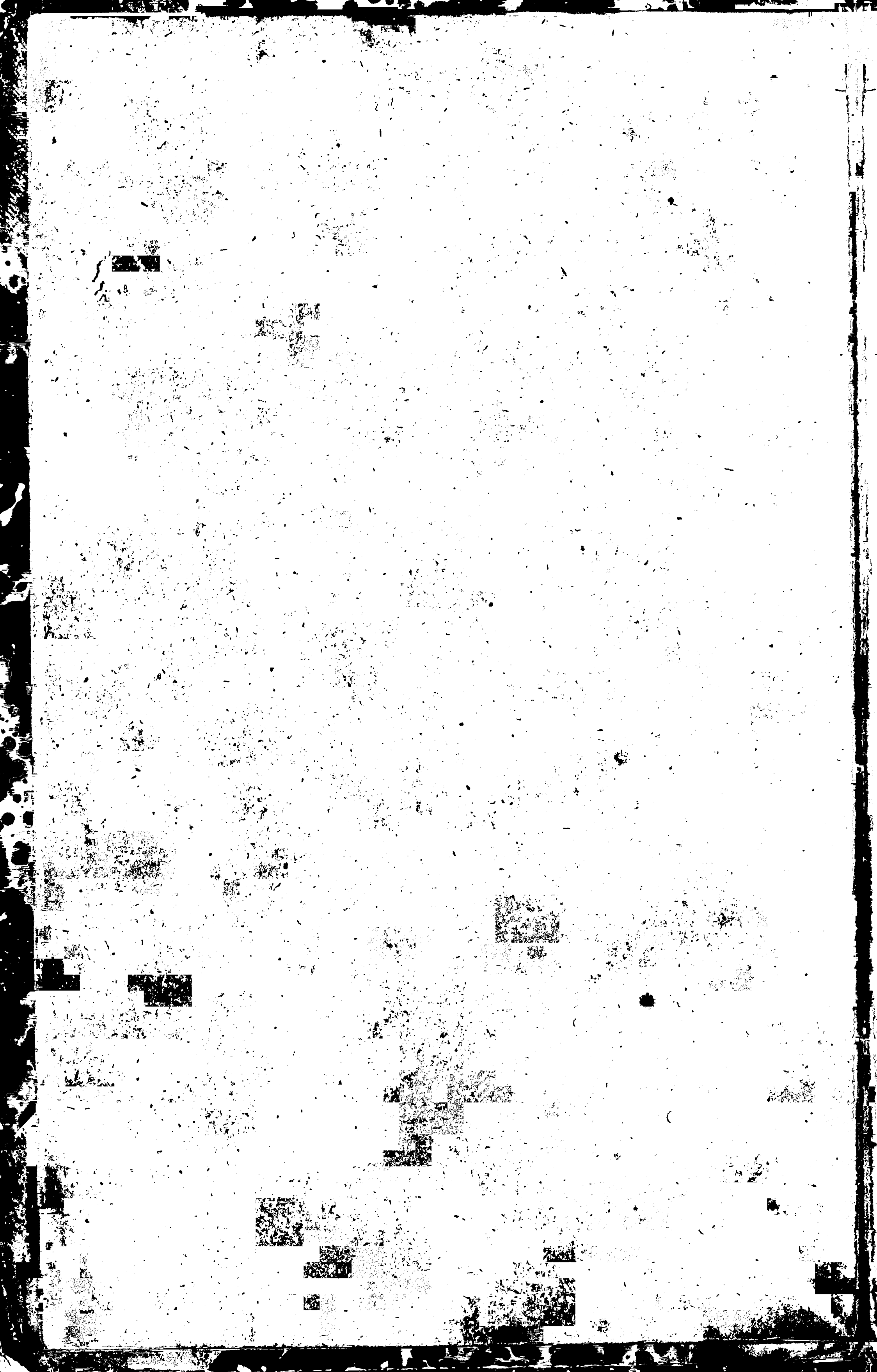
Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Samlede Skrifter

af

H. C. Andersen.

Tre og Tredivte Bind.

Samlede Skrifter

af

H. C. Andersen.

Tre og Tredivte Bind.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

1879.

Bianco Lunos Bogtrykkeri.

D i g t e

af

H. C. Andersen.

Tillæg.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

1879.

Bianco Lunos Bogtrykkeri.

Indhold.

	Side
Vandrerens Sang	1.
Mene, mene tekel upharsin	1.
Uhsang	4.
Brev til Fru Saabye	4.
Bers-Bignet	5.
Til Hende	6.
Den Gang vi endnu havde Vaar	7.
Jeg fik et Brev fra hende, som Du veed	7.
Brudstykke af en Kundsang	8.
Herrens Bøn	9.
Den stille Uge	9.
Bise	10.
Romanze	10.
Brudfolkene paa Jernbane	11.
Til Sophie Gade, født Hartmann	12.
Jeg gik igjennem den dustende Skov	12.
Romanze	13.
Studenten fra Lund	14.
Liden Kirsten og Prinds Buris	15.
Jeg har en Angst som aldrig før	16.
Ung Elskov	17.
Skjuld	18.
Bed Marskfister I. II. III.	19.
Forvisning	20.
Bed Soldaternes Hjemkomst i 1864	21.
En Stemning	21.
Danske Poeter i Bouquet	22.
Norge	24.
Korsør	25.
Til Maleren Carl Bloch	26.
Stormfloden	27.
En Stemning	27.
Oldingen	28.
Billedstormerne	29.
Et Barns Skriftemaal	31.
Odense	32.
Kjøbenhavn	33.
Miraklet	34.
Lille Svends Udtalelser om Beirliget	35.

	Side
„Den korteste Nat“	36.
Tunge Timer	36.
Mit Barndoms Hjem	37.
Fyen og Schweiz	38.
Smaavers	38.
Deviser med Præsenter	54.
Maskerade=Vers	70.
Stambogsblade	73.
Til Forskjellige	79.
Prologer I. II.	83.
Epiloger I. II. III. IV.	85.
Ved Kunstner-Carnevalet i Casino 1852	90.
Ved Scenens Gjenåbning den 1. Decbr. 1857	91.
Ved Kunstner-Carnevalet i Casino den 20. Marts 1860	93.

Kongehuset:

Til Kong Frederik den Sjette	95.
Til Enkedronning Marie Sophie Frederikke I. II.	96.
Til Kong Frederik den Syvende I. II. III. IV.	99.
Med Kong Christian den Niendes Portrait	102.
Med Dronning Louises Portrait	103.
Med Prindsesse Dagmars Portrait	103.
I Prindsesse Dagmars Stambog	103.
Farvel til Prindsesse Dagmar	104.
Ved Kronprinds Frederiks og Kronprindsesse Lovi=	
sas Formæling	104.
Til Kronprinds Frederik og Kronprindsesse Lovisa	105.

Leilighedsdigte:

Ved Rector Meislings Indsættelse i Helsingør	105.
Studentersang	106.
En splinterny Dands=Vise	109.
Sang for de Danske i Paris	111.
Fastelavnsvise	112.
En lille Flugt til Rom	113.
Sang ved Romergildet den 8. Marts 1836	115.
Psalmer ved første Gudstjeneste i Holmens Kirke efter	
dens Istandjættelse den 20. Marts 1836	117.
Cantate, affungen Nytaarsdag i Garnisonskirken.	118.
Videnskaberens Skaal	119.
Sagtherrens Skaal	121.
Revvæl til Jenny Lind	122.
Cantate ved Professor, Sognepræst C. F. Brorsons	
50aarige Embedsjubilæum d. 17de Dec. 1843.	123.
Julesang i det Collinske Huus	124.
Sang for Fru A. C. D. Drewsen	125.
Til Niels W. Gade og Sophie Hartmann	126.
Ved Femogthveears=Festen for Studenter	127.

	Side
Bed Efterlægtselskabets Stiftelsesfest	128.
Balletpersonalets Hilsen til Fru S. L. Heiberg . . .	130.
Til Fru S. L. Heiberg	131.
Bed det kongelige Opfostringshuus's hundredaarige Fest	132.
Sang til Fru Malle Drewsen	134.
Bed Grandjens Heisning paa Grandjeans nye Gaard	136.
Bed Indvielsen af den Bingske Porcellainsfabrik	137.
Til Jonas Collin I—III.	138.
De danske Qvinder	142.
Bed Fest-Ballet i Casino	143.
Bed C. S. C. Bræstrups Jubilæum	144.
En Foraarsfest i Rom	146.
Paa Balletskolen	147.
Det Skjønne	148.
Haandværkerens Vise	149.
En Moders Skaal	150.
Den 2den Februar 1864	151.
Til M. F. Bonnesen og B. Petersen	152.
Bed Afsløringen af Mindestøtten paa Holsteinborg	153.
Børnens Skaal	154.
Til S. P. C. Hartmann	155.
Bryllupsfange I—XII.	156.
Sølvbryllupsfange I—VIII.	169.
Guldbryllupsfange	180.
Mindedigte over Afdøde:	
Landgrevinde Louise Charlotte	181.
Farvel til Kong Frederik den Syvende	182.
Fru A. C. D. Drewsen	182.
Sophie Gade, født Hartmann	183.
Christian Wulff	184.
Adam Holst	184.
Jonas Collin	185.
Bed Efterretningen om Michael Wiehes Død	186.
Henrik Hertz	186.

Vandrerens Sang.

(Skrevet i Leipzig i Mai 1831.)

Hvor Stormen løfter høit sin stærke Stemme,
Hvor Bolgen spulmer paa det stolte Hav,
Jeg tænker kun paa Dig. — Dig Gud mig gav!
— Jeg kan Dig aldrig glemme!

Paa Sletten, hvor den vilde Hingst har hjemme,
Paa Fjeldets Lind, høit i den kolde Sky,
Jeg seer kun Dig, — selv i hver fremmed By —
— Jeg kan Dig aldrig glemme!

O bort, ja bort — det snevert er her hjemme —
Did hen, hvor Granerne paa Bjerget groe!
Langt bort, langt bort! — Faaer Hjertet da vel Ro?
— Jeg kan Dig aldrig glemme!

Mene, mene tekkel upharsin.

(1838.)

Sceptret, ikke det paa Thronen,
Det, der viser os Nationen,
Brænder tidt som Faklen ned.
Aandens Rigdom ene gavner,
Alt det Andet gaaer som Avner,
Veires bort, før Du det veed.

Trende Flammer nyligt brændte;
 Mon Betydningen Du kjendte?
 Saae Du vel, hvad Haanden skrev?
 Hvad der var Nationens Første,
 Det, den ansaae for det Største,
 I et Nu et Intet blev.

See mod Ostens store Rige,
 Der, hvor Folkesjærd fremstige
 Villieløst ved Herster-Bud!
 Under Fyr og Palmestygge
 Adel der og Borned bygge,
 Czaren er en jordisk Gud!

Hvor den rige Sumpstad kneiser,
 Stolt Paladjets Pragt sig reiser:
 Billedet paa jordisk Magt.
 Men, see Flammen slaaer fra Taget,
 Alt er Ild, Du horer Braget,
 Vældens Glands i Gruus er lagt.

Kom mod Vest, hvor Seinen flyder,
 Livet sig i Farver bryder,
 Diebliffet Mængden nyder,
 Til Theatret vil vi gaae;
 Skuespillet her er Sjælen,
 Ordet dristigt, Sangen fjælen;
 Czarens Slot er ei det Største,
 Nei, Theatret er det Første,
 Der Nationen selv sig saae.

Ildens Anittren Dret kjender:
 See, det rige Flitter brænder,
 Ja, det andet Blus er tændt.
 Under Himlens Tabernakel
 Glædens Scepter som en Fakkell
 Snart til sidste Gnist er brændt.

Kom, vi seile over Soen,
 Vort Cathago er paa Den,
 Tidens Bæverstol vi see;
 Og en Jomfru holder Spolen,
 Smiler bagved Bæverstolen,
 Rød som Rosen, hvid som Snee.

Rundtom Mylren og Bereguen!
 Som en billedlig Beteguen
 Kneiser i den rige Havn
 Stolt en Guldkalb, som man frandsjer;
 Alt Europa om den dandsjer,
 Børsen kaldes den ved Navn.

Vil for Stov Du Kæet boie,
 Saa det styrter for dit Die,
 Ilden lægger det i Gruus.
 Trende Flammer har Du skuet,
 I en Treklang, saae Du, lued
 Hver Nations det første Huus.

Foler Du ei, Stor og Liden,
 Boesje der er i Tiden,
 Dyb Betydning Tanken faacr.
 Her er intet Spil af Kræster,
 Nei, naar Du kun tænker efter,
 Flammeskristen Du forstaaer:

Hvad characteristisk throner,
 Præget paa de tre Nationer,
 Hvad de kalde vil det Største,
 Hvad de nævne som det Første,
 Blev en glødende Ruin.
 En usynlig Haand alene
 Skrev sit understærke: «Mene,
 Mene tekkel upharsin!».

Asylsang.

(1838.)

Hor, Spurven derude,
 Den sang ved Rude:
 „Kom ud, I Smaa!
 Kom ud dog af Skolen,
 Alart skinner Solen,
 Lege I maae!“
 Snart paa Fodder, snart paa Kæet,
 Ja, paa Hovedet selv vi staae;
 Vi med Spurven floi paa Træet,
 Havde vi bare Binger paa.

Hvor kan det dog være:
 Ikke vi bære
 Bingerne smaa?
 Men naar vi er fromme,
 Kan de vel komme.
 Vare de maae!
 Da vi flybe vil over Bjen,
 Flybe langt der i Verden ud,
 Flybe høiere op end Skjen,
 Op til Himmelen og Gud!

Brev til Fru Saabye.

Den 9de April 1838.

Min naadige Frue!

De maa vide:
 I Sind og Skind maa jeg Staffel lide,
 Jeg har et Hold i min venstre Side;
 Det holder mig hjemme, det gjør mig Dval.

Jeg sidder saa eensom paa anden Gal,
 Kan ikke komme, — ja, det er Sorgen;
 Derude er Aftenen meer end sval.
 Jeg hilser bestemt paa Dem imorgen
 Og beder med Læbernes smeltende Klang:
 Forglem mig ikke en anden Gang!
 Fasten altsaa jeg sorgfuld svigter.
 Forøvrigt

ærbødigt
 Deres Digter.

Vers-Dignet.

Paa Ungdommens friske Rosenblad
 Staaer at reise med Solstin skrevet;
 Det er for den Ældre et Mandens Bad,
 En Stund af hans Foraar gjenlevet;
 Den Yngre med Et seer sin Hverdagshistorie
 Gaae frem i den deiligste Glands og Glorie.
 Men da det nu ikke blev Alle forundt
 At flyde til fremmede Lande,
 Saae Iduns Æblet forfriskende sundt
 Med Runer om fremmede Strande,
 Saa griber den Hjemmeblivende glad
 Den hjembragte Blomst og betragter hvert Blad;
 Thi der staaer, hvad seet er og levet;
 Det er ham hans Reise. — Kom med, Du ham bad!
 Paa Ungdommens livsfriske Rosenblad
 Har at reise med Solstin Du skrevet.

Til Hende.

Du spurgte: „Hvad er Deres bedste Sang?
Den bedste Sang, faaer jeg den ei at høre?“
Nu vel, hvis Du har Lyst og Mod engang,
Saa hør! Gud staaer hos mig! Nu vil jeg Harpen røre.

En Digters Lykke vil jeg synge om.
Han vove tør, hvad ingen Anden vover,
Udtale tør han, hvad til Hjertet kom,
Gud er i ham, og Himlen ovenover.
Han sige tør med Kjærlighedens Mod
Og som et Barn uskyldigt sig hengive:
Du kalder Dig min Søster, er mig god;
Men Mere, meget Mere maa Du blive!
Bed Dig jeg luttres, styrkes, bliver stor,
Jeg elsker Dig som Jngen her paa Jorden,
I Dig jeg lever, og paa Dig jeg troer,
Mit eget Jeg er glemt, Din er jeg vorden!
O, svar! — Og dog er Taushed Haabets Traad,
Da tør endnu paa Dig jeg stadigt tænke.
O, vidste Du de lange Nætters Graad!
Mit hele Mandens Liv vil jeg Dig skjænke;
Jeg vente vil, som der i Sangen staaer,
I lange, lange, runde femten Aar
Som „Ridder og skøn Jomfru,“ — Alt for Dig!
Du rige Sjæl! Elsk Sjælen dog i mig,
Den kom fra Gud; hans Villie skee og blive!

— Ja, det er Sangen, Digteren tør skrive.
Du spurgte om den; — Digtet veed Du nu.
Jeg er ei Digter — al min Magt fik Du!

Den Gang vi endnu havde Vaar.

Den Gang vi endnu havde Vaar,
 Saae jeg Dig Roser plukke,
 De turde i dit dunkle Haar
 Sødte dufte, friske, smukke.

Og da man Sommer red i By,
 Dit Hjerte var bevæget,
 Du bandt en smuk Bouquet paany,
 Hvori hver Markblomst leged.

Og Høsten kom med broget Lyst
 Med Asters, Anemoner,
 Dem lod Du fæste paa dit Bryst,
 Som Ordensstjernen troner.

Nu ind i Vinteren er vi stridt,
 Ei Blomster Jorden smykke,
 Derfor kan mig nu ganske lidt
 Du til dit Hjerte trykke. —

Jeg fik et Brev fra hende, som Du veed.

Jeg fik et Brev fra hende, som Du veed,
 Fra hende, som opfylder heelt din Tanke,
 Din unge, friske, stærke Kjærlighed!
 Dets Duft fik strax mit Hjerte til at banke.

Det var en Rosenknop fra Hjertets Grund,
 En Ustylds Lillie, hvori Suktet bæved;
 Paa hendes Navn jeg trykkede min Mund,
 En stille Bøn dybt fra mit Bryst sig hæved.

O, det at kunne ganske tabe sig
 I Andres Lykke, som den var vor egen,
 Er saa livsaligt! Jeg omfavner Dig,
 Min egen tunge Sorg en Stund er vegen.

O drøm en deilig Drøm, og da Du veed
 Hvad jeg har læst i Hjertet paa din Lillie.
 Hold fast ved Gud, han selv er Kjærlighed!
 Paa Jorden og i Himlen skee hans Billie!

Brudstykke af en Rundsang.

(lagt ind i Oversættelsen af „Der Verschwender“.)

(Mel. Druen vøjer paa vor Klode.)

Kurbemageren.

Kurbene gjør just vor Lykke,
 Kurve gjort med Bid og Mand.
 Kurven er et herligt Stykke,
 Naar den er i Pigehaand;
 Dog, hvordan det ogsaa gaaer,
 Kurven først fra os hun faaer!

Snedkeren.

Høvler, hamrer, muntre Svende!
 Og husk paa, hvad tidt er sagt:
 Naar det Jordiske har Ende,
 Fire Fjæle er vor Pragt;
 Men for Kisten, som jeg slaaer,
 Selv en Brudeseng jeg faaer.

Herrens Bøn.

Læs Aften og Morgen dit Fadervor!

„Vor Fader i Himlen unævnelig stor!
 „Dit hellige Navn os i Hjerterne groe,
 „Lad ind i dit Rige os bygge og boe,
 „Din Villie raade i Liv og i Død,
 „Du vil os give vort daglige Brød,
 „Forlad os vor Skyld, som vi dem forlade,
 „Der skulde os takke og ikke hade,
 „Hold Fristelsen fra os, dens Synd og Last,
 „Frels os fra det Onde, hold Du os fast;
 „Thi dit er Riget og Magten og Æren,
 „I Jesu Navn og vor evige Bæren!“

Den stille Uge.

Den stille Uges Sørgetid
 En Skat af Tanker bærer hid:
 Christ gav sig hen for os, vi veed,
 For Sandheden han Døden led,
 Korsfæstet blev Ukyldighed.

Paa Tornekronen Blodet sad,
 Mens han for sine Fjender bad.
 Hvo ligner ham og gaaer hans Spor?
 I den just Livets Rose groer,
 Og Den er salig, som ret troer.

Du stille Uge smerteriig,
 Fryd straaler fra din Sørgeslig!
 Med ydmygt Sind vi knæle ned:
 Et Intet i Guds Herlighed,
 Og dog stor i hans Kjærlighed.

Vise.

Min Ven, lad Alt Dig more!
 Søg Smaafolk blandt de Store,
 Spil Hjertes ei, men Spar,
 Gjør Nar, vær selv vor Nar!

Lad bare vær' at græde,
 Det er en fattig Glæde,
 Den giver bleg Couleur,
 Og Verden vil — Humeur!

Huff, Verden pêle-mêle
 Er kun en Pjalt det Hele,
 Ja, Du og jeg og Alt
 Er kun en Pjalt, en Pjalt.

Gid Pjalten leve længe!
 Vi ere flinke Dreng,
 Vi spille Alør og Spar,
 Gjør Nar og er selv Nar.

Romanze.

Hvor Bøgen helder sin friske Green
 Mod Stranden, mens sagteligt Bølgerne trille,
 En Havfrue staaer paa tangklædte Steen
 Og synger i Aftenens Stille.
 See, Havbørn smaa mere ude fra Land
 Sig boltre i Tact efter Sangen;
 Det klinger med Glaslokke-Klangen,
 Hver Gang de fløve det klare Vand.

Den Havfrue kjæmmer sit lange Haar,
 Og Perlerne rigt falde fra det som Draaber;
 Den Sømand det seer, forude han staaer,
 Hans unge Hjerter paa Livet haaber;
 Den Havfrue er ham ei Skum paa Vand,
 Og Sangen naaer Hjertet og Tanken.
 Forstaaer Du hans Hjertebanken?
 Hvert Bryst har sit hellige Alfeland!

Brudfolkene

paa Jernbanen mellem Kjøbenhavn og Roeskilde.

Paa Bane nu, paa Bane!
 Seer Du den røde Fane?
 De ringed anden Gang;
 Bor Bei er ikke lang!

Jeg sidder ved din Side;
 Vi gjennem Luften glide,
 Alt flyve vi forbi,
 Ja, det er Trylleri!

End milevidt derhenne
 Staaer Kirken, og i denne
 Min Brud Du blive vil,
 O, Lyst at flyve til!

Vi eie Ornen's Vinger!
 Hør alt, hvor Orglet klinger!
 Hvor svandt dog Byer og Træer!
 Et Kys! — Nu er vi der!

Til Sophie Gade, født Hartmann,
at synge for sine Smaa.

Min egen stærke Dreng, min fine Pige,
En Rigdom stor, stor som min Kjærlighed!
Nei, der er ikke To saa nydelige
Som disse To, — ja, det hver Moder veed!

Igjennem Dinene til Hjertebunden
Man seer, som man kan ind i Himlen see;
En yndig lille Rosenknop er Munden.
Vorherre, lad mit Hjertes Tanke see!

Jeg gik igjennem den duftende Skov.

(Skrevet under et Besøg hos Ingemanns i Sorø.)

Jeg gik igjennem den duftende Skov,
Den hvælvede sig som en Kirke;
Et Fuglepar sang der Kjærligheds Lov
Mellem Bøge, Ege og Birke.

Jeg saae i Søen bag Bølgen Skum
Smaafisken lysteligt svømme;
Kjærligheds Lykke er ofte stum,
Men talende Hjertets Drømme.

I Byens Tummel, hvor jeg kom frem,
Det var som bag Skum og bag Grene;
Kun Mand og Hustru havde et Hjem,
Ei han, som er ganske ene.

Thi voxer paa Træet Blad ved Blad,
Og Blomsten mod Blomsten sig bøier;
Ei Døden skiller de Hjertes ad,
Som Kjærlighed sammensøier.

Den er en hellig, en styrkende Daab,
 Forvisning om Evigheds Lykke,
 Den mildner vort Sind og begrunder vort Haab,
 Er Klippen, hvorpaa vi kan bygge.

Lyksalig Enhver, som eier den ret,
 Lyksalig alt her paa Jorden.
 Den Sorg, hvorved to Hjerter har grædt,
 Er deelt jo og mindre vorden.

Hil Eder, hvor Kjærligheds Lykke boer!
 I fik, hvad kun Gud kan forlene.
 Hos Eder Hjertet paa Lykken troer,
 Om selv det er fattigt og ene.

Romanze.

(Skreven paa Bregentved.)

I Aften solens Straaler Skjen svømmer,
 Taus læner jeg mig paa min Vandrestav;
 Saa underligt vemodigt Hjertet drømmer
 Som Svanen paa det store Verdenshav.
 En sød Biolduft fylder rundtom Luften,
 Og kjære Minder gjennem Tanken gaae;
 Jeg gjennemstrømmes selv af Blomsterduften,
 Jeg har ei Sorg, og dog jeg græde maa.

Hør hist en Sangfugls bløde, stærke Trille!
 Dens Sang er et melodisk Fadervor,
 Der lyder hid fra Kirkegaardens Stille,
 Hvor Hylde træet over Graven groer;
 De sove der med Blomsten oven over,
 Paa Himlen Nyet staaer i Rosenkjær:
 Før atter Nyet tændes, der jeg sover
 Og drømmer, hvad jeg aldrig drømte her.

Studenten fra Lund.

Bælsang.

En Stemme.

Jeg aldrig Lundagaarden glemmer,
 Dens Hygge, Fred og Ungdoms Gny.
 En Skat af Minder Hjertet gemmer
 Fra Skaaningens Studenterby.

Chor.

Her lyst Livslyn over Fremtids Spange,
 Her Venstabs Pagt blev sluttet, her lod Sange
 I Gaard og Gade, livligt, fjærnt og nær
 Ved Solskin, Maaneskin og Lygteskjer.

En Stemme.

Fra Lundagaarden gif tidt Venneklyngen
 Igjennem Staden under munter Syngen.
 Hist bag ved Vindvet sig Gardinet rørte,
 Hvo var det vel, som der paa Sangen hørte?
 — Jeg veed — jeg nævner ei min Hjertensskjer.

Chor.

I Sommerqvæld, o hvilken Gammen,
 Naar Linden smukt i Blomster staaer,
 I Lundagaard at sidde sammen,
 Som der vi sad i Ungdoms Aar.
 Det som et Drømme-Syn fremsvæber,
 Vi sidde der paa samme Sæt,
 Og Piben damper, Ordet lever
 Og Sangen sig i Aftnen hæber,
 Alverden vil bort Favntag faae,
 — Er Hjertet ungt, det elste maa!

En Stemme.

Fuldmaanen skinner, Skyen svæver,
 Nu seer jeg „Lundagaarden“ ret,
 Den gamle Kirke der sig hæver,
 En Bauta paa den grønne Plet.
 Og Sengen lever, Bennen lever,
 Det Svundne, atter lever det!

Chor.

Jeg aldrig Lundagaarden glemmer,
 Dens Hygge, Fred og Ungdoms Gny.
 En Skat af Minder Hjertet gemmer
 Fra Skaaningens Studenterby.

En Stemme.

(Derpaa gjentaget af hele Choret.)

Her Sangene fra Læben strømte,
 Her Landens Altarblus blev tændt,
 Her var jeg ung, her Hjertet drømte,
 Her har jeg Sorg og Glæde kjendt.
 — Hurra, jeg er fra Lund Student!

Liden Kirsten og Prinds Buris.

Der var en Duft af det friske Hø,
 Og Luften var klar som den stille Sø;
 En deilig Stjerne funkled i Øster.
 Med Kind mod Kind to Lykkelige sad,
 Ret som i Rosen sidder Blad ved Blad;
 Det var Prinds Buris og Kongens Søster.
 Et Kys, endnu eet, saa skiltes de ad.
 En Drossel fløited sit Elskovs-Kvad.
 I Pragt, med bitter Frugt, stod Tjørnehækken;
 Dugdraaber faldt som Taarer ned i Bækken.

En Midnat var det; med Vold og Magt
 Prinds Buris blev, blindet, i Lænker lagt,
 Mens lystig Musik lød fra Slottets Sale.
 Der dansed en Kvinde med Skarlagens Flig,
 Baldemars Søster, bleg som et Lig.
 Som det skarpe Sværd faldt Kongens Tale:
 „I Dansen groer Rinden nok frisk og rød
 „Som Konge-Rosen, Prinds Buris brød.
 „For Sladderens Gift jeg udsletter din Brøde!“
 — Og Kongen dansed sin Søster tildøde.

Et Fangetaarn var der ved Bestervig;
 Der jordede man Liden Kirstens Liig.
 Hvidtjørnen sin Blomst paa Graven lagde.
 Hver Aften aabnedes Taarnets Dør,
 Og ud kom en Blind, saa svag som et Rør;
 Fra Fængslet til Graven hans Lænke rakte,
 Om denne Naade han Kongen bad.
 Og Duggen som Taarer faldt fra hvert Blad.
 Paa Kirstens Grav brast Buris's Hjerte.
 — Et Sagn, en Sang er nu hiin Elskovs Smerte.

„Jeg har en Angst som aldrig før.“

Jeg har en Angst som aldrig før,
 Som stod jeg foran Dødens Dør,
 Og maatte ind og styrte ned
 I Mørke og i Gensomhed!
 Jeg drives frem med Stormens Hast.
 O Herre, Herre, hold mig fast!

Alt Ondt i mig, det kom fra mig,
 Hvad Godt jeg gjorde, kom fra Dig;
 De Andres Skyld jeg nok opstreb,
 Men ei mit eget Skyldnerbrev;
 Hvor har jeg for mig selv hver Dag
 Besmykket godt min egen Sag!

Jeg trædes skal af Dødens Hæl,
 Først da sig løfte kan min Sjæl.
 Væg Fader vor som Duens Blad
 Mig paa min Tunge, gør mig glad!
 Har jeg ei Gud, hvad har jeg da,
 Naar hele Verden falder fra!

Ung Elskov.

I.

I Kjærlighed er ingen Sorg for tung,
 O, hvad er selv at lide og at savne!
 Hvor det er lykkeligt at være ung,
 Men lykkeligst sin unge Brud at savne.

II.

Man har et Sagn om Nøkken,
 Jeg troer det er om mig selv!
 Jeg ogsaa sidder med Harpen
 I Livets brusende Elv.
 „Du bliver dog aldrig salig!“
 Tilraaber hun mig og gaaer.
 Ei seer hun, hvor dybt jeg græder,
 — Bølgen over mig flaaer.

Jylland.

Jylland mellem tvende Have
 Som en Runestav er lagt,
 Runerne er Rjæmpegrave
 Ende midt i Skovens Pragt
 Og paa Heden alvorstor,
 Her, hvor Orknens Luftsyn boer.

Jylland, Du er Hovedlandet,
 Høiland med Skov-Gensomhed!
 Bildt i Vest med Klittag Sandet
 Løfter sig i Bjerges Sted.
 Østersø og Nordhavs Vand
 Favnes over Skagens Sand.

Heden, ja man troer det neppe,
 Men kom selv, bese den lidt!
 Lyngen er et pragtfuldt Tæppe,
 Blomster myhre milevidt.
 Skynd Dig, kom! om søie Nar
 Heden som en Kornmark staaer.

Mellem rige Bøndergaarde
 Snart Dampdragen flyve vil;
 Hvor nu Løse sine Hjorde
 Driver, Skove voxte til.
 Britten flyver over Hav,
 Gjester her Brinds Hamlets Grav.

Jylland mellem tvende Have
 Som en Runesteen er lagt,
 Fortid mæle dine Grave,
 Fremtid folder ud din Magt;
 Havet af sit fulde Bryst
 Synger høit om Jyllands Ryst.

Ved Aarskifter.

I.

(1860.)

Et nyfødt Aar paa Verdensstrømmen glider
 Med Malurtstængel og med Rosenflor.
 Hvad faae vi Hver? — Ved med Dit Fadervor
 Om Kraft i Medgang, og naar Hjertet lider!
 Stræb i alt Godt, og lad det faa staae til!
 I Verden skeer alene, hvad Gud vil.

II.

(1862.)

Igjen et Aar udfolder sine Vinger,
 Det flyver frem med Morgenrødens Glands;
 Igjen vi spørge: Hvad mon Aaret bringer,
 Hvor falder Sørgeflor, hvor Brudefrands?

Skal Krigsraab eller Fredens Hymne lyde?
 Hvad meisler det i Verdens Marmorblok?
 Hvad vil det reise, og hvad vil det bryde?
 Far hen hver Frygt, Vorherre hjælper nok.

Han er i gode og i onde Dage
 Det Hjerte, vi os trygt tør hælde til.
 Igjennem Mulmet vi til Klarhed drage;
 Bort Liv er ei Tilfældighedens Spil!

III.

(1864.)

(Efter Krigen.)

Det nye Aar kommer susende
 Over Vandene.
 Er Du rige Fugl, der brusende
 Kommer ind i Landene,

Glædevinkende?
 Er Du fattige Fugl, der linkende
 Kommer med Sorg og med tunge Aar?
 Kan Du bedrove meer end det gamle Aar?
 Kan Du hugge i Hjerterne dybere Saar?
 Hvad skal vel nævnes som din Bedrift,
 Naar Du staaer omtalt i gammel Skrift?
 Hvad mon vel Herren ved Dig os sender?
 Vor Bøn kan os styrke i al vor Bæe,
 Men ikke forandre, hvad der skal skee.

Forvisning.

(Under Krigen 1864.)

Endnu er ei Danmark en Rjæmpegrav
 Med styrtede Bautaene,
 Det er et Træ i det salte Hav
 Med friske og sunde Grene;
 Det tør ei fældes og kastes hen;
 Gud kan ydmyge, men løfter igjen!

Om Rjæmpesugle med voldsom Flo
 End søge det Træ at flænge,
 Vorherre vil dog, det i Kraft skal groe,
 Med Blomster og Frugter længe;
 Ei Danmark fældes og kastes hen,
 Gud er vor Hjælper, vor frelsende Ven!

I Matten lyse nu Stjernesud
 Af unge Hjerter, som briste.
 Et lille Folk i Fortrosthing til Gud
 Og sin Ret holder ud til det Sidste;
 I Sammenhold, folkelig Tanke og Tro
 Danmark skal seire og blomstrende groe!

Ved Soldatens Hjemkomst i 1864.

Vor brave Soldat, som saa ærligt har stridt,
 Du kommer nu hjem uden Glæde.
 O Danmark, hvor har Du dog bitterligt lidt,
 Blod er flydt, og Blod er at græde!

I forrige Krig, da Soldaten kom hjem,
 Stor Festlighed Byerne gjorde,
 Fra Husene hængte man Danebrog frem,
 Stod med Sange og Vresporte.

Nu kommer Du hjem uden Hurra og Sang.
 Og dog: Du holdt ud, maatte lide
 Langt mere i Danmarks Kamp denne Gang,
 End Mange betænke og vide.

„Hab Tak!“ det siger vort Hjertelag,
 Det vil i hvert Haandtryk Du kjende.
 — Og saa vil vi sjunge om „Atterdag“;
 Den Sang er ei skrevet tilende.

I Gud er Fremtid! „Han gav, han tog“,
 Han kan skrive paa Danstensk Skjolde:
 „Atter plantedes Danebrog
 Paa Thyrsas gjenreiste Bolde.“

En Stemning.

Hvad der skal skee, det skeer, derpaa jeg troer
 Og giver mig Vorherre hen i Fæste,
 Tryk svøber jeg mig i mit „Fadervor“,
 Skee, hvad der maa! Hvad Gud vil, er det Bedste.

Paa ham alene bygger jeg og troer,
 Han taler til mig gjennem alt det Skabte;
 Af ham min bedste Deel jo i mig boer,
 Hvis det jeg tabte, Paradiis jeg tabte.

Det lyser ind i Sjælen, hvad jeg fik,
 Hver Naadegave udenom og inde,
 Hvert Alvors og hvert Letsinds Dieblif,
 Hvad jeg har tabt og bundet og kan vinde.

„Udødelighed“! Tanken er saa stor!
 Men „Evhighed“ og det „Uendelige“
 Er større, ubegribeligt — og hvor
 Erkjendes ikke de som virkelige!

Udødelighed! Du har i din Haand
 Retfærdighedens Vægtstaa; Du maa være!
 I Dig jeg siger, under Smertens Baand:
 „Det Bedste skeer! Gud Herren Priis og Ære!“

Men giv mig Styrke, Herre, i min Nød,
 I Lykkens Dage, og naar tungt jeg lider!
 Hvad der skal skee, det skeer, som Gud det bød;
 Men Gud vil kun det Bedste alle Tider.

Danske Poeter i Bouquet.*)

En Mindets Urtekost Du her skal faae,
 Den bringer Dig i Tanke Danmarks Skjalde;
 En Bomst, en Green, et Blad, et sjeldent Straa,
 Ei meer fra Hver, og selv ei fra dem Alle.
 — Her har Du Rjæmpbevizens friske Maigrønt,
 Her en Sanct-Hansurt groet i Klosterkrogen;
 Her Holbergs Grangreen, paa dens Pile fjønt
 Bor Daarfskab groer som Blomst, saa frisk som nogen.

*) Til en Ven i Portugal, der er fortrolig med dansk Poesi.

Ambrosius Stub gav denne Rosenknop,
 Og Kingo, Brorson Psalmens Lilieblade;
 Her en Passionsblomst, den har luft sig op
 Ved Ewalds Taarer. Her er fra den glade
 Fa'er Wessel Humleblomsten frisk og sund;
 Schack Staffeldt: blaae Violer; Dehlenschläger
 En Rosa mystica, saa blød og rund,
 Du seer de spundne Tider i dens Bæger.

I denne Vibleblomst Du finde kan
 Den danske Duft og Biens Braad og Honning
 Fra Baggesen; her er fra Ingemann
 Den hvide Lotusblomst, Skovsøens Dronning;
 Og her en Krusemynt med Runer paa
 Fra Grundtvig; Kløverblomst fra Christian Winther;
 En duftfyldt Asters Du fra Hauch skal faae,
 Saa farvefrisk som Ungdoms Hyacinther.

Og her har Heiberg, Herk og Hostrup bragt
 Den danske Scenes rige Blomsterranke,
 Et Blad fra Hver; der er i det nedlagt
 Humeur, Spøg, Poesi og Alvors Tanke.
 En Paasteurt fra Boyes Blomsterløg,
 Paludan-Müller: Sjæl i Skjønhedskjolen.
 En bellmansk Hvidtjørn sender Erik Bøgh,
 Fra Søren Kierkegaard er Natviolen.

Fra Aaalund Kornblomst! Her Convolvoli,
 Groet nuder Arigens Tid om Hegnets Pile;
 En Tidseleose: Bredahls Poesi;
 Her Hyldeblomst fra Blicher, Brosbøll, Thiele.
 Det friske Veibredblad fra Alfawei
 Carl Bernhard og Fru Gyllembourg nedlagde;
 Holst, Molbech, Bødtcher gav os Glemmigei;
 Studenternellike Paul Møller bragte.

Dg som et Silkebaand det friske Græsstraa,
 Saa dansk, saa blødt, saa skarpt, i Ynde vaier
 Med Plougs og Richards Navne skrevne paa.
 Tryk til dit Hjerte den Bouquet, Du eier!
 Den er saa stor, saa riig, en Deilighed,
 Dg dog har Du ei faaet fra dem Alle;
 Maaskee Guldregnen svulmer til os ned
 Just i den nye Slægt af danske Skjalde.

Men Wilster, Goldschmidt, Carl Andersen,
 Carl Bagger, Overskou —? Vi Mange savne.
 Bouquetten blev for stor, men Du igjen
 Vil faae en ny med kjendte, kjære Navne.
 Thi plant i Glæde gamle Danebrog
 Paa Kunsts og Videnskab's Gud reiste Kirke!
 Syng: Danmark døer først med det danske Sprog,
 Det danske Sprog er Danmarks Danebirke!

Norge.

Norge, du Sagaland! Din Skjønhed og Bælde
 Fylder mig ganske!
 Svulmende Fosser, skovgroede Fjelde,
 Sproget det danske!
 Luften saa frisk, saa krydret af Birken,
 Hjertet løfter sig her som i Kirken.
 Borte fra Danmark er jeg dog hjemme,
 Hører mit Modersmaal, Hjemlandets Stemme.

Kornet og Aloveren voxer om Løffens
 Græstoppes Grønhed;
 Her høres Huldrens Sang, her høres Nøffens
 Svulme i Skjønhed.
 Bilde de To give Lyd til mit Dre,
 Deilige Fjeldsagn fik jeg at høre,

Sang som af Svaner fra Nordhavs-Bandet,
 Norge, du Fremtidsland, Modersmaals-Bandet!

Norge, din Skjønhed er velkjendt syhude!
 Under det Hvalte
 Fearnley og Dahl, Tidemann, Gude
 Malte og talte,
 Bull lod Du Tonernes Budstikke bringe,
 Digtningens Svane høit løfter sin Vinge;
 Hjertet er varmt her, Dinene milde —
 Ja, her er Storhed, Skjønhed og Snille.

Korsør.

Oppe fra Bindvet i Banehotellet
 Hilser vor Sang Dig, du gamle Korsør,
 Baggesens Fødeby, Barnehjem, Legeplads;
 Du blev i „Børtens“ og Postkarrens Dage
 Omtalt som ynkelig, kjedelig, komisk;
 Jernbane- Dampskibs-Tid synger din Lov,
 Baggesens Fødeby, Byen ved Bæltet!

Herlige Store Bælt! Blinkende, vinkende
 See vi dit Sølskjæl i Maanens Belhøning,
 Som Silhouet staae Slotstaarn og Bolde
 Der, hvor Baggesen fødtes og leged',
 Hvor han saae Maanen glide bag Den,
 Synke i Søen, ønsked' sig Vinger, drømte sin Flugt.

Oppe fra Bindvet i Banehotellet
 Hilser os Bæltet og Byen og Skoven.
 Dampskib ved Dampskib ligger i Havnen;
 Nu kommer eet, nu eet, hvilken Ladning!
 Rejsende mylrer der frem over Pladsen;
 Hilsen og Afsted, en Færdsel, en Tummel,

Jernbaneflokken giver Signal-Slag,
 Locomotivet stønner og puster,
 Flyver med Toget, — mens ovre i Byen
 Lyder Musik og Lysene blinke,
 Stjernerne blinke over Korsør.

Til Maleren Carl Bloch,

(med mine ham i December 1866 tilegnede nye Eventyr og Historier.)

Det var Udstillingstiden paa Charlottenborg;
 Alt var nyt, og Meget godt og deiligt.
 Et Billed greb mig: Ung og smuk stod Munkén,
 Saa to unge Egtesfolk til Vels,
 De rede hjem saa lykkelige begge To.
 Og Munkens Ungdomsjæl og varme Tanke
 Gjød Beemod over hele dette Skue,
 Man følte: kun et Hjerte maler Sligt. — —
 Hvert Nar fremstod et nyt, et herligt Billed.
 Vi Samson saae iblandt Philistrene,
 Vi saae Barberen, vi saae Romerdrengen,
 Livsmerten, Lunet just i sundt Humeur.
 Nu kom Prometheus. Sneen smelted bort
 Fra Mængdens Dine; hvilket Storheds Billed!
 Hvor var jeg glad med hele Kjøbenhavn!
 Da saa vi mødtes, Du var, som jeg tænkte,
 En Barnesjæl og dog saa mandig klog,
 Besteden, tvivlende om egen Styrke
 Og dog forvisset om din Guds Mission;
 Thi ellers aldrig kunde den fuldføres.
 Da fik jeg Dig saa kjær. Tag mine Blomster
 Som Tegn paa Glæden og paa Hjertelaget!

Stormfloden.

(Den 13de November 1872.)

Stormen fløi ud med Dødsbud og Rædsler,
 Østersøes=Dybet den løfted' fra Leiet,
 Bølgerne steg som i Syndflodens Tid;
 Diger og Høider med Skove og Byer
 Sletted' den ud som paa Dommedags Bud.
 Rædsler og Nød fyldte Dre og Hjerte.

Hvorfor sligt Ulykkes Bæld, og hvortil?

Ve os, naar gudløs vi staae i vor Smerte:
 „Har vi ei Gud, hvad har vi vel da?“

Guds Røst i Stormen, i Havdybets Bunde
 Taler just til os, kalder os til Ham!
 Der gaaer en Lydning gennem vort Hjerte,
 Saa vi forglemme vort smaalige Jeg,
 Og vi forstaae, vi er Een — een Familie,
 Eet Folk, eet Hjerte, hver Fattig og Riig.
 Gud kom med Stormfloden ind i hvert Hjerte; —
 Prøvelsens Tid er Dpløstelsens Tid!

En Stemning.

(Hamburg, Juli 1873.)

Dunker flybe fra Sjælen
 Ud mod hver Himmelfugle,
 Flybe som Sæbebobler,
 Syngende Sommerfugle.
 Jeg kan høre dem synges,
 Veed, fra hvad Dyb de kom;
 Hvad kan den trable Verden

Vel bryde sig herom?
 Jeg kun fornam dem herinde —
 Saae dem og saa dem forsvinde:
 Solguld paa Skjens Søm! —
 Saadan skal jeg forsvinde,
 Alt skal slukkes herinde,
 Livslyst, hver deilig Drøm —
 Svinde som Skjen og Skyggen,
 Det er Menneskelykken!

Sært Tankerne synke og stige
 Som Bølger i Verdens Hav.
 Du, Danmark, mit Hjertes Rige!
 Forund mig min Glemsels Grav!

Oldingen.

(1874.)

Foran den store Indgang nu jeg staaer
 Ved Død og Grav.
 Syn Gange ti er Støvet's Leveaar,
 Det Num, Gud gav;
 Mit Legem' kastes hen, en udslidt Klud,
 Og Sjælen — Sjælen, skal den slettes ud,
 Alt, hvad jeg elsked', stræbte, leved, led,
 Gaae op i Glemsel? — Er det Evighed?

Er da det Hele kun et Spil af Kræfter,
 Alt uden Med?
 Hvorfor fik vi da denne Længsel efter
 En Evighed?

Har Jesus, som for os sit Liv hengav,
 Kun fundet, bundet med os Død og Grav,
 Da er vor Tro, vort Haab, vort Liv Bedrag
 Og ikke Kjærlighedens store Sag!

Den Kraft, som ordned' alle Aloders Gang
 Ved Ordet: „Bliv!“

Det Forsyn, hvorfra Kjærlighed udsprang,
 Har evigt Liv.

— Den Sjæl, Gud i sit Billede har skabt,
 Er uforkrænkelig, kan ei gaae tabt;
 Vort Jordliv her er Eghedens Frø,
 Vort Legem dør, men Sjælen kan ei døe!

Billedstormerne. *)

(Januar 1875.)

Sensbundne Tid, i Graven lagt,
 Rejs Dig igjen ved Tonernes Magt!

Til „Vor Frue-Kirke“ den vilde Hob
 Bruser afsted med Skrig og Raab;
 Kirkens Billeder, Glands og Glorie,
 Er dem en Munke-Løgne-Historie.

Alterbordet og Messebogen
 Skal kastes paa Baal i Kirketrogen;
 Alt, hvad derinde var Helligt før,
 Skal smides udenfor Kirkens Dør.

„Baven i Rom og hans Borlys — sluk ud!
 Riv isønder hver malet Klud!

*) Et lignende Sagn, fra Zwinglis Tid, er givet af Schweitzer-Digteren Hagenbach i et Digt: „Organisten“.

Santa Madonna med sølvhvid Lilie
 Skal styrtes ned! — Det er Folke=Villie.
 Hurra! hu! ha! — Til Vor Frue=Kirke!
 Med Dyr og Ild kan man Laasene dirke!”

— De storme derind. Hvilken døvende Larm!
 Alt Røgen flaaer ud fra Vinduets Rarm;
 Det buldrer, som hørte man Afgrundens Sang;
 Men gennem den bryder Orgelklang.

Og klart ved Ildens glødende Skjær
 De see — hvo er det, som sidder der?
 En Munk i sin Kutte; de høre ham spille
 Saa blødt, saa deiligt, som Ord fra Gud.
 — Mundt om bliver stille!

Englens Sang er i Orgelet lagt;
 Hvilken stor, uncævnelig Magt!
 Som en Moders Kys paa Barnets Mund,
 Nu spulmende i den samme Stund
 Som Doms=Basunen ved de Dødes Blund:

Ora pro nobis,
 Santa Maria!
 Ora pro nobis!

Da bryder i Naab den vilde Hob:
 „Det er Djævelens List! det er Munk=Værk!
 „Lad Flammerne være hans Messesærk!”
 — Begryden gløder, Orgelet brænder.
 Hør nu Trompeten og Rjedeltrømmen!
 Den vilde Hob holder lystigt Dommen!
 „Hurra! hu, ha!”

Hensvundne Tid, i Graven lagt,
 Ved Tonerne til Liv gjenbakt,
 Svind hen igjen ved Tonerne Magt!

Et Barns Skriftemaal.

(Februar 1875.)

J Regning er jeg noget seen,
 Det vil jeg tilstaae ærligt;
 Der skal man altid laane Gen,
 Og laane er besværligt.

Jeg skrev som Stiil et Wintherst Digt,
 Der havde mig bevæget,
 Og saa fik jeg dog „Maadeligt,“
 Da det var ei mit eget.

Historie man lære skal,
 Jeg kan den ikke havne,
 Naar den gaaer op i bare Tal
 Og gamle Krigsmænds Navne.

Min Lærebog den kan jeg vel,
 De ti Guds Bud med Ære;
 Men saa er der en stor Tabel,
 Den er saa svær at lære.

Var jeg en Fugl, da fløi jeg fri,
 Langt bort fra Skolekrogen,
 Da lærte jeg Geographi,
 Og brugte ikke Bogen.

Helst gad jeg være Storkefa'er,
 Han kan til Nilen drage,
 Og naar saa Alting seet han har,
 Han komme kan tilbage;

Thi her er godt, kun bort jeg vil,
 Naar jeg af Ondt besværes.
 Gid Tal og Regning ei var til,
 De kan saa godt undværes!

Alt, hvad jeg tænker og jeg troer,
 Det har jeg her nedskrevet;
 Min egen lille, søde Mo'er,
 Til Dig jeg sender Brevet!

O d e n s e.

(Februar 1875).

Du kjære, gamle Fødeby
 Er altid i min Tanke.
 Stolt bygged' Ddin Slot mod Sky
 Paa Næsbjrhoved Banke;
 Da vorte Huse, først to, tre,
 Saa flere — der man habned'.
 Og Frigge raabte: „Ddin, see!“
 Derfra fik Byen Navnet.

I „Klokkedybet“ ned sig svang
 Nemanden ganske bange,
 Idet han hørte første Gang
 De Kirkeklokker mange.
 Fra Klostrets Celle lød der Sang,
 Man endnu lytter efter;
 Nu Ddense har Alders Klang
 Og alle Ungdoms Kræfter.

Det er en Koes og ingen Spot
 Paa Vittighedens Fløite,
 At Du i Dydighed og Godt
 Er altid „første Sprøite“!
 Du gamle, ungdomsfriske By,
 Engang for mig den største!
 Kul op, min Barndoms Tid, paa ny,
 Og da er Du den første!

Her løb jeg om med Træstoe paa
 Og gik i Fattigskole,
 Men hele Verden for mig laae,
 Som var jeg Grebe-Rjole!
 Nei, jeg var ingen fattig Tyr,
 Og Fader ikke heller,
 Han læste for mig Eventyr,
 Saa jeg blev selv Fortæller.

Til „Konnebakken“ tidt jeg gik
 Hen over „Munkemose“;
 Der var en Glands, en Romantik,
 Hver Blomst blev til en Rose;
 „Nemanden“ sang, som aldrig før,
 For Elverkongens Kone,
 Sanct Anud jeg saae i Kirkens Dør
 Med Glorie og med Krone!

Jeg havde Barnets stærke Tro,
 Og Jakobs Himmeltige,
 Og jeg fandt Trøstorn, som nu groe
 I Eventyrets Rige,
 Der naaer ind i vort Barndoms Land
 Og Paradisets Have,
 Til Lysets, Evighedens Strand
 Hiinsides Jordens Grave.

Kjøbenhavn.

(Februar 1875.)

Kjøbenhavn, du livsglade By,
 Gammel og dog saa ung og saa ny!
 Ingen kan bedre end Du vise frem
 Mangt et velsignet, hyggeligt Hjem.
 Holbergs Scene Du reiste igjen,
 Du har en Guldskat i Thorvaldsen;
 Du giver Læsning fra Rjæmpegraven,
 Oldtid ristet i Runestaven.

Midt i Vinteren ruller Du op
 Karneval med Champagne-Galop!
 Damer og Herrer i Vinter-Svøb
 Fryde sig ude ved Skøiteløb;
 Trærnes Grene, med Snee belagt,
 Ligne Koraller fra Havdybet bragt.
 Bjælderne klinge, og Kanetoget
 Flyver forbi, saa lystigt og broget.

Lærke, Skodmærke forkynder os Vaar;
 Da Du det dejligste Skue faaer:
 Ude i Øresund glide forbi
 Hundreddviis Skibe, et heelt Trylleri.
 Og i Sommeren, brændende tør,
 Har Du en kjølig Park ved din Dør:
 Tivoli, der kan Du rigtig more
 Unge og Gamle, de Smaa og de Store.

Kjøbenhavn med det glade Humeur,
 Gud holde ved, at det aldrig døer!
 Kongestad, Danmarks Hjerte og Skjold,
 Alt, hvad Dansk er, være din Bold!
 Sammenhold, Snille og Dygtighed
 Være dit Mærke, være dit Meed;
 Kjøbenhavn, ved Vinter og Sommer,
 Hjerteby for alt Godt, hvad kommer!

Miraklet.

(Marts 1875)

Fra Pyramiden i Ørkenens Sand
 En Mumie bragtes til Nordens Land,
 Den var balsameret for tretusind Aar,
 I Hieroglyfer det skrevet staaer;
 Engang en Dronning i Storhed og Pragt.
 Et Hvede-Kornax i Haanden var lagt.

Det planted' man nu efter tretusind Aar,
 Og det spired' frem, saa snart det blev Baar,
 Satte Aa og bar Korn og — styrked' vor Tro.
 Efter tretusind Aar det endnu kunde groe!
 — Et saadant Liv i et Korn er lagt!
 Hvor stor er da Mennefsjælens Magt?
 Dens Hylster lægges i Jorden ned,
 Men selv har den Liv for Guds Ewigbed.
 Miraklet i Hvedekornet Du seer:
 Du kan ei forstaae det, men seer — det skeer!

Lille Svends Udtalelse om Veirliget.

„Det er et løierligt Veir, vi har!
 Det er, som holdt det Folk for Aar.
 Nu er det Tø, saa Gaden sprøiter,
 Nu er det Frost, man skal ud paa Skøiter,
 Saa faaer man Snestorm, man neppe kan staae,
 Men maa ha'e Wendrichs Stormhue paa.

Alle smaa Spurve synes blæst væk,
 Isen paa Søen har faaet et Rænk,
 Gamle Personer paa Gaderne falde!
 Glatisen giver en voldsom Skalle!
 Nu har vi Skylregn, nu Himlen klar, —
 Det er et løierligt Veir, vi har.

Dog, jeg vil ikke i Brede gaae;
 Fryser det, tager jeg Skøiterne paa;
 Tøer det, seer jeg, hvor dybt jeg kan bunde,
 Heelt op paa Skasterne, nogenlunde.
 Glatis og Snestorm! Jeg stormer hen;
 Falder jeg — saa staaer jeg op igjen!“

„Den korteste Nat.“

(Marts 1875.)

Kløverblomst! saa sød er Duften,
 Heelt opfyldt af den er Luften,
 Og i Skovens friske Arat
 Har en Nattergal sig sat;
 Kaprifolien der sig slynger,
 Duster. Nattergalen synger.
 Aftenstunden, Morgenstunden
 Trykke Munden imod Munden,
 Kysses. — Det er den korteste Nat!

Gjennem Ungdoms-Sindet lyner
 Glimt af Gud i store Syner,
 Og rundt om som Stjernesud
 Tanker flyve ud mod Gud.
 Alle Pulse i Naturen,
 Svulmende, som Lyd fra Luren,
 I vort eget Bryst vi kjende.
 Evighed os Klarhed sende!
 Jordliv — svind, som den korteste Nat!

Tunge Timer.

Vor Tid skriver nu paa sin Visdomsbog;
 Er det til Godt eller til det Bærre?
 Det er forfærdeligt at blive saa klog,
 At man ikke troer paa Vor Herre!

O, det var bedre for Hver og Een,
 Der forarger hver fattigt Begabet,
 At om hans Hals hang en Møllesteen,
 Og han laae dybest i Havet.

Nu alle Overmaals Aloge veed:
 Gud skabtes ved Menneſkets Snille,
 Og Menneſket er „Uſeilbarlighed“,
 Et Grundſtof er Livets Kilde.

Alt, hvad vi ſtræbte og leved' og led,
 Udſlukkes med Livets Flamme.
 I et bundløst Intet ſynke vi ned,
 Ondt og Godt er Et og det Samme.

O evige Gud, bliv hos os! Bliv!
 I Dig og ved Dig Alt er givet!
 Forund os i Naade „det evige Liv“
 Og Erindring om Jordelivet!

Mit Barndoms Hjem.

(Skrevet til et Billede af dette.)

Nær Odense=Munkemølle,
 Hvor Kloſtret ſank i Gruus,
 Der ſtod, ſom Du ſeer her i Billed,
 Et lille Bindingsværks Huus.

Hvor var der feſtligt derinde,
 Naar Pintſeflokkerne klang;
 Smaa hvide Sommergardiner
 I Solſkin om Binduet hang.

Sancthansurt blev ſat i Bjælken,
 Og Kaffelovnen fik Glands,
 De duſtende Birkegrene
 Stod der med Skovmærkefrands.

En Stue, et lille Kjøkken —
 Og dog Alt ſaa ſtort og godt.
 Der leged' jeg Juleaften
 Som ſiden paa intet Slot.

Dg Risengrøden og Gaasen
 Dg Gnavposen —! hvilken Fæst!
 Vor Jord er velsignet — det føler
 I Barndoms-Hjemmet man bedst!

Fyen og Schweiz. *)

5te Juli 1875.

Dins D med Palnatokes Grav
 Med susende Skove ved det rullende Hav,
 Fyen, hvor jeg fødtes til Tankens Lyn
 Mellem vilde Roser og Humleduft!
 Velsignet dit Solskin, velsignet din Luft!

Mægtige Schweiz med Gletschernes Bulder,
 Du minder mig sært om, naar Nordsøen ruller.
 Schweiz! Wilhelm Tells og Skjernes Land!
 Genfersø med den blomstrende Strand!
 Skal her mit Støv under Hængepilen
 Blomstre og groe og dog finde Hvilen,
 Medens mit Livs Lyn bevares i Bæren? —
 Gud være takket! Ham evig Æren!

Smaavers.

1.

Paa Genfersøen.

(22de August 1833.)

Hvor Alperne høit deres Snekrone bær'
 Dg træde den fastfulde Rænke,
 Jeg føler mig dog mit Danmark saa nær;
 Thi Danmark boer i min Tanke.
 Dg Søen, den er saa blaa, saa blaa
 Som Vinterhimlen i Norden!
 Nei, ingen Maler tør male den saa. —
 Gid Alle dog saae det paa Jorden!

*) Andersens næstsidste Digt.

2.

Paa Slottet Chillon.

(23de August 1833.)

Bilde Fjelde, speilklar Sø,
 Skumle Slot paa Klippe=D,
 Jeg hos Eder troer paa Trende:
 Frihed, Byron og paa hende! —
 Nu kun Vand til Adel hæver,
 Blodet til sliig Kraft ei veed;
 Konger døe, men Frihed lever,
 Frihed, Kunst og Kjærlighed!

3.

Paa Bejen fra Genua langs Middelhavet.

(2den October 1833.)

Korinthiske Søiler! Saa stolt, saa skjønt
 Staae Pinierne med det deiligste Grønt;
 Med Gjederne Skjen jo græsser
 Paa Bjerget mellem Cypresser.
 Saa mørkeblaat strækker sig Havets Speil,
 Det viser dobbelt de hvide Seil;
 Fra Træ til Træ sig Viinranken snoer;
 Der hænger Druen saa tung og saa stor.
 Guds Himmel mig voxer her Dag for Dag,
 Jeg drikker Dusten i store Drag;
 Og Hjertet svimler ved Fjeld og ved Hav,
 Den stolte Fylde, Naturen gav
 I Uvindens Former, i Druens Blod
 I Krusemynten ved Bjergets Fod.
 Et Maleri er hver Plet, hvert Sted,
 Som Alt i mit Hjerte: Kjærlighed!

4.

I Rom.

(November 1833.)

Man gav mig Marmorguder, Oldids Skatte,
 En bedre Himmel, hvor Drangen groer.

Dg dette skal mig hendes Tab erstatte?
 Af, Venstreb end paa Underværker troer!

5.

Fra Obirinalhaven.

(11 Januar 1834.)

I Syd er Vintren Vaar og Vaaren Sommer,
 Drangen gløder her saa guul og rund;
 Men naar Erindringsfuglen til mig kommer,
 Døe Sydens Træer for Sjølunds. Bøgelund.
 Der lever Du, der leve mine Minder,
 Kun Danmark har mig Paradisets Lyst.
 O gid, før Varet under Bølgen svinder,
 I Hjemmet jeg Dig trykke til mit Bryst!
 Der Livets Guld-Orange for mig svømmer,
 Der er den Vaar, hvorom kun Syden drømmer.

6.

Min Musa.

Min Musa nys
 Gad mig et Digtningens Nys.
 Hun Billeder malte;
 Af, jeg veed Intet af Det, hun fortalte.
 Sligt kan man glemme! —
 Min Tanke var hjemme.

7.

Indskrift paa Rammen

om et Maleri, forestillende den engelske Minister Sir Henry
 Wynn's Landsted i Sjælland, givet ham af danske Veninder.

Dit danske Sommerhjem ved Skov og Strand
 Skal følge Dig til gamle Engelland
 Med Hilsener fra trofaste Veninder:
 Hver Gang Du seer det gennem alle Aar,
 Dansk Sommertid Dig gennem Hjertet gaaer.
 — Der er en Skat i kjære, gamle Minder!

8.

Indskrift paa en Kirkeklokke.

Igjennem Flammer blev jeg til;
Livs-Flammen Gud jeg synge vil.

9.

Efter H. Heine.

(Til Gades Musik.)

J mit Bryst er Klokkelang,
Toner bløde, blide;
Løst Dig, lille Foraarsfang,
Kling i Verden vide!

Ved det lille Skovhuus meer
Evlmende Du klinge!
Dersom Du en Rose seer,
Den Du Hilsen bringe!

10.

Verden er falsk, Verden er fæl,
Du tør ei troe paa en eneste Sjæl,
Synden har bidt selv i Barne-Hæl;
Blev Tanter Thingsvidner, — vee os!
Alle i Helveds Flammer vi see os
Evigt at brænde!
Hvilken Glende!
Forkullet, død er en salig Ende.
Tro er et Solblink paa Livets Strøm,
Tro er et Menneskes deiligste Drøm!
Kornet, de høstet, kan atter groe;
Men jeg groer ikke. O, giv mig Tro,
Min Barnetro; — men den lyver jo.
Verden er Løgne og Letjind — ja værre!
J Barnetro er der et Kys af Vorherre.
Jeg er ikke Barn i Hjerte og Sind,
Jeg kommer ikke i Himlen ind.

11.

Impromptu over Thorvaldsens Atelier
i Nyso Have 1840.

Et lille Huus paa Nyso staaer
Midt i den smukke Have;
Der Svanen stolt med Vingen slaaer
I Gaardens gamle Grave;
I Huset er den bedste Skat,
Den fik Geniets Mærker;
Thi der har Danmarks Stolthed sat
Udødelige Bærker.

12.

Jeg er ei længer i Ungdomstid,
Dg dog er mit Hjerte saa ungt;
Min Pande har Furer, min Lok bliver hvid;
Men ei det falder mig tungt;
Thi Børnesflokk og unge Piger,
Ja, selv Moerlille, gammel og graa
Mig lige fra Hjertegrunden siger:
De have mig kjær saa som Faa, —
Dg jeg er saa ung, at jeg troer derpaa.

13.

Dødsenglen flyver i slimet Ham
Atter om Land og Rige.
Frygten er død; mit Hjerte fornam:
Hvad har vel Døden at sige?
Død er et Skridt kun videre frem,
Opad det gaer gennem Smerte;
Gud har beredt os det herligste Hjem;
Ei døer vor Aand og vort Hjerte:
De, som alt her i Dinens Glar
Viste den Skikkelse, Sjælen har,
Sjælen, der lever og virke vil,
Naar ei vor Jord og dens Stjerner er til.

14.

Et evigt Liv tør jeg ikke kræve,
 Vorherre gav mig saa Meget her,
 Men ogsaa Længsel for evigt at leve,
 Og denne Længsel er størst hos Hver.
 Han gav den, han kan os ikke bedrage.
 O, Sum af Lyksalighed, mægtig og stor!
 Martusinder henslyde skal som Dage;
 Min Skat fra vor Jord er mit Fadervor!

15.

Paris.

Susende, veylende, trættende, broget
 Er det omkring mig, — jeg er i Paris!
 Net som en Carnevalsdag er hver Dag her,
 Et travesteret, nyt Paradiis.
 Kalkede Grave med Roser bemalte,
 Menneskesjæle i svaiende Siv
 Dandse omkring mig, leende, loffende,
 Vidne: „Minuttet, det er dit Liv!“
 Figenbladet er borte og hverdags
 Menneskeligt, hvad i Mennesket boer.
 Babylon tænker jeg paa; Paradisets
 Kundskabens Træ nu i Babylon groer.

16.

Bed ham, for hvem at Stenen brast for Graven,
 Bed ham hold fast i Lykke, Sorg og Savn!
 Da gaaer Du sikkert som i Barndoms-Haven,
 — Vor hele Vej fra Buggen og til Graven
 Er fra en Moders til en Faders Favn.

17.

I dette Jordlivs Forjængelighed
 Der voxer en Art: Forjængelighed!
 Den groer selv hos Barnet, der gaaer i Skole,
 Ja, selv i hver Fald af en Præsteskjole,

Ja, hvor et Menneske gik eller sad,
Der voxer den op som et Veibredblad.

18.

I Rummet's store Uendelige,
Hvor Sole og Stjerner er kun som Frø,
Det Milliarders umaalte Rige,
Hvor Sjælelivet kan aldrig døe,
Der Wiisdom og Kjærlighed aabner sin Favn.
Vor Fader! Helliget worde Dit Navn!

19.

Efter Gjenoptagelsen af Holbergs „De Usynlige“.

„Hos Holberg Elskov er Bedanteri,
„Hans Elskende skal være Parodi“,
Blev sagt. Den Mening er forbi
Bed „De Usynlige“. — Tænkning, Geni
Her viser os, at Hjerte boer deri,
Dets Slag fornemmes, medens Spøgen fri
Og let udfolder sig. Os gled forbi
Bed Scenens skjønne, virkende Magi
Opfrisket, fuldt af Farve=Trylleri,
Saa ungt — et gammelt holbergst Maleri.

20.

Til H. S.

1.

Ind i den dunkle Skov i Tjørn og Krat
Jeg gaaer at søge Urten, som kan læge.
Ud i den dunkle Nat!
Mig vil det vederqvæge!
Jeg bærer selv en Bunde i mit Hjerte,
Min Tanke altid boied sig mod den.
Nu føler jeg den ei! Det er din Smerte.
Som brænder der, min stakkels, unge Ven!

Vent paa min Atterkomst!
 Jeg bringer Urten Dig, Din Lyffens Blomst.

2.

Hvor kjær Du er mig, har Du vel forstaaet:
 For Jaa jeg led og følte som for Dig!
 Du til din Lyffes første Maal er naaet,
 Og der — hvor kan Du sørge da med mig!
 Det skal Du heller ei, — men det mig bevæget,
 Ifald jeg saae, at Du forstod mit Savn.
 To Dage sad jeg ene, dybt bevæget,
 Tidt paa min Læbe kom dit kjære Navn;
 Men ei Du kom! Mig Ingen kjærligt mødte,
 Mig selv og Gud jeg slap i denne Nød,
 Stærkt alle gamle, skjulte Bunder blødte,
 Selv af dit Venstabs-Rys Bloddraaber flød.
 O, gid Du aldrig prøve, aldrig vide,
 Hvad Den, som Ingen eier her, kan lide.

21.

Er Thyren af Adel, og Pigen har Penge,
 I første Dands er Forlovelsen steet;
 De Begge vinde, hvortil de trænge:
 Hun giver en Guldring, han et Signet.

22.

Jeg troer, at der før en Verden var;
 I den vi hinanden kjendte:
 Erindringen Drømme til mig bar;
 En Altar-Flamme de tændte;
 Jeg saae Dig, hørte din Stemmes Klang,
 Det var, som elsted jeg Dig engang.

Ja mere end Fader og Moder her
 Du fyldte hele min Tanke;
 Og nu, nu staaer Du mig levende nær,
 Dit Hjerte som mit kan banke.

Jeg føler, at Ingen forstaaer mig som Du;
 Jeg elsked Dig før, og jeg elsker Dig nu.

23.

Granattræet.

I Baaren er hver Blomst en Flamme,
 I Høsten er hver Blomst en Frugt.
 Viis Du, o Digter, os det Samme
 I dette Jordlivs snare Flugt!

24.

Hvis Du forstod mit Hjertes Suk,
 Da var Du god, som Du er smuk.

25.

Hvis Thorvaldsen Dig saae, o, søde Lykke:
 Han Dig i Marmor gav, — og vi fik Psyche.

26.

Hvor det er selsomt at see Ungdom døe:
 Den friske Kraft som Stjerneskud udslettes.
 Dødsstormen bærer bort et Livsens Frø;
 En bedre Jordbund er det, som forjættes.

27.

Hvor skulde jeg kunne glemme
 Det Udtryk i dit Øje,
 Det Smil, den bløde Stemme,
 Den Straale fra det Høje,
 Der lystte mig imøde! —
 Og Du er blandt de Døde!

28.

Frikt skyder Hverdagslivet sine Ranker,
 Og Blomst og Torne vore frem deri;
 Men aldrig ganske dør i vore Tanker
 Den kjendte, gamle Barndoms-Melodi;
 Den gaaer og kommer under Toner's Brimmel,
 Og Hjertet drømmer om sin Barndoms Himmel.

29.

Der er saa øde paa Heden:
 Kun Lyng og den nøgne Ahl;
 Dog snart skal der findes et Eden,
 En smilende Freyas-Sal;
 Thi der vil Du boe og bygge
 Med Tanke-Dybet saa rigt,
 Hver Sorg skal flye som en Skygge,
 Hver Dag som et Skjønheds-Digt.
 Og staaer Du i Døren saa stille,
 Din Mand sødt ventende hjem,
 Da Marie-Folkene ville
 Glad see Dig og smile og tale:
 De troe, at fra Indiens Dale
 En Pari er kommen til dem.

30.

I Rom 1841.

Fra Hjem og Venner komme ingen Breve;
 Stor er min Længsel — thi jeg er en Daare:
 Hvis der var noget Ondt, de sikkert skrebe,
 Jeg faaer kun Brev, naar Brevet ret kan saare.

31.

Erindringen gjemmer saa mangt et Syn,
 Og mellem Hjertets de mange
 Staaer det, da Svensken laae her i Tjen
 Med Hjerteslag, Psalmer og Sange.
 Det former sig ret til et Skjønheds-Digt,
 Som kommende Skjalde vil vise;

Her var et Samliv saa hjerteligt.
 Dog endnu eet maa jeg prise;
 Og da mod en Dansk er Blikket vendt,
 Sligt Møde os Lykken giver;
 Sit rigtige Bærd faaer det Adelspatent,
 Som Hjertet og Dannelsen skriver.

32.

Hvis høit i Juletræets Top
 En Digters Hjerte hængtes op,
 Den, som det fik, gav vist et Spring:
 „Min Gud, jeg fik jo Ingenting!“

33.

I Orienten Nattergalen
 Synger til Rosens Priis.
 I Norden, her i Dalen,
 Jeg følger den samme Priis.
 Skjøn Jomfru rødmer — en Rose fiin! —
 Aldrig bliver dog Rosen min.

34.

Bed Juletid i Nizza.

Nu er det den deilige Juletid,
 Deiligst dog hjemme i Norden;
 Sneen ligger der skinnende hvid,
 Stjernerne blinke som i Jesu Tid,
 Julelys sees rundt om Jorden.
 Aaret ender med Børnenes Fest;
 Ket være Barn er dog allerbedst,
 Barn i Hjerte og Barn i Handling,
 Skee saa i Gud den store Forvandling
 Til større Provelse, Glæde og — Bee!
 Nytaar! Hvad ruller Du op at see? —
 Herre! Det Bedste: Din Billie see!

35.

I Dødsstunden.

(Endnu et Vers til Digtet „Digterens sidste Sang.“)

Jeg er saa glad, saa sjælefro,
 I Klarhed Alt jeg skuer;
 Paa hvert et Hjerte tør jeg troe,
 Og ingen Sorg mig truer.
 I Dødens Stund saa lys og kort
 Nu Hjerterne jeg kjender.
 O, gid jeg kunde kysse bort
 Hver Taare, som her brænder!

36.

Med en Afbildning

af den Gaard i Bredgade, som i en Narrække beboedes
 af Geheimeraad Collin.

Alt skifter om paa Tidens Bud,
 Alt kommer og forsvinder;
 „Den gamle Gaard“ er slettet ud,
 Staaer kun i „gamle Minder.“

37.

Snegle-Spnt.

Den vaade, sorte Snegl ved Rosen sad
 Og ærgred sig; ham Godtsfolks Tale stødte:
 De kalde Rosen smuk, sy, jeg maa spytte!
 Nu har jeg sat mit Mærke paa dens Blad.

38.

Paa Livs-Seiladsen er Gud det Fyr,
 Der os i Havnen fører;
 Bort Liv er det deiligste Eventyr,
 Men hist først man Slutningen hører.
 Thi freidig fremad i Sorg og Savn
 I onde og gode Dage,
 Fra Moderens Hjerte til Faderens Favn!
 Paa den Vej tør ei man forsage.

39.

Improvisation.

(23 September 1866.)

Naar Maanen lyser over Arat og Buske
 Septemberfred,
 Vi denne skønne Aften huske
 paa „Rolighed,“
 Den milde, klare Luft,
 Trefroners Fyr —
 Det Hele er et deiligt Eventyr!

40.

Improviseret Staaltale for Statsraad Melchior.

(„Rolighed“ den 22de Juni 1867.)

En Børneskole paa Fødselsdagen bad,
 Og Barnets Dnske groer som Rosens Blad;
 Hvert snoer sig her om Glasset, som vi tømme;
 En Hustru lægger Perlen paa dets Bund.
 Hun kysser Livets Lykke paa din Mund!
 Til Virkelighed blive Hjertets Drømme!

41.

Kors Stil.

Tag mig Tusinde!
 Er ikke tusende?
 Er ikke knusende,
 Fygende, strygende,
 Anlet lysende,
 Gysende,
 Sprogformer kudske,
 Keent røbruske
 Bardebrag i Bersærkegang?
 Fra Landet med Hornet
 Heimdal støder i Hornet
 Et Storheds Skrat:
 Klat!
 Tiden vil Jern og Staal!
 Sutteblødt er Danstens Maal,

Unfeligk flynkende,
 I Raadenskab synkende;
 Al dansk Poesi
 Forbi!
 Er dikke?? Er dikke? Dikke, dikke, dikke!

42.

Til Den, det rammer!

I Sympathi eller Antipathi
 Dyrper Du Bennen,
 Bynter paa Staklen, men hundser Geni,
 Alt som Du er Bennen.
 Din Magt er Bladet, Du skriver i,
 Din Svaghed — Bennen.

43.

Gaaer Du paa Glatis og falder, min Ven!
 Lee med de Andre og — reis Dig igjen.

44.

Drengen og Hundehvalpen.

Drengen.

En velopdragen lille Hund
 Skal følge med og holde Mund!
 Vi lege, at vi kjøre nu,
 Og Rudst er jeg og Sporvogn Du!

45.

Med det Onde og med det Gode.

Laer Du en Ting med det Onde,
 Saa støder Du snart paa Grund;
 Laer Du en Ting med det Gode,
 Med Hjerte og Barnemund,
 Saa følger Dig hele Verden,
 Selv den arrigste lille Hund.

46.

En skævet, guulgraa Luft saa tung og hed
 Beaander mig med Drkneens tørre Aande.
 I Træthed og i Angst jeg knuges ned;
 Er der en Opiumsdrøm i denne Aande?
 Fata Morgana, hyppigt, dejligt skabt,
 Staaer med sin hede Biiin foran mit Bje.
 En Lædskedrik, af, den har Skaalen tabt;
 Erindringen derom er kun mit Eje. —

47.

Paris.

Paris, hvor er Du dog lystig og glad,
 En dansende Adam uden Figenblad!
 Du spiser af Frugten, og uden al Skj.
 Og naar den er spiiist — vil Du have en ny.

48.

I Bel og Bee
 Guds Billie stee!

49.

Bed Borgen Ravenswood i Skotland.

(Skrevet paa Ruinerne.)

Hvor Klippen springer i Søen ud
 Med Bøgestov og med Epheuranter,
 Lucie og Edgar af Ravenswood
 Gaae svævende frem i vore Tanter;
 De stige fra Borgens faldne Muur,
 Hvor Tidflen groer, og hvor Maagen skriger
 Rundt om den store, den frie Natur,
 Og Havet, som synker, og Havet, som stiger!
 Fortæl, du Blet, om de elskende To:
 Skotlands Julie og Romeo.

Basnæs.

(Skrevet foran i et Exemplar af „Mit Livs Eventyr“.)

Der staaer en nybyggt Gaard af gammel Art
 Med røde Taarne tæt ved Beltets Bunde.
 I kjære Minder lyser den saa klart
 Og siger: „Her er godt ved Danmarks Strande“.
 Der blev jeg hjemme mangen Sommerdag
 Og naar ved Juul de hvide Bier sværmed;
 Der milde Dine, ærligt Hjerteslag
 Den hyggelige, kjære Arne skjærmed.
 Og d er — det veed jeg — ved dens Arnes Fyr
 Med Hjertet hører man mit Eventyr.

Til den lille Marie.

Du er vel ikke et Aar endnu,
 Men vi er forlovede, jeg og Du,
 Du yndige Barn, halvt Engel endnu!
 Det bliver jeg snart, men Menneske Du,
 Faaer Huus og Familie, Lykkens Aar;
 Siig da, og tag frem her Bogen, Du faaer:
 „Vi To var forlovede, jeg var knap et Aar.“

Fra min Reise i Foraaret 1872.

Vi kom fra Reiserstaden,
 Solen slog med brændende Dregslag,
 Man blev halvkogt ved at gaae paa Gaden,
 Det var en brændende Sommerdag.
 Paa Thyrols Bjerge laae Sneen,
 Derhen os Dampdragen bar,
 Det isnende Favntag af Feen
 Var Tegn, vi i Alperne var.

Bjergbandet blev Flod, det bruste
 Med Hvirvler og skinnende Strøm,
 Binden i Granerne fuste, —
 En Storhed! En Digtningens Drøm!

53.

Hvad der skal skee, det skeer, græd Du end Blod;
 Men hust i Smerten: Gud er viis og god,
 Livs-Roser vore fra Sorgens Rod!

54.

I Foraaret i Rjøge.*)

(Til lille Charlotte.)

En lille Lærke qviddrende kom,
 Henover Rjøge den sang;
 I Hønsegaarden en Høne løb om,
 Den sagde: „Nei, hør dog engang:
 Den bilder sig ind efter eget Skjøn,
 At Ingen Sligt hørte og saae;
 Just jeg kan klukke og Triller flaae,
 Og saa er jeg en af de Rjøge-Høns,
 Man kan lave Suppe paa.“

Deviser med Præsenter.

Med et Halsbaand.

Lille og nysfelig!
 See dog, hvor sød!
 Med det er Du nysfelig!
 Bliv dog ei rød!

*) Andersens sidste Digt.

Med en Kurb.

En Kurb kan man bruge mod Amors Kæmfer.
 Her faaer Du, hvad Du til de Andre skjæmfer.

Med en Brystnaal i Form af en Flue.

Fluer i Hovedet, ja, det er slemt!
 Fluer, om Hjertet er værre!
 Vogt Dig, man bliver saa underligt stemt,
 Vogt Dig, min unge Herre!
 Amor som Flue Dig giver din Kest,
 Derfor knap sammen Kjole og Best!

Med en Fløite fra en Dame.

Jeg vilde gjerne blæse Dig et Stykke;
 Men blæs for mig — og ad din Lykke!

Med en Duffe.

Hos Dig forvandles Alt til Engel.
 Tillad, jeg prøver nu med denne Bengel.

Med en Penge-Griis.

Her er en yndig Junker;
 Han grynter, men har Grunker.

Med en Trompet.

Paa Jorden og alle Planeter
 Behøver man en Trompeter.

Med mit photographerede Portrait i Ramme.

For med Visittkaart ei at staae tilskamme
 Og for ei at levere just det Samme,
 Tillad, jeg sender mit, sat i en Ramme.

Med J. L. Heibergs „Urania“.

Her har Du Heibergs Urania, hun er saa pyntet, hun;
 — Før var han selv en Stjerne, men nu han figger kun!

Med en Jagtkniv

(til Joachim Moltke).

Det dundrer under Hestens Hov
 Gjennem den grønne, dustende Skov.
 Hundene halse, Hjorten sig reiser,
 Flygter og kneiser.
 Skuddet den rammer; Jæger, spring til,
 Stød den med Kniven! Vi juble vil:
 Trara! Trara! Joachim, trara!

Med et Hefte af mine Eventyr.

Den lille Dreng paa det gule Bind,
 Han er her lige paa Pletten,
 Ja see, han træder i Stuen ind,
 Leverer til Dig Bouquetten
 Og siger: „Jeg skulde bringe den
 „Saa god, som den var at finde;
 „Den kommer fra H. C. Andersen
 „Til Anna, som er hans Veninde.“

Med en Bedbende-Ranke i Potte.

Jeg bringer Dig en lille Bedbend-Ranke;
Den har ei Blomst og faaer ei Blomsterpragt;
Men Blomsten er den inderlige Tanke,
Hvormed det evigt Grønne Dig er bragt.

Med et blomstrende Rosentræ.

(Givet en ung Pige paa hendes Confirmationsdag af en gammel
Veninde.)

Modtag et Træ, der fuldt med Roser groer,
Et Billed paa dit Hjertes Blomsterflor;
Dg seer Du her den fine, spæde Knop,
Den tyder Blomst, som Tiden ruller op;
Ja, den oprulle Dig et Rosenrige,
Du sjæleskjonne, kjære, fromme Pige!
Veninder kysse Dig, ej unge blot,
Den ældste med! Gud give Dig alt Godt!

Med Gellerts Fabler.

Paa Menneskets Ord slaa Dig ei til No!
Hvad Dyrene tale, kan bedre Du troe.

Med et Kobberstykke

(forestillende Engle, der bære en Død gennem Luften, skrevet for
Fru Zimmermann, der gav det til Jenny Lind Juleaften i
Berlin.)

Som Englene det Jordiske bortbære
Hen over Jorden, gennem Himlens Blaae,
Vor Tro paa Gud den Fjederham vil være
Der løfter op, hvor ingen Skygger naae.

„En Stjerne mellem Stjerner er vor Klode“;
 Guds Villie altid skeer, den er det Gode,
 Det Bedste for hver Enkelt udi Brimlen;
 Os Børn — vort Juletræ er Stjernehimlen.

Med et tydsk Exemplar af mine Eventyr.

(Til en ung preussisk Officeer, der havde stort Talent til at tegne. Frøken Frohmann i Berlin bad mig der at skrive foran i et Exemplar, og jeg skrev:)

Du har en Kunstnersjæl, jeg troer derpaa,
 Dens Straaler jeg i dine Skizzer saae.
 Du har et ærligt Dje; — Hjertets Grund
 Staaer i et trofast Smil omkring Din Mund.
 Jeg strax forstod Dig. Eventyr de skikke
 Dig denne Juul; Veninden har dem bragt;
 Et lille Vers jeg har i Bogen lagt;
 Du har en Ven i Danmark; glem ham ikke!

Med et Bunt Cigarer

(Skrevet for Fru Ingeborg Drewsen til hendes Læge.)

Da en Syndflods Bølge
 Bragte Død og Grav,
 Mennesker og Lande
 Sank i salten Hav;
 Arken, da det endte,
 Stod paa Ararat;
 Duen Noah sendte
 Ud i Frygtens Nat.
 Bunden som til Sengen
 Hver i Arken sad;
 Duen kom fra Engen
 Med et Oliveblad.

Doctoren som Duen
 Tidt man venter paa;
 Træder han i Stuen,
 Hjertet haabe maa;
 Ingen Laurbærblade
 Han i Munden har,
 Vi ham ryge lade
 Da en god Cigar.
 Træder Du i Stuen,
 Ryger, som vi bad,
 Ja, da er Du Duen,
 Som har Haabets Blad!

Med Byrons Bærker.

Til Melodi gif Livs=Dissharmonien,
 Hver blodig Taare til en Perle blev;
 Ved ham var sliq en Kraft i Poesien.
 Vær Livets Dissonants — som han den skrev!

Med Freiligraths Digte.

Ved Islands Geyser staaer hans Sommertelt,
 Han rider paa den afrikanske Løve,
 Han, Poesiens unge, tydske Helt,
 Med ham det nok er værdt en Dyst at prøve;
 Han har en riig Provinds i Kunstens Stat.
 Her kommer han, — hans Navn er Freiligrath.

Med en Duffe.

Duffen her er ingen Duffe,
 Hun er en forheret Gn,
 Kan ei græde, kan ei sukke,
 Høre Arme eller Been;

Hun ved inderlig Caresse
 Og ved Omgang blid og god
 Hun forvandles til Brindsesse,
 Som hun var, det Rosenblod!

Med en Pibe.

I Egtestandens søde Fryd
 Faaer Piben nok en anden Lyd.

Med en Blomsterpige af Chocolate.

Med Blomster staaer hun fra Fod til Top;
 Hun er saa sød, hun kan spises op.

Med nogle smukke Fidibus.

Til Skjønhed og Høihed hav ingen Fidus,
 Det gaaer som en Røg og en Fidibus.

Med Thorvaldsens Statue.

(Til Stænderdeputeret C. Hall ved Juletræet paa Bregentved)

Slaa Du med Mand og Tale,
 Som han med Hamren slaaer!
 Dit Navn da i Stændersale
 Hugget for Slægter staaer.

Med en Flaske duftende Vand

(Til en ung Pige.)

Da en Gang Blomsterne Dig saae
 I Graad en Aften filde,
 Da græd de med, og store, smaa
 Blev alle til en Kilde.
 Her har Du Lidt fra Kildens Væld;
 Det hentet blev i Juleqvæld.

Med en Spaaqvinde.

Alverden jeg gavner
 Med den Spaakraft, jeg har;
 Men spaae en Kjøbenhavnner —
 Nei, han gjør kun Nar.

Med en „Gliedermann.“

(Manden taler selv).

Jeg var en Gang paa den grønne Green,
 Jeg var selv en Green, ja, en deilig En —
 Jeg spaaied i Vinden med Blade paa,
 Og Fuglene sang, de velsignede Smaa!
 Det var min Barndoms Dage.

Men [jeg] slog mig en Dag fra Familien løs,
 En Brygl var jeg bleven, jeg kaldte mig Anøs
 Og drog saa i Verden paa Eventyr;
 Der sprang jeg i Splinter og blev denne Fyr
 Jeg nu er. — Vil De bare behage.

Nu er jeg et Mandfolk, der har en Couleur,
 Samt Lemmer, Manerer, Alt, som sig bør;
 Jeg seer med Foragt paa den Tid, som forsvandt.
 En Broder jeg søgte, — en Broder jeg fandt!
 I mig Du dit Billed modtage.

Med en Lysestage.

Naar efter Nar og Dage
 Saa mangt et Lys er brændt,
 Staaer end i denne Stage
 Grindrings-Lyset tændt.
 Just deri ligger Kraften,
 Som hver Grindring har.
 Fra denne Juleaften
 Dets Lue skinne klar!

Med en Papirtrykker med Blomster.

Bed denne Du i Verden huske maa:
 Ei Alt, der trykkes, har just Blomster paa.

Med et Cigarfoderal.

Paa Sagten smager en Cigar,
 Og her Du Foderalet har.

Med en Reisehue.

Den glade Juul Dig lover ret
 Præsenter smaa at sanke.
 Her skal Du faae paa Hovedet,
 Hvad Du vist har i Tanke.

Med et Kobberstykke.

Da Roser mangle ved Julens Leg,
 Din Stue vi ikke kan smykke;
 Men som en Blomst dog for din Bæg .
 Du faaer dette Kobberstykke.

Med to Baser.

Uden Devise og uden Fraser
 Komme til Dig to smaabitte Baser.

Med en Krave.

Den tør Du eje
 Trods Verdens Snak;
 Nu kan Du neje
 Og sige Tak!

Med et Landskab fra Italien.

Italien, blomstrende Mandelstav!
 Oranagegreen i det luftblaae Hav!
 Henover den klinger Erindringens Dvad.
 Derfra bringer jeg Dig et Mindeblad.

Med et Kravebaand.

Fordi man gaaer med Kravebaand,
 Derfor har man ej Slaveaand;
 Det trøste Dig, du Liliebaand!

Med en Blomstervase.

Gaven her er nydelig,
 Ikke ubetydelig.
 Blomster-Vase meget net!
 Uden mindste Skaar og Plet!
 Den har kostet, kan Du troe;
 Kjøb een til, saa har Du to!

Med en Hund i Sæbe.

Den hverken bjæffer eller brummer;
 Men den gjør meget Meer: den skummer!

Med en Tobakspung.

Uden Snakken, uden Takken,
 Modtag Pungen til Tobakken!

Med en Ring fra en Egtemand til hans Hustru.

Det røde Guld betyder Elskovs Tro,
 Og Ringens Form betegner Evigheden.
 Hvad Gaven siger her, forstaaer Du jo,
 Som skabte for mig Hjemmet til et Eden.

Med et Huuskors.

Et Huuskors faaer Du her; prøv dine Kræfter!
 De andre Kors — de komme siden efter!

Med en Lysstage.

Sæt Dig i Stagen, men ikke for kroget!
 Et lille Lys er jo ogsaa Noget.

Med et Par Kopper, hvorpaa et Billed af Roeskilde.

Tag Koppen med Roeskilde=Byen,
 Hvor Kirken knejser mod Skjen,
 Som var den et mægtigt Fjeld.
 Du Kaffe og Thee nu kan drikke;
 Siig ei, at den smager Dig ikke,
 Den er jo af Roeskilde=Væld.

Med Visittkaart.

Et Mindeblad — det Sted, Du har beceret,
 Har Sort paa Hvidt for, at Du der har været.

Med et Guttapercha-Ansigt.

En Cavaleer kom nys hertil;
 Han gjør det Ansigt, som Du vil.

Med en Kurb med Æg.

I Kurven, paa Ballet, i Dands og i Leg
 Jeg nynner saa sagte dette:
 Fugl Phoenix er i det ene Æg;
 Men see nu, Du finder det rette!

Med et Billede.

Et Kobberstykke skal Du faae,
 See, det er nu det Samme!
 Men Du af egen Lomme maa
 Bekoste Dig en Kamme.

Med en Krave.

Du faaer til Julegave?
 Dig Verset det vil stave,
 Hold Dig nu smukt i Lave! — —
 En Krave!

Med Papir.

Her er Papir til mange Breve.
 Gid Du og de maae længe leve!

Med et Par Handsker.

Hille den forte Søde!
 Træk paa — er Hænderne røde!

Med Eau de Cologne.

Naar Du med dette Dig besugter,
 O — hvor Du lugter!

Med en broderet Skjærm.

(Skjærmen forestillede en Fiskerpige med Fisk og var broderet af H. C. Ørsted's Enke og hendes tre Døttre til A. S. Ørsted paa hans 50 Aars Embeds-Jubilæum i 1851.)

I Stykket her, vil Dig dit Hjerte sige,
 Er Meer, end nogle Traades Farvepragt
 Og Meer end Billedet „En Fiskerpige“.
 To kostelige Perler er Dig bragt;
 De kom fra Dybet, Hjertets Dyb, det rige,
 Og deres Glands og deres Værd Du veed,
 Du Kjærlige, Du Milde, Elskelige!
 Vi har kun disse: Trost, Kjærlighed!

Med mine „Samlede Skrifter.“

(Til Jonas Collin.)

Du vorte op i mit Hjertes Hjem,
 Som Slægtning jeg paa Dig holder.
 Tag her min Tanke-Skat, den gjem,
 Mens dit eget Liv sig udfolder.
 Og naar Du saa staaer med sølvhvidt Haar
 Og jeg er, hvor Du skal komme, —
 Husk, Du var mig kjær fra dit første Aar,
 Og bliver — hvor Aarstal er omme.

Med et Billede af Rosenborg Have.

Der sidder en Amme ved Rosenborg Slot;
 To Jægere er der i Haven indtraadt;
 Af Gud, hvor det Grønne gjør Dine godt!

Med en Hund.

Her er en Hund, og den er stor,
 En Hund var hans Faer, en Hund hans Moer.
 See, hvor han gloer!

Med H. P. Holsts: Den lille Hornblæser. *)

I Kampens Stund han blæste kjæft
 Blandt Seiersraab og Sukke, —
 Men nu, da Stridens Saar er lægt,
 Han blæser for de Smukke.

Med Sammes „Sicilianse Skizzer og Noveller.“

Sicilien er Skjønheds Hjem,
 Det siger man med Rette;
 Dog er — det tør jeg sige frem —
 Her paa vor egen Slette
 En Ting meer skjønn; men hvilken? hvem?
 Ja, det maa selv De gjætte!

Med et Stykke Sæbe.

Om Du Alverdens Sæbe faaer,
 Du aldrig dog i Badstuen gaaer;
 Naturligviis her i vort Digt
 Er dette sagt smukt billedligt.

Med en Terracotta-Figur af Bissen.

En Dandsferinde fra Bissens Haand,
 Formet i Leer og født i Aand!

*) Dette og det følgende Vers fandtes blandt Andersens Efterladenskaber, dog ikke med hans Haandskrift. Statsraad H. P. Holst har imidlertid paa Forespørgsel erklæret, at han sikkert troer, A. er Forfatter til dem.

Med en Krukke Pomade.

Med denne Salve fra Skjønheds Ur
Du gaaer i Verden, som Du var smurt.

Med Dehlenschlägers Portrait.

Han sang — og Nordens Slægter mødtes;
Han sang — og Nøget var forbi.
I Skjønhed Oldtid os gjensfødtes;
Det danske Sprog blev Melodi.

Med en Deel Sparebøsser,

fulgte paa en Bazar under Krigen 1864 til daglig Indsamling for
de Udcommanderedes Koner og Børn.

Hver Dag læg hen som Hjertets Tablepenge
En lille Skilling eller to,
Og Du skal see, om ikke længe
Vil Skillingen til Daler groe,
Og Du vil, alvorssfuld og glad tillige,
Forstaae, hvad Rigdom siger nu:
Imens Soldaten skjærmer Danmarks Rige,
Hans Børn og Hustru skjærmer Du.

Med mine Eventyr.

(Til en ung Pige.)

Velkommen! Træd kun ind, Du unge Pige!
Besøg min Digtningss lille Solskins=Rige!
Her synge, tale Blomster, Træer og Dyr.
Bort. Jordliv her er selv et Eventyr.

Med en Papirholder i Form af en Ridderhaand.

Hvor Skjønhed lægges
 Af Gud i Form og Mand,
 Der kan kun rækkes
 En Ridderhaand.

Med mine „Digte gamle og nye“

(til Fru Kammerherreinde Classen.)

Mit hele Blomster=Mosaik
 Er kun en fattig Skizze
 Imod den Deilighed, det Digt,
 Som kaldes Corfelitze.

Med forskellige Præsenter,

bragte Frøken Anna paa hendes Fødselsdag af den unge Hundemoder Pet.

Jeg kommer, Frøken Anna, med en Flaske af min Lugt,
 Dertil to søde Hvalpe, mit Hjertes bedste Frugt,
 „Bruun“ var den Enes Fader, den Andens var nok
 „Spet“,

Hver var en Gadestryger, men daarende honnet;
 Jeg selv er en Slags Norma, og jeg har følt og grædt.
 Men det er nu det Samme, naar Hjertet kun er godt.
 Med mig de gratulere og bringe noget Smaat:
 Et Stykke Chocolate og engelisk Maal og Staal;
 Og alle Tre vi raabe Hurra paa Hundemaal.

Med mine Eventyr.

(Til Nicolai Bøgh.)

Tak, kjære, unge Ven, for hver en Dag,
 De lod mig læse Deres Hjertelag!

Det lyfte Solskin ind i Sind og Stue.
 Og da De er den bedste Rejsemand,
 Saa følg mig nu i Eventyrets Land,
 Og see, hvad Gud i Raade lod mig skue!

Maskerade-Vers, uddeelte af en Spaaqvinde.

1.

Gamle Gunhild fra „Barselstuen,
 Boer paa fjerde Sal hos Fruen
 Dmme i Sanct Gertrudsstræde,
 Dit Besøg vil hende glæde;
 Hun kan Fremtids Syn Dig skaffe,
 Hun kan spaae i Raart og Raffe,
 Hun er klog, det gamle Skarn,
 Jeg er hendes Barnebarn.

2.

Tro paa Ingen, ei Dig selv
 Godt Humeur Du prise!
 „Lystig hen ad Livets Elv!“
 Bære din Devise.

3.

Alød Dig ikke i Rødt, ikke heller i Blaat,
 Men altid i Lilla, saa gaaer det Dig godt.

4.

Gjør Egtestabs Tilbud i Dags-Avisen,
 Men tag kun Den, som har Pengegrisen;
 Thi Penge — Penge — Du kan troe mit Ord,
 Penge blev en Magt paa denne Jord.

5.

Gaa til Theatret! — ved Himlens Stjerner
 Du bliver en Guldmønt, jeg sværger ved Berner,
 Du fylder Kassen med Drex og Kroner,
 Du løber op til selv Millioner,
 Vælg denne Bane — gaa ikke i Spaaner!

6.

„Matten lang
 Dands og Sang
 Til Musik og Bægerklang!“
 Det for Dig er Livets Gang.

7.

Nu er Du paa Maserade,
 Og det paa Højbroplads;
 Imorgen paa Østergade,
 Saa er Du Lykkens Mads.

8.

Du er Poet,
 Du er Prophet,
 Du er En, jeg aldrig har seet;
 Men fra Hoved til Fodder
 Er Du proppet med Lykkens Nodder.

9.

Der vover for Dig, — ja vær Du glad!
 — En Kjærest paa hvert et Veibredblad.

10.

Nu faae vi Vinter, nu syger Sneen,
 Stormen suser fra Nordkap til Sveen;
 Men Du skal faae, til Kulden har Ende,
 Penge nok til Kul og til Brænde.

11.

Mig Gamle spørger Du Unge,
 Hvad Skjæbne Dig forestaaer.
 „„Bht“, sagde Peer til Kongen!“
 Ja det er det Svar, Du faaer.

12.

Mandag være Dig Mærke-Dag,
 Paa den skal Du heise dit Bryllupsflag.

13.

Naar Baaren rider Sommer i By,
 Faaer Du en Hat af Silke — eller Bly!

14.

Jeg føler dit lille Hjerte diffe —!
 Jeg spaaer Dig — nei, jeg siger det ikke!

15.

Naar Skoven bliver grøn,
 Opfyldes dit Hjertes Bøn.

16.

Du finder din Lykke i Kjøbenhavn,
 Naar Du løber Fastelavn.

17.

Du skal ikke troe al Snik og Snak,
 Tænk, det er Løgn, og siig — mange Tak!

18.

Dig Laurbær og Myrthe er skaaret;
 Hvad klæder Dig bedst i Haaret?

19.

En seer man født for Prosa og En for Poesi,
 En skabtes for Agurker og En for Potpourri.

20.

Hvad ei et Solkys folder ud
Maa modnes ved den skarpe Lud.

Stambogsblade.

I.

Til mig Du kom som Lille, barnlig=glad.
Hvor lyste Dine Dine uskyldsklare!
Du bad mig skrive her paa dette Blad;
Mon vel som Eldre Du det vil bevare?
Maaskee! — Gid da endnu med Barne=Sind
Du sole Livets Solskin paa din Kind
Og i dit Hjerte! — Tiden snart forsvinder;
Det nyligt skrevne Blad er — gamle Minder.
Kjøbenhavn d. 6 Jan. 1856.

II.

Fra Vesterhavets Lande
Hen over dybe Bunde
Du kom til Danmarks Strande,
Hvor Guld paa Marken groer;
Her Du i Bøgesalen
Tidt hørte Nattergalen
Og saae, ved Taget Svalen,
Symbol paa Trostab, boer.
Paa Svalens Ryg der sidder
Gud Amor, klædt som Ridder.
Forstaaer Du Fugleqvadder?
Jeg næstendeels det troer!
En Hilsen! Hvad? Og hvor?

III.

Fire Blade skrevne i St. Goar ved Rhinen.

1.

Naar Hyacinthens fine Klover klinge,
Og Alfen om sin Slægt fortæller der,
Jeg husker Dig — og Tanken paa sin Binge
Staaer ved St. Goars kjendte Morbærtræer.

2.

Du som en Huusalf stille syser inde
I Stuen, hvor der var saa hyggeligt;
Saa riig paa Hjerte er den tyske Qvinde,
Men altfor fattigt her mit danske Digt.

3.

Dit Barne=Smil, dit tankefulde Die
Er Billed af den Sjæl, som i Dig boer.
Min Tanke bærer det til Nordens Høje,
Hvor dustende Grindrings=Blomsten groer;
De gode Timer glemmer Hjertet ei.
Det Søndags=Solskin selv ved Loreley.

4.

Bogen kom først, og jeg kom sidst,
Det for mig selv var det Bedste vist;
Studsmaalet først, Personen siden!
Hold lidt venligt paa Begge i Tiden!

IV.

A. Henselt.

Fra Strængene flyder en Fuglehær,
Den synger med Hjerte og Tunge;
Vi Hjerteslaget fornemmer i hver;
Thi griber det Gamle og Unge.

Min Tat er saa ringe, en fattig Sang,
 Men tro mig, den ogsaa har Hjerte-Klang.
 Köhrsdorff 28 Juli.

V.

Danserinden Augusta Nielsen.

Den slanke Lilie, den hvide,
 Terpsichore gav Binger paa,
 Og Blomsten blev en Sylphide,
 Og Verden dit Billede faae.

VI.

Musikdirecteur W. Rübner.

Din Buggegænge blev sat i Gang,
 Hvor Haydn, Gluck og Mozart sang;
 Men Arnen, hvor Dit Huusliv groer,
 Er under Bøgen frist og stor
 I Danedang. Led Sønnens Haand,
 Mens over ham gaaer Sangens Mand,
 At han dit Navn i sit maa skjære
 I Træets Bark, til Slægtens Ære.

¹⁵/₈ 67

VII.

Sangeren P. Schram.

Lunets lystige Skalmie,
 Orglets dybe, stærke Klang,
 Barnesindet — blev Dit Gie,
 Og det gav Du os i Sang:
 Grøndals Humor, Jakobs Smerte!
 — Du har vundet heelt vort Hjerte!

VIII.

Componisten Hagg.

Flyv mod Syd, drik Solskin og folkelig Sang,
 Bliv Dig selv, ja selv, ja, helst ikke Andet,
 Men gro, fortjen Dig en Beethovens Klang,
 Du Søn fra Jenny Linds Tonelandet!

IX.

Fru O'Neill.

Lad Dig i Smerten selve Smerten sige,
 Den er et Forsyns store Kjærlighed;
 Og kaldte han forud den unge Pige
 Før Moderen — hvad der er bedst, han veed.
 Lad Troen være Dig din Jacobs=Stige;
 I hendes Bortgang var det Dig, der led; —
 En Engel har Du mere i Guds Rige,
 En Stjerne mere lyser til Dig ned.

X.

C. Castenskjold.

Der synges i By, paa Mark og i Skov,
 Der synges den danske Landsoldats Lov!
 Det Hverdags og Smaalige svinder og døer;
 Men Hæderens Fugl, den har Næb, den har Kløer.
 Den har Du alt fanget, det monne Dig hue;
 Du straalere i Sundhed; hvad siger lidt Snue?
 Selv den faaer Du næppe; Du boer som en Væber
 Med Boldgrav om Huset. En Hustru saa væber
 Forvandle til Himlen dit Borrebj!
 Om det og om Eder vi synger i Skj.

XI.

Til Jonas Collin.

Vi er som to Strømme af modsat Løb,
 Og dog blev vi lagt i det samme Svøb;
 Jeg først født, Du siden, det fryder Dig lidt;
 Om Alderens Forskjel Du taler saa tidt;
 Hvad gjør den? Mit Hjerte groer dog ind i dit!
 Din Lands Kraft jeg troer paa; den er ikke liden;
 Vorherre den lade ret groe ind i Tiden!
 Og naar Du saa naaer mig i Alder og Aar,
 Staa Du da saa ung, som jeg nu for Dig staaer!

XII.

Fru Grove, født Fenger.

Bag Sorø Sø ved Skoven
 Bonden gif bag Boven;
 Jeg kom med Ingemann og med hans Frue
 I Præstegaardens Stue.
 De glade Børnestemmer flang;
 En lille Pige mindes jeg især,
 Med store, milde Dine sad hun der,
 Jeg troer endnu at høre hendes Sang.

Til Tak for den nu efter mange Aar
 Af mig igjen en lille Sang hun faaer;
 I den vi Præstegaarden vil besøge
 Og gjense Alle, som vi mødte der;
 Saa vandre vi med Sang bag Skovens Bøge
 Heelt ned til Sorø Sø, — nu er vi her!
 Juldmaanen skinner, Nattergalen slaaer,
 — Det lyder gennem alle Livsens Aar.
 Der spirer Blomster fra det mindste Frø;
 Hvad smukt og godt er, det kan aldrig døe.

XIII.

I en ung norsk Componists Album, da han reiste til Rom.

Flyv ungdomsfund til den evige Stad,
 Kom Dig selv og begejstret tilbage,
 Og Norden ved Dig faae et Toneqvad
 For tusinde Aar og Dage!

XIV.

Agnes Dunlop og Michael Rosing.

En Fader kom med sin lille Søn i Reitzels Boutik;
 Den Lille loved jeg Eventyr, men ingen han fik.
 Nu er han alt Mand og i Brudgoms Dragt,
 Nu bliver ham Bogen af Bruden bragt;
 De læse den sammen i Sorøstove,
 Hvor Absalon, Holberg og Ingemann sove,
 Hvor Solen skinner, og Dinenes Fyr
 Fortæller det deiligste Eventyr.

XV.

G. C. Delbanco.

Erindrer Du, ja, det er noget siden,
 — Da var Du mindre — huff en Sommerdag,
 Dit Barneøj lyste, og skjøndt liden,
 Stor som en Ven Du kom med glad Goddag.
 Og vel var det hos Bedstefaer, vi mødtes,
 Men dog ei i vort eget, danske Land;
 Du fødte det Beslægtede, der fødtes
 Og adler og forener Mand med Mand;
 Det var en Dansk, Du saae, og netop Den,
 Med hvem i Eventyret Du var bleven Ven.
 Behold det samme Sind i Livsens Dage!
 Vær flink og kjæk! Alt Godt! Kun ei forsage!

XVI.

C. Neergaard.

Paa Livets Tangenter, de sorte og hvide,
 Du lystigt fra Barndoms-Landet udride!
 De svulme og bæve i sød Harmoni!
 Hvad nu kun de drømme, i Klarhed vil stige.
 Dig Gud gav den Lykke i Toner at sige
 Hvert Hjerte den qvægende Poesi.

Du Hjemmet vil huske med Frugttræer og Birke,
 Den dustende Eng med den blegrode Kirke,
 Og Storken og Svalen, som fløi Dig forbi.
 Men mon Du vil huske den Træksfugl, som bragte
 En Hilsen til Dig og et Blomsterblad lagde
 Foran Dig til Tak for hver Melodi?

Til Forskjellige.

1.

Til Christian den Ottende.

Din Naade mod mig, Konge, blev det Fyr,
 Mod hvilket Tankerne i Natten drage.
 Du giver Solstin til en Digters Dage,
 Og de forvandles til et Eventyr.

2.

Til H. C. Ørsted.

Du Traaden fandt, en Bro for Tankens Syn
 I alle Tider, ind i Folk og Riger.
 Gud i Naturen er det Sandheds Syn,
 Du gav os, klart som Skriftens Ord det siger.

3.

Til A. Dehlenschläger.

En Sommerluftning, frisk som den fra Havet,
 Og dog med Bøg- og Birke-Duft begavet,
 Gaaer ud fra dine Ungdoms-, Manddoms-Obad,
 Saa styrkende! — Det er et Mandens Bad!

4.

Til Capitainlieutenant Chr. Wulff.

(Dagen før han med sit Skib drog til Krigsskuepladsen).

Du fører Danmarks Løve
 Og Danmarks stolte Flag,
 Og Seiren kan ei tøve
 I en retfærdig Sag.
 Gud er med os i Slaget,
 Hvor Ærlighed gaaer frem.
 Bring Kongen, Folket, Flaget
 Med Seierskrands her hjem!

5.

Til A. Bournonville.

I.

Efter første Opførelse af Balletten „Fjernt fra Danmark“.

Du giver os en Digtning uden Ord,
 Og dog saa talende med Sandheds Stemme;
 Vi er med Dig til Sømands-Fest ombord
 Der fjernt fra Danmark og dog deiligt hjemme.
 Den blussende Granatblomst har Du lagt
 Imellem frisk Skovmærke; — hvilken Pragt

Af Skjønheds Digt har dog Din Sjæl igjemme!
 Igjen en Perle fra din Rigdom har Du bragt,
 Igjen en Krands, som vi taknemligt gjemme.

II.

Efter Balletten „Et Folkesagn“.

Et Folkesagn igjennem Slægten lever;
 Det i sig selv har Magt mod Tidens Haand.
 Dit Folkesagn til Skjønheds Digt sig hæver,
 Det lever ved sin Poesi og Aand.

6.

Til Fru Julie Soding.

(Efter Opførelsen af „Da Spanierne var her“)

Du kommer som Digtningens gode Aand
 Og lægger paa den Betsignelsens Haand;
 Du virker med Hjertet og med Humeuret,
 Lunet straalers i Skjønhedsfløret.

7.

Johanne Louise Heibergs Statue af H. B. Bissen.

Omkring dit Billed her i Marmorstenen
 Et Folk taknemlig slynger Laurbærgrenen;
 Der groer en ny, hver Gang Du sees paa Scenen.

8.

Alexander Dreychock.

Han over Strængene som Herster byder.
 Strøm, Tonevæld! Gjør alvorsfuld og glad!
 Snart er det, som et heelt Orchester lyder,
 Snart Alfers Dands paa Rosens fine Blad.

9.

Christian Winther.

(Efter at have læst hans Digt „Hjortens Flugt“).
 (Dec. 1855).

Han snitted i Træet — der dusted
 Af Kløver og Bøgens Blad.
 Han Hjorten jog — og der klang os
 Et dansk udødeligt Qvad!

Det er som den friske Rose,
 Det er som den modne Frugt,
 Saa rigt, saa sundt og saa lifligt,
 Og saa har det Tonernes Flugt.

10.

Til Bjørnstjerne-Bjørnson.

Norlandets Digter! Dig Saga indvied,
 Indtil Du kom, har Norges Land tiet,
 Blicher og Winther og Herþ der har runget,
 Du først fra Fjeldet som Normand har sjunget.
 Norge har sande Digtere nu!
 Ingen saa nordisk har sjunget som Du.

Prologer.

I.

(Bed en Forestilling paa Frederik den Syvendes Fødselsdag.)

Den Dag, vi fødtes, bliver os en Fest,
 Et Høidepunkt imellem Livets Dage,
 Hvor Alvor staaer hos os som Glædens Gjest
 Og viser Veien, vi har lagt tilbage,
 Hvad der vi virkede og hvad vi vandt;
 Jo større Birkfreds, des større Stuen!
 En tro, hengiven Kreds sin Krands da bandt
 Og smykkede paa den Dag festligt Stuen;
 Det er en Trang for hvert taknemligt Bryst,
 Det er en Trang, hvor Kjærligheden lever!
 — Hvem Gud har stillet høit, ham Sorg og Lyst
 I større Bølgeslag igjennembæber,
 Ham derfor bringes mere udstrakt, stort
 Det inderlige Tegn paa Hjertets Glæde;
 Det er ei om den Pragt, der bliver gjort,
 Men om det Sindelag, der er tilstede;
 Og her er Sindelag, just Hjertelag
 For ham, Gud satte paa den danske Throne,
 Hans danske Hjerte har paa Brovens Dag
 Forherliget den kongelige Krone,
 Hans Tid og Navn engang i dansk Historie
 Vil lyse frem og staae med varig Skrift;
 Thi Kjærligheds og Sammenholdets Glorie
 Omstraalet Drot og Folk til god Bedrift.
 — Der var en Tid, da Kongeherlighed
 fandt Storhed i den stolte Høiheds Skranke.
 Forbi det kongelige Slot hver Borger skred
 Med blottet Hoved; ei det kom i Tanke,
 At selv en Mand, som Holberg, han, hvis Ord,
 Udsaa'de Snillet's Guld for Land og Rige,
 Indrømmedes en Plads ved Kongens Bord,
 At Mand og Dygtighed gjør „Adelige“!

Nu sidder Bonden med i Kongens Raad,
 Fra Kongehjertet straaler Kongemagten, —
 Alt Godt og Stort udfolde sig i Daad!
 Velsigne Gud hver ædel Jd og Tragten!
 Med Kongen Folket paa hans Høitidsdag
 Fornemmer Sammenholdets Liv og Lykke,
 Thi vaie derfor festligt Krands og Flag!
 I Trostfab bygge er i Gud at bygge.

II.

(Bed en Forestilling i veldædigt Diemed.)

I Riddertiden, som De Alle vide,
 Sad Damerne i Areds høit over Skranken
 Og saae paa Kampen med de vilde Dyr.
 Og kasted' Damen da sin Handske ned
 Og bød sin Ridder kjækt at hente den,
 Saa adlød han. — — Det var i Riddertiden,
 At mangan ædel Frøken, fornem Frue
 Tog mildt sig af den Fattige og Syge,
 I Stilhed øvede den bedste Daad.
 Som Roserne fremstjyde ny' hvert Aar,
 Saa lever ogsaa Hines ædle Gjerning.
 Men Handskens Kasten blandt de vilde Dyr.
 Er nu kun til i Sagn og gamle Sange.
 Den ædle Dvinde gaaer til Armod's Skjul
 Og virker godt ved milde Ord og Gjerning.
 Hvo er ei gjerne hendes Tjener her
 Og hjælper med at samle, med at bære;
 Et Blik, et Ord kun — ja her det forstaaes,
 At man kan springe ned selv paa Arena.
 Og egenligt gjør vi her noget Sligt —
 Vi springe ikke ned, men op paa Scenen,
 Vi stille vore svage Kræfter frem;
 Men det er Hjertets Sag; derfor det voves
 I Bennekreds. — Vel sandt, den er lidt stor
 Den kjære Bennekreds, som her er samlet,

Men stor, det er just godt for Diemedet.
 Vi virke Alle med: vi vise Mod
 I det vi træde op; De vise Taalmod!
 Vi gibe; — ja, de fleste har vist seet
 I deres Kredse, i den sidste Tid,
 Hvor Alle følte, at vi er eet Folt
 Og Brødre Alle! Kjærligt gav Enhver,
 Selv Børnene tog Deel, de fik istand
 En Tombola med ganske ringe Sager,
 Men gjerne Smaa og Store toge Nummer,
 Man mored sig og smilte glad mod selv
 Det Ubetydeligste, som man vandt;
 Thi det at vinde var jo ikke Tanken.
 Husk, at vor Forestilling denne Aften
 Er sliq en Tombola, og da I ville
 Med venligt Sind modtage, hvad I faae.
 Hvad vi kan bringe, falder i det Smaa,
 Men i en Vennekreds kan Meget gaae,
 Der ellers aldrig gaaer. Og her er Venner,
 Ja, Venner af den Fattige, som lider,
 Som uforstyldt maa prøve tunge Tider.
 Og nu — ja, nu det første Skridt er gjort!
 Tag mildt til Takke — De faaer ikke Stort.
 Husk paa, De virke med saa godt som Noget,
 Og derfor tusind Tak! — Det var Prologen.

Epiloger.

I.

Fremstegt ved en Aftenunderholdning den 11. Februar 1838 til For-
 deel for Stiftelsen til Blindes Dannelse.

Jeg veed om Farverne, de ere skjøne;
 Som Tonerne de vexle skal i Pragt;

Men om den grønne Skov, om alt det Grønne
 Har Duften ene et Begreb mig bragt.
 Blaat er jo Havet, naar ei Bølger stige,
 Og Himlens Farve nævne de som blaa,
 En Blaahed eier det Uendelige,
 Jeg aner det, skjøndt jeg det aldrig saae.
 I Solens Dpgang pranger jo det Røde,
 Den Blinde kjender ei slikt Farvespil,
 Men Livets Straaler følte jeg at gløde,
 Og jeg begreb, at der var Skjønhed til.
 O, hvilken Trøst i Livets Sorg og Møie,
 At kunne Gud i Alt omkring sig see,
 At læse Tanken i sin Broders Døie,
 See i hvert Træk: han føler ved vor Bøie.
 Een Farve kun der er, den Blinde kjender,
 Een Farve, viet Livets Sorg og Nød,
 Den boer i Natten, naar ei Stjernen brænder,
 Den er et Billede paa Grav og Død:
 Den sorte Farve kjendes af den Blinde,
 Rundt om mig hersker altid der kun Nat,
 Dog i det Sorte selv lod Gud os finde
 En Sjæle-Duft: Du er ei her forladt.
 Den mørke Farve, som mit Blik omtaager,
 Har just en Duft, den største, Hjertet veed:
 Jeg veed, at Naadens milde Fader vaager,
 Den Blinde fandt et Hjem og Kjærlighed.
 Er Verden mørk, Du skal dog Veien finde,
 En kjærlig Gud det Bedste vil skal see,
 I Døden spinder Mørket for den Blinde,
 Der skal jeg Gud og hver Velgjører see!

 II.

Bed en Forestilling af Frøken Amalie Price.

Naar man saa godt som hver en Aften maa
 Erkjende glad, at ædle Hjerter slaae,
 Som dømme mildt, og man er velseet,

Saa ønsker man at møde en Poet,
 Der kunde give Ord for det herinde.
 Men det Slags Folk er ikke let at vinde;
 De sige strax: „Min Gud, hvor skal jeg dog
 Nu atter kunne skrive Epilog!
 Det Thema udpiint er, ei værdt at høre“.
 Udpiint? Jeg mener nei! Man kan det gjøre
 Saa let, saa ligefremt — just det jeg troer.
 Udtal kun: dybtfølt i mit Hjerte boer,
 Det næsten som et Eventyr her groer,
 Et Eventyr, hvor Livets Farver spille,
 Og Tanken er saa nær just dette Sted.
 Paa denne Scene alt som ganske lille
 I Pantomimen legede jeg med,
 Jeg fra en Leeg det ikke kunde skille.
 Saa skifted om det gamle Legested,
 En større Scene, Dands og Deilighed:
 Balletten aabnede sit Tryllerige.
 Ved Bellmans Fest sprang Alla ungdomsglad,
 Og milde Dine saae den unge Pige —
 Da lød ind i mit Bryst en Sangfugls Qvad:
 „Fremad i Kunsten!“ klang dens dybe Stemme,
 Og Fuglen svang sig did, hvor vi fornemme,
 Lystraalen boer; — men i mit Bryst var lagt
 Igjennem Alvor Kunstens høie Magt.
 Og paa den Scene, jeg som Barn var hjemme,
 Udfolder Vingen sig til bedre Flugt.
 Gid engang jeg i Kunsten værdigt smukt
 Den Plads indtage, hvorom Hjertet bad,
 Og opfyldt see, hvad thyst hiin Sangfugl qvad,
 Der vakte Længsel og dog Mod tillige.
 Gid jeg i Gjerning maa min Tak udsige!
 — Det had jeg blive lagt i Epilogen;
 — Men her staaer meget Meer i Hjertebogen.

III.

En Epilog — dens Rreds gaaer vidt:
 I Mandens og Verdens Mit og Dit,
 I Alt, hvad der skeer, man bliver ei qvit
 Epilogen.

Bed Balmusiken og Dandsens Flugt
 Forloves et Par; det er ganske smukt
 Epilogen.

Den synkende Sol ender Dagens Magt
 Og giver gennem Skjernes Pragt
 Epilogen.

Paa Storm følger Havblif i Vexelgang,
 Paa Svanens Liv følger Svanesang:
 Epilogen.

Den visne Blomst, gjemt, men ei glemt,
 Er om saa Meget, der dybt har stemt,
 Epilogen.

I Længselen ligger den fjernt og vidt;
 I Kjærligheds Lykke blev Smerte tidt
 Epilogen.

Vel er Epiloger skrevet og sagt
 Saa tidt, at nu har slet ingen Magt
 Epilogen.

Og dog er det ofte en Hjertens Trang
 At sige sin Tak, — saa har man engang
 Epilogen.

Den er en Bouquet, som Digteren bandt,
 Den bringes, som man i hans Have fandt
 Epilogen.

Men Hjertelaget har en Magi;
 Den lægge min dybtfølte Tak ind i
 Epilogen.

 IV.

Hver af os gjemmer i sin Hjertekrog
 Erindringerne's store Billedbog,
 Hvert Blad sin Tegning har fra Tid og Sted;
 Der findes brogede, men sorte med.
 De sorte, som kan Ungdomsmodet kue,
 Dem tager man kun frem til eget Skue.
 Men gennem hele Billedrækken gaaer
 En Livsstraad, saa at tydeligt man faaer
 Enhvers Mission: den Lyst, som i os brænder.
 I min Erindrings Billedbog jeg kjender
 Igjen paa hvert et Blad en mægtig Tanke,
 Der gjør, at Hjertet stærkere maa banke,
 At Kjærlighed til Kunsten blev mig givet;
 Jeg løstede' Bingen kjælt i Hverdagslivet,
 Mig drev en Villie i det Skjønnes Sag,
 Til Kunstens Tempel gjaldt mit Bingeslag.
 — Saa mangt et Blad i Bogen lagdes ned:
 Der staaer om Ungdoms gyldne Freidighed,
 Den første BARNEDRØM om Laurbærgrenen,
 Det Billed: første Gang at staae paa Scenen.
 Men mellem det er mange Blade lagt,
 Der ikke just har Drømmes gyldne Pragt.
 — Det sidste Billed: denne Aftenstund,
 Der følger mig, naar Lamperne her slukkes,
 Det Lyse vil frem fra en gylden Grund,
 Ja gylden, thi af Beemod det bedugges.
 Hav Tak for hver Opmuntring, Mildheds Dom!
 Farvel! for mig nu vexler Scenen om.
 Skjult er det, om jeg Lykkeblomsten finder,
 Dens Duft jeg gjemmer dog i gamle Minder!

Men som det deiligste, det bedste Blad,
 Det, som vil løfte mig og gjøre glad,
 Er at see opfyldt engang, hvad jeg bad:
 At vinde og fortjene Kunstnernabnet.
 Arbeide, stræbe vil jeg! Hvad er Sabnet,
 Hvad er hver Prøvelse, Afstedens Smerte!
 Farvel! Tak af mit varme, fulde Hjerter.

Ved Kunstner-Carnevalet i Casino 1852.

(Et Optog i Nationaldragter fra alle Landets Dele drager igjennem Salen; det slutter Kreds, og den lille Nisse, i graae Klæder og med rød Hue, træder op og siger):

Til Dands og til Glæde, lystigt afsted!
 Som Budsenmager er Nissen med;
 Jeg er hos Folket det gode Humeur
 Samt Trostab til Hjemmet, der aldrig dør.
 See, hvilken Skare i Høitids Pragt,
 Rundt om fra Danmark den gamle Dragt,
 En festlig Bouquet af det hele Folk,
 Og jeg, den Mindste, blev Skarens Tolk.
 Bort Kige det er det ældste dog,
 Med Heltetid, selv før Danebrog.
 Hiin Heltetid, af Skjaldene priist,
 Staaer gjensødt, har Landsoldaten beviist.
 I Snillet er Ungdom, det vil bestaae.
 — Det gamle Danmark vil ei forgaae!
 Det holder sammen og Folket med,
 Vor Herre vil ikke, det skeer Fortræd.
 — Med Kløver og Humle, med Korn og Frugt
 Staaer hele Landet velsignet smukt;
 See, Freden er draget i Landet ind,
 Den være i Hjerter, den være i Sind!

Gud skjænke Danmark en Fremtid riig,
 Der er dens mægtigste Fortid liig!
 Vi holde sammen med muntert Sind;
 Som nu, da vi danser vort Carneval ind.

Et Par Ord ved Scenens Gjenaabning
 den 1. Decbr. 1857.

Først Overture af Kuhlau, f. Ex. til „Elverhøi“, og foran det
 Holbergste Stykke en Overture af Weyse.

Paa Kongens Nytorv stod et gammelt Huus,
 Der reistes under Frederik den Femte:
 Den Kongelige Danske Skueplads,
 En ringe Bygning, intet Fest-Palads,
 I Kinghed dog det store Minder gjemte.
 Et kraftigt Kunstens Liv og Digtighed
 Med Hædersnavne lyste til os ned;
 Hvad herligt er, ei synker til det Glemte.

„Bliv til, du danske Scene!“ Holberg bød,
 Og den fremstod, den stod som klippegrundet;
 Hans Vid og Lune gjennem Huset lød,
 Sin Molière havde Norden fundet.
 Sin Tid, dens Daarskab og vor egen med,
 Som han den saae med Snillet's Blif, det rene,
 Fremstilled han — indvied dette Sted,
 Sit Mandens Guld gav han den danske Scene;
 Bag Biens Braad laae Honning, sød og god,
 Og sund lød Latteren, og lys blev Tanken,
 — Thalia her som Herskerinde stod,
 Alene hun. — — Da aabnede sig Stranken,
 Og Melpomene hævede sin Røst.

Den høie Alvor, Hjertets stærke Banken
 Ved Alt, hvad stort er, fyldte sært hvert Bryst.
 Hvad Ewald drømte, kun blev virkeligt
 Ved Nordens Shakspeare: Adam Dehlenschläger.
 Selv Oldtids Gru blev til et Skjønhedsdigt,
 Der løfter Sindet, mens det dybt bevæger.
 Fra Sagas Table fremsprang ved et Bliv
 Udslebende med Kjød og Blod og Liv
 Jarl Hakon, Balnatokke, Balborg. Hævet
 Fra Muldet funkled for os Oldtids Guldhorn,
 Og Nordens Storhed Hjertet gjennembæved. —
 Med Nordens Granqvist og en Arands af Korn
 Stod Melpomene — vied' Scenen ind,
 Hvor alt det Store nu i Skjønhed leved',
 Mens ude veyled Solskin, Veir og Vind.

Smukt, danske Skueplads, din Tempel-Tind
 Med Masken, som Thalia Holberg rakte,
 Og sæt ved Masken Melpomenes Dolk,
 Den, som hun for et glad taknemligt Folk
 Sin Skjald, vor Adam Dehlenschläger, bragte.
 Mal Digternavne i en Blomsterflor,
 Guirlanden, som sig slutter til de Tvende!
 Hør Melodier, Danskhed i dem boer,
 I dem vi Schulz og Weyse, Kuhlau kjende.
 See, for det Guldstøv, Galeotti gav,
 Og Tidens Flod os tog — et nyt er vorden,
 En Mimens Rigdom, fuld af Poesi,
 Fra Napoli og til Hardanger-Fjorden.
 — Den Rigdom har den danske Skueplads!

Da først den aabnedes, al Kraften, Kronen,
 Dens Styrke, Sammenhold og Bliven=ved
 — Det laae i Hjertet for det hos Nationen,
 Theatret blev et festligt, hjemligt Sted.
 „Ei blot til Lyst“ — den Indskrift øverst kom,
 Og Digter, Kunstner, Publicum forstode
 Det Tankesprog og værnedes derom
 I Templet for det Skjønne, Sande, Gode.

Lidt efter lidt forandrer Tiden Hver,
 Det Gamle skifter om. — O, gid den Lykke,
 Belsignelse og Birkkraft, som her
 Det gamle Huus har eiet, stadigt bygge
 Og bringe Glæde, Alvor, Lyst og Mod!
 Velkommen! Scenen staaer, som før den stod.

Som gunstigt Marsel Holberg Arandsen bære,
 Vor ældste Digter, dog i evig Vaar!
 Han, som for mere nu end hundred' Aar
 Her aabned' Skuepladsen, Holberg være
 Den, som igjen ved Lunets rige Aar
 Indvier Scenen — ham den første Ære!*)

Ved Kunstner-Carnevalet i Casino den 20. Marts 1860.

Folkefest, da Slottet var reist.

(Et levende Billede.)

Der blæses Fanfare, og nu kommer fra Hovedindgangen det folke-
 lige Optog i Dragter fra Chr. d. 4des Tid; de drage Salen rundt
 under følgende middelalderlige Sang fra Frederiksborg.

Mel. Der vanter en Ridder etc. (NB. Mellemspillet gives af de Instrumenter,
 Toget fører med sig.)

Med vailende Faner, med Sang og med Spil,
 Med Roser og yndelige Blommer,
 Til Kongeborgen nu drage vi vil
 Og feire vor Fest i Skjærsommer.

I Søen staaer Slottet med Taarne og Pragt,
 Skudt op mellem Roser og Blommer:

*) Efter Prologen opførtes „Den Stundesløse“.

En Tryllebygning, paa Vandfladen lagt,
Det deiligste Syn i Skjærsommer.

Med Kobbertag, funklende Vindber og Spiir,
Tapeter med Roser og Blommer,
Sig Slottet nu løfter, al Egnen til Ziir,
Den fagreste Bært i Skjærsommer.

I fliselagt Gaard til stolt Caroussel
For Roser og yndelige Blommer
Vi dandse ville til fildige Dvæld,
Til Morgenstund i Skjærsommer.

Kong Christian den Fjerde lod Slottet staae frem,
Rundtom stande Roser og Blommer;
Betsignelse over det rige Hjem!
Derinde bliv varig, Skjærsommer!

Idet Toget nærmer sig Theatret, ved hvis Dpgang staae Skaffere eller Herolder, og idet disse svinge Stav eller Hellebarde, ruller Tæppet op, og man seer Frederiksborg Slot; nu falder Orchestret ind og spiller Melodien, under hvilken Toget bestiger Scenen, og der grupperer Chr. d. 4de og hans Omgivelse sig saaledes, som nu Kunstnerne have tænkt sig Billedet; der blæses en Fanfare, og En af Toget, f. Ex. en Bygmester, træder frem og siger:

Hvor før som en Bouquet paa Vandet laae
En lille Skov=D, staaer nu for vort Die
Et herligt Slot; see Solens Straaler paa
Dets røde Mure og dets gyldne Fløie!
En deilig Kongeborg, saa stolt paa Den,
Med høie Taarne og med hvælvet Bro,
En Pragtblomst synes den, skudt frem fra Søen,
Karnapper, Billedpragt paa Blomsten groe,
Dg folder ud saa kostelige Stuer,
Sin stolte Riddersal, med Guld indlagt,
Dg Kirken, der med høitidsfulde Pragt
Skal gjennem Slægter under fine Buer
See Konger stride frem i Kroningsdragt.

Betsignelse vi over Dig nedbede,
 Du skjønne Fredriksborg, Kong Christians Bærk,
 Din Bygning stande gennem Secler stærk,
 Og danske Hjerter trofast om Dig frede
 Og værne i hver Fare og hver Nød.
 Gud skjærme Dig, du Søblomst, saur og rød,
 Med Guld indlagt, du frydefulde Skue!
 Du Slot for alle Slotte hertillands!
 Rundt om Dig ville vi nu gaae i Dands
 Og synge Lykke ind i Sal og Stue.
 Kom Haand i Haand, en Kreds saa stor omkring
 Det hele Slot og Sø i Sang og Glæde!
 Saaledes Slægt til Slægt en Trostabsring
 Om Kongeborgen flaae! Den Dands vi træde!

(De istemme Alle Choret fra før og dandse Haand i Haand ud af Scenen.)

Med vaiende Faner, med Sang og med Spil,
 Med Roser og yndelige Blommer,

(her falder det større Orchester ind til de følgende Stropher.)

Om Slottet og Søen nu dandse vi vil.
 I Hjertet boe altid Skjærsommer!

Med Versets Slutning lyder Fanfare, og Tæppet falder hurtigt.

Kongehuset.

I.

Til Frederik den Sjette.

(I „Det Kgl. kjøbenhavnske Skydeselskab“, d. 1ste Febr. 1838.)

Vor Tid er Mandens Dage,
 Og Fredrik den forstod,

Frem saae han, ei tilbage;
 Thi han er Danmark god.
 Husk vel, hvad godt han bragte!
 Er vor Tid vorden Old,
 Da vil den Sæd, han lagde,
 End bære tusindfold.

En Kongekrone tynger,
 Tung er den gyldne Glands,
 Naar Kjærlighed ei slynger
 Om den sin Blomsterfrands.
 Du har det selv Dig toltet:
 Den bedste Glands, Du veed,
 Er Kjærlighed hos Folket
 Og egen Hjerte-Fred.

Dit Hjerte vi forstode,
 Ved det dit Navn er stort;
 Hav Tak for alt det Gode,
 Som Du har Danmark gjort!
 Gid seent vor Kind maa gløde
 I Smerten ved dit Savn!
 Gid her vi tidt maae møde,
 Høit jublende dit Navn!

II.

Sange ved det søsterlige Belgjorenheds Selskabs Forsamling i An-
 ledning af Marie Sophie Frederikkes Fødselsdag.

(D. 28de Oct. 1838.)

Før Talen.

Der er langt mere Fryd end Sorg
 Paa denne Verdens Klode:
 Vor Gud han er saa fast en Borg
 Og Menneskene gode.

Hos Alle, det er vist og sandt,
 Vort eget Hjerte vi gjensandt,
 Naar ret vi dem forstode.

Fra Moder i vort lille Hjem
 Og op til vor Fyrstinde,
 Et kjærligt Hjerte lyste frem,
 Der lod os Omhu finde.

I Barndoms Aar, skjøndt fattigt født,
 Os Moderpleie ømt har mødt;
 Det glemmes ingensinde.

Efter Talem.

Lys, til Løvfald ringer
 Aarets Sol-Medgang;
 Albors=Ordet klinger
 I Naturens Sang.
 Duftede Biolen?
 Modned Frugten rød?
 Derfor varmed Solen,
 Derfor Duggen flød.

Pleie har vi fundet,
 Mildhed kun vi saae,
 Lys og Støtte bundet
 Have vi som Faa.
 O, saa godt det trøster:
 Selv Fyrstinden kom,
 Som en Moder, Søster,
 Til vor Fattigdom.

Dufte skal Biolen,
 Frugten modnes rød,
 Styrkende var Solen,
 Mildheds=Duggen flød.
 Lad til Løvfald ringe
 Livets Sol-Medgang,
 End, som nu, skal klinge
 Hjertets Takkesang.

III.

Til Enkedronning Marie Sophie Frederikke ved Skydeselskabets
Trehundredaars Jubelfest

den 30. Juni 1842.

Hvert Laug, hver Stand eet Broderstab skal være,
Saa blev' de under Fjenders Kugle=Regn!
De gyldne Led — hvert blev til Gavn og Vre —
En Kjæde slutte, den er Styrkens Tegnet!
I Kjæden funkler Danmarks Konge=Krone,
Med Slægter vexler Navne=Ziffret der!
Dg stemmer end det Ny' til Glædens Tone,
Det sidst Forsvundnes Minde rører Hver!

Hvor mangen Søndag er ei Folket draget
Til Frederiksberg, der smukt Musikken klang,
I Havens smaa Canaler vaied' Flaget,
Der seiled' Kongen under Bøgens Hang —
Kong Fredrik og Maria, begge glade,
Dg paa det friske Grønsvær Folket stod,
Et Hurra lod, og alle Hjerter bade —
Slig Mindets Blomst i Hjertet fæster Rod.

Paa Slots=Balkonen Koeskilds Spiir man kjender,
Derhen seer Du, som deelte hver hans Sorg!
Nu lyder Skud og Sang, Dig den man sender,
Maria, Dronning! Sangen naaer Din Borg.
Et gudhengivent Sind har ingen Smerte.
Dig hilse vi, som før saa mangen Gang!
Dg hvad fra Hjertet kommer, gaaer til Hjerte,
Om Ordet selv er kun en fattig Sang!

IV.

Sang til Kong Frederik den Syvende ved hans Ankomst i
det Kongelige Theater

den 8de October 1856.

Blandt Nordens Lande Danmark er en Have,
Saa frodig frisk med dybe, blanke Søer;
Om Oldtids Stordaad mæle Kjæmpegrave,
Dg Nutid selv har Klang, som aldrig dør;
Bed Meiselslag, ved Skjaldes Sang vi kjendes,
Bed Folkets Sammenhold, Soldatens Mod;
I Kjærlighed er Styrke, den ei endes;
Her den i Drot og Folk har samme Rod.

Det løfter Sindet: her er godt her hjemme!
„Danmark og Dansk,“ de Ord er som Musik!
O Konge, Du vil alt det Godes Fremme,
Hvo er meer dansk, end Du, Kong Frederik!
God Gjerning gør saa lykkelig tilmode,
I den Tilfredsheds skønne Roser groe!
Velsignelse der er i alt det Gode,
Velsignelse i Sammenhold og Tro!

Paa Festens Dag klart straalere Blus og Kjerte,
Ja, Glædens Ild — og Diet har just den.
Livs-Sundhed gennemstrømme rigt dit Hjerte,
Til det den ringe Mand saa trygt gaaer hen.
Gud glæde, styrke Dig i Alvors Dage!
Gud lønne Dig i Billiens gode Færd!
Gid Du see Danmarks Herlighed tiltage,
Dg Korn og Blomster slynges om hvert Sværd!

V.

Sang i Anledning af Kong Frederik den Sybendes Kærværelse i det Kongelige Theater

den 24de Marts 1858.

Saa smukt os Kjempevisen sang
 Om Kjærlighed i Norden,
 Dens Styrke og dens Trostab klang
 I Sagn vidt over Jorden;
 Den har i Danmark fæstet Rod,
 Det er ved Gjerning tolket!
 Her Konge=Styrken, fund og god,
 Er Kjærlighed i Folket.

Ja, Folkets Mand og Hjerte=Lag
 Er en usynlig Kirke,
 Der straal'er frem paa Alvors Dag,
 Et herligt Danevirke.
 Dybt Konge=Hjertet det forstod,
 Skrev det til Skjoldemærke.
 — Vi er' ved Dig, vor Konge god!
 I Sammenholdet stærke!

Gud holde over Dig sin Haand
 Og over Danmarks Rige!
 Han løsne altid Smertens Baand
 Og lade Sygdom vige!
 Da, Konge, sees i Huus og Stad,
 Som Festsblus, Hjerte=Flammen;
 Kom mellem os, kom tidt og glad,
 Vor Styrke voxer sammen!

VI.

Sang ved Kong Frederik den Syvendes Ankomst i det
Kongelige Theater

Onsdagen den 19de October 1859.

Det danske Land er Guldets Land,
 Et Guld nok værdt at prise,
 Guld arves her fra Mand til Mand
 I Sagn og Folkevise;
 I Fortids-Minderne det boer,
 I Nutids Land og Snille,
 I Kornet det paa Marken groer,
 I Avinden bly og stille!

See, hvor velsignet, ægte godt,
 Et Guld saa puurt i Flammen:
 I Vel og Vee her Folk og Drot
 Med Trost og holde sammen;
 Det Kjærlighedens Sammenhold,
 Ja, det tør Hjertet sige,
 Det er vor Styrke og vort Skjold,
 Det Guld har Danmarks Rige!

Derfor, o Konge, hver engang
 Vi sees, er Stunden herlig,
 Da bliver Hjerteslaget Sang,
 En Hilsen trofast, kjærlig!
 Dit danske Sind paa Provens Dag
 Gav Glands til Kongekronen,
 Dit ægte danske Hjertelag,
 Gud, skjærm det Guld paa Thronen!

VII.

Sang til Kong Frederik den Syvende ved hans Ankomst i
det Kongelige Akademi for de skønne Kunster

den 31de Marts 1860.

I Kunstens Hal vi træde ind
Med Andagt, som var det i Kirken!
Du, Konge, kongelig i Sind,
Beskytter, hjertebarm, vor Kirken!
Saa dansk, saa ligeslem, saa tro!
Med Dig i Kjærlighed vi groe!

Gid Du, o Konge, frydes maa
Ved, at fra Kunstens danske Ager
Guldhorn, med Aandens Indskrift paa,
Man frem til Verdens Undren drager.
Ved hvert, der lyser frem i Pragt,
Er Glands og Magt til Danmark lagt!

I Kunsten Sundhed, Kraft og Glød!
Den løstes til et Danevirke!
Gid Seirens Rose, frisk og rød,
Fra Kunstens høitidsfulde Kirke
Udfolde for Dig Blad ved Blad
Og gjøre Dig og Danmark glad!

VIII.

Med Kong Christian den Niendes Portrait.

(1863.)

I eet Aar, hvilket Bæld af Lykkens Magt!
Til dine Børn blev Konge-Kroner bragt,
Og Dig tilfaldt Europas ældste Rige.
Hvor høit end Bølgen flaaer, i Kraft det staae!
Gid Arigens Rædsler ei til Danmark naae!
Du være Christian den Lykkelige!

IX.

Med Dronning Louises Portrait.

(1863.)

Du staaer som Moder og som Egteviv
 I et velsignet smukt Familieliv,
 Som et Exempel. Gid dit Huslivs Lykke
 I hele Danmarks Rige boe og bygge!

X.

Med Prindsesse Dagmars Portrait.

(1864.)

I Danmark Navnet Dagmar er Fyrstinden,
 I hvem et Folk beundred, elsked Dvinden.
 Du ligner hende: Slægter vil Dig prise.
 Fornyet, deiligt lyde Dagmars Vise!

XI.

I Prindsesse Dagmars Stambog.

Her Pen og Blæk en Tegning gav:

En Aornemark med en Njæmpegrav,
 En Bøgestov, det aabne Hav,
 Og Danmark er fremstillet.

Men selv i Lykkens bedste Hjem
 Kan Mindets Taare perle frem,
 Den har langt bedre Billed.

Det ud fra Barnehjerte sprang,
 Med Solstin og med Barnefang,
 Selv mindste Blomst maa ligne.

Sligt Hjertet kun kan aande hen,
 Det tegnes ei med Blæk og Pen.
 — Gud glæde Dig, Fyrstinde!

XII.

Farvel!

November 1866.

Farvel, Prindsesse Dagmar, Du gaaer til Storhed og
 Glands,
 En Keiserkrone groer der udi din Brudekrands;
 Gud lade sit Solskin lyse i Dig og dit nye Hjem,
 Da bliver til Perle hver Taare, som Skilsmisfen nu
 falder frem!

XIII.

Deres Kongelige Høiheder Kronprinds Frederik og Prindsesse
 Lovisa,

Formælingsdagen den 28de Juli 1869.

Fra Nordens Ishav ned til Østersøen
 Tre Lande med beslægtet Folkescærd,
 Paa Fjeld, i Birkelund, paa Bøge=Den,
 I Tiden skiltes ved det dragne Sværd.
 Der voxte Had, de gode Minder blunded';
 Men det blev Daggrn, stille Søen laae,
 Sangfugles Røst lød over Øresundet
 Saa lifligt, Hjertet kunde det forstaae.

Ungdommen var det, som da først gav Møde,
 Gav Haandslag, følte Broder=Hjertets Slag;
 I Prøvelsernes Tid glad Frænder døde,
 Svensk, Norsk og Dansk stred for det danske Flag.
 I Kjærlighed sig løfted' Folkeanden,
 Ungdommen var det, og den varer ved;
 To Kongebørn hinanden række Haanden;
 Syng, Sverrig, Norge, Danmark: „Kjærlighed!“

Du Sverrigs elstelige Kongedatter!
 Du er i Danmarks Skjold et Hjerte meer.

Velkommen, et Velkommen lyde atter!
 Ja, glad for Dig det danske Folk Du seer.
 En trofast, ædel Husbond har Dig bundet,
 Vor elskte Kongesøn, Gud med Jer To!
 Forlængst er gammel Tid og Taage svundet,
 Alart skinner Solen, Trostabs Roser groe!

 XIV.

Til Kronprinds Frederik og Kronprindsesse Lovisa.

(Med et Tæppe, unge Damer havde broderet til dem som Gave
 ved deres Formæling.)

Ved hvert et Sting blev en Rune lagt,
 Der melder, hvad Hjertet i Glæde har sagt:
 Velkommen, Prinds Frederiks unge Liv,
 Hans Huslivs Solstin i dette Liv!
 I træde paa Silke og Rosens Blad!
 Hver Dag bære Klang af vort Brudeqvad!
 Vorherre hørte, hvad Hjerterne bad.

 Heilighedsdigte.

I.

Sang ved Rector Meislings Indsættelse i Helsingør.

(Juni 1826.)

Frøet Liv Alherren giber,
 Spiren sprænger sine Baand;
 Naar den da med Mildhed bliver
 Pleiet af en sikker Haand,
 Staaer den kraftfuld, reen og skøn,
 Skjænker ham sin rige Løn!

Byrdefuldt, men ogsaa herligt
 Kaldet monne vise sig,
 Men vi stræbe skal saa kjærligt
 At forsøde det for Dig.
 Dan os da til Kraft, til Dyd,
 Og din Løn er salig Fryd.

Lige tændtes ikke Flammen;
 Men ved Lærelyst og Flid
 Vil vi stræbe tro tilsammen
 At benytte Ungdoms Tid.
 Styrke Himlen Dig og dem,
 Som til Held os leder frem!

 II.

Studenter-Sang,

den 14de Februar 1831.

„Herrer vi ere i Mandernes Rige,
 Vi er den Stamme, som evigt vil staae.“
 C. Winther.

Herstere i Mandens Rige
 Er' Studenterne forvist!
 Mander maae fra Graven stige
 For vort Snilles Onskedvist.
 Folkeslægter, sjunkne Throner,
 Hver en Heros, hver en Gud,
 Ja, selv Romas Legioner,
 Reises atter paa vort Bud.

Gives der en bedre Vej?

Nei ic.

::: Ingen Stand er som Studentens,
 Han har valgt den bedste Vej! :::

Er han ene paa sin Stue
 Midt i Byens travle Buur,
 Tryller snart ham Mandens Due
 Mangen svunden stor Natur.

Rjæft med Hannibal han stiger
 Over Alperne bag Sky,
 Og med Cæsar han befriger
 Stolt Barbarerne paany!

Gives der en bedre Wei?

Nei ic.

::: Ingen Stand er som Studentens,
 Han har valgt den bedste Wei! :::

Snart med Sappho sødt han drømmer,
 Alt med Hippocrat han har,
 Med Justinian han dommer,
 Snart han følger med Ansgar.
 Alart han kan det Svundne skue,
 Livets Færdsel, Daad og Skif;
 I hans lille, snevde Stue,
 Stige Verd'ner for hans Blik.

Gives der en bedre Wei?

Nei ic.

::: Ingen Stand er som Studentens,
 Han har valgt den bedste Wei! :::

Men han viser ei sit Snille
 Ene blot med Bog og Pen,
 Lør en Fjende sig fremstille,
 Lægger strax han begge hen.
 Sværdet svinger han med Vre,
 Bruger det mod Fjendens Skjold,
 Det har denne maattet lære,
 Paa den kjøbenhavnske Bold.

Ei han veg paa Kampens Wei.

Nei ic.

::: Det har Fjenden maatte lære
 Paa den kjøbenhavnske Bold! :::

Tro han deler Brødres Smerte,
 Som sig bør den danske Mand,
 Verligt flaaer hans stolte Hjerte

For sin Konge og sit Land.
 Ei han sidder kold i Krogen,
 Daadfuldt er Studentens Liv,
 Hjemme gransker han i Bogen,
 Ude viser Lunets Bliv.

Gives der en bedre Bei?

Nei ic.

::: Ingen Stand er som Studentens,
 Han har valgt den bedste Bei. :::

Det er ham hans mindste Stykke,
 Ved et Bliv, i Kjøbenhavn
 Dyrehaven selv at bygge;
 Er det end ved Fastelavn.
 Nyligt saae vi denne Scene
 I vor store Læsesal;
 Der, bag Skovens grønne Grene,
 Benter os et lystigt Val.

Gives der en bedre Bei?

Nei ic.

::: Ingen Stand er som Studentens,
 Han har valgt den bedste Bei! :::

Skaal for gamle Danmarks Rige!
 Skaal for Mandens Palme her!
 Skaal for hver en trofast Pige,
 Der har ret Studenten kjær!
 Skaal for hende, Hjertet drømmer,
 Men som Læben dølge maa!
 Høit i Toner Glæden strømmer,
 Hver en Skygge svinde maa!

Gives der en bedre Bei?

Nei ic,

::: Ingen Stand er som Studentens,
 Han har valgt den bedste Bei! :::

III.

En splinterny Dandse-Vise.

(Bed Indvielsen af et nyt Huus 1832.)

Motto: Op til Dands, til Dands!

Eller:

Der er saa mange smukke Piger,
 Som vil ha'e dem en Svingom,
 De begjære Tambourmarschen,
 Smukke Pige, vend Dig om!
 Dandse og trampe,
 Saa Skofaalerne falder=af.

(Con expressione.)

Spil lystigt paa Violon,
 Alt dandser, tro mit Ord!
 See, Jorden rundt om Solen
 Og Maanen om vor Jord;
 Vi dandse med hinanden,
 Selv Hjertet vil afsted,
 Og faae vi Lidt i Panden,
 Saa dandser Stuen med.

(Affecteert).

Selv Politiken siger,
 At Alt i Dands gaaer op,
 Man dandser der fra Riger
 Og Hoved fra sin Arop.
 Selv Hjertets Drømme=Scener
 For Dandsen har Behag:
 Om hende, Hjertet mener,
 De dandse Nat og Dag.

(Piano.)

Træd let, og træd med Ynde,
 Fær paa dette Sted.
 Thi Huset kan begynde
 At ville dandse med;
 Det er jo nyligt lavet,

Det kjender Verden lidt
 Og er just ei begabet,
 Som vi, til Dandse=Trit.

(Forte.)

I alle Verdens Zoner
 Bort Liv i Dands hengaaer,
 Først læres Positioner,
 See, det er Barndoms Nar!
 Nu følger Drengaalder,
 Man vover Liv og Hals;
 Vor vilde Dands man kalder
 En lille holsteenst Bals.

(Amoroso.)

Derpaa man inclinerer
 Og valser nok saa net;
 Men Hymen det generer,
 Hun ynder Menuet.

(Dolce.)

Snart søger man et Stade,
 Man hviler begge To;
 Saa dandses Galopade
 Til Grav og Himmelbo!

(Fortissimo.)

Ja, Dandsen vil vi træde,
 Om Barmen end er trang.
 O Dands, Du er vor Glæde,
 Dig bringe vi vor Sang!
 Imens det er os givet
 At være ungdomsfroe,
 Vi dristigt vove Livet
 Og vore Dandse=Skoe!

IV.

Sang for de Danske i Paris*).

(Bed et Middagsgilde i Hôtel Vivienne i Mai 1833.)

Da Danmarks Bøgestov sprang ud,
 Saa sprang vi med, men over Søen,
 Og hvor vi kom, stod Baaren Brud
 Saa stjern som i vort Hjem paa Den;
 Og Skoven dufted', Fuglen sang,
 Og det var ret den danske Stemme;
 Nu i Paris — den Vej var lang —
 Nu er' vi ganske hjemme!

Det er ei Skov, det er ei Strand,
 Hvortil sig Hjertet mægtigt binder,
 De findes og i fremmed Land,
 Men ikke Ungdoms kjære Minder;
 Bed dem faae Blomster, Sø og Træer
 Den dybe, underfulde Stemme; —
 O, havde vi dog Alle her,
 Hvem vi har kjær derhjemme!

Men ingen Veemod paa vor Flugt!
 Kom, lad os Alle Glasset fylde!
 I Verden er saa meget Smukt,
 Og alt det Smukke vil vi hylde!
 Den første Skaal bør Danmark faae:
 Der fik vi Liv, der fik vi Hjerte,
 Og Danmark tænker Hjertet paa
 I Glæde som i Smerte!

Til allersidst, hvad synes De?
 Bor egen Skaal vi kunne drikke!
 Hvo veed, naar vi hverandre see, —
 Jeg idetmindste veed det ikke!

*) See Sml. Str. Udg. II, Bd. I, S. 115.

Skaal for de Store, for de Smaa!
 Skaal for de Tykke, for de Tynde!
 Vil Viin og Vise ei forslaae,
 Vi forfra kan begynde!

V.

Fastelavnsvise.

(1835.?)

Her flammer Glædens Hjerte,
 Viin er paa Bordet sat,
 Thi rask slaa af dit Hjerte
 Hver Sorgens Marekat!
 Ved hvert et Glas, vi drikke,
 Faaer den et dngtigt Slag;
 Ja, følg de gamle Skikke:
 Slaa Ratten af idag!

Vi Glæden vil omfatte
 Med Tanke, Sjæl og Ord
 Trods alle flemme Ratte
 Paa denne smukke Jord.
 Idag jo Blomster smykke
 Selv Kjældermandens Riis;
 Send Sorg og hver Ulykke
 Til Maribo=Uvis.

Til Hest, til Hest i Aften!
 Flyb bort fra Sorg og Savn!
 Vi vil paa Druesaften
 Stolt ride Fastelavn!
 Ei spørge saa om Rosten!
 Det er jo Carneval.
 Fald bare ei af Hesten,
 Gjør den sig lidt for gal!

Fra Vesten eller Sønden
 Cometen kommer snart,

Maaskee den flaaer af Tønden.
 Os Alle med en Fart!
 Vi faaer ei Druesaften,
 Bildt gaaer det, uden Navn;
 Thi øv Dig vel i Aften
 At ride Fastelavn!

VI.

En lille Flugt til Rom den 8de Marts 1835.

Fra Nord, hvor Taagen skygger,
 Hvor Vinterfulden trykker,
 Bort til Italia!
 Vi Lydskland let kan glemme;
 Saa smukt har vi det hjemme,
 Og flyve dog derafra!
 Hallo, halla, hallo, halla!
 Med til Italia!

De høie Alper vige,
 Vi ned paa Sletten stige
 Til Sang og Blomster-Duft.
 Blandt Myrter Hjorden græsser.
 See Pinier og Cypresser!
 Vi aande Sydens Lust!
 Hallo, hallo, hallo, hallo!
 Den Lust gjør Hjertet fro!

Her Skjønheds Døttre bygge!
 Vi tænke paa vor Lykke,
 Vi dvæle og vi flye.
 Bag Bjergene det vinker,
 Sanct Peders Kuppel blinker,
 Vi er i Pabens By.
 Hallo, halla, hallo, halla!
 Du Passaporti da!

Vi ned ad Corso vandre,
 Og sikkert vi de Andre
 I Café greco see!
 Man Velkomst drikke skal jo,
 Vi raabe: mezzo caldo!
 Vi kyskes og vi lee!
 Hallo, halle, hallo, halle:
 Vi er i vor Cafee!

Os spørger hver en Stemme:
 „Hvorledes staaer det hjemme?“
 „Det staaer, som før det stod!
 Det regner og er sølet!
 Man gaaer og er forkjølet,
 For Vintren er saa god!“
 Hallo, hallo, hallo, hallo!
 Ja god, det kan De troe!

Om Roma vil vi tale,
 See Vaticanets Sale,
 Ja, dertil staaer vor Hu;
 Jeg Colossæum gjæster,
 Og Reiserborgens Rester,
 Og saa lidt Meer endnu!
 Hallo, halle, hallo, halle!
 Vi atter Roma see!

Men vi maa lidt os rappe!
 Op ad den spanske Trappe,
 Først hen til Chiavica!
 De der sig Alle samle,
 Der træffe vi den Gamle,
 Ham bringes et Hurra!
 Hallo, halla, hallo, halla!
 Ham bringes et Hurra!

Hans Fødselsdag de hædre,
 Og ingen Dag er bedre,
 End den, han først saae Rom!
 Vi see hans milde Døie,
 Vi staae ved Romas Høie,
 Til Skaalen just vi tom,
 Hallo, halla, hallo, halla!
 For Thorvaldsen Hurra!

VII.

Sang ved Romergildet

den 8de Marts 1836.

Det Land, hvor Kunsten bygger,
 Hvor Skjønheds Døttre boe,
 Hvor Olietræet sthygger,
 Og tunge Druer groe,
 Hvor milde Vinde lufte,
 Hvor Bjergene er' blaae,
 Orangehaber dufte —
 Det Land vi Alle saae.

Vi hørte Melodier,
 Vi saae Sanct Peders Dom,
 Correggios Malerier —
 Alt — thi vi saae jo Rom.
 Og nu, Madonna mia!
 Vi er' jo atter der.
 Det bedste Ofteria
 Har vi os udsøgt her.

See, fyldte Foglietter
 Ved Messinglampen staae;
 Presciutto frem man sætter,
 Vi Ponte molle saae.

„Wo ist der kleine Bravo?“
 I „Schnitzelbank“ han staaer.
 Man ham og Monte cavo
 Hof ud paa Aftnen faaer,

Hvad Nytt? Skal Sligt man ændse,
 Thi det har neppe Hold!
 Da Venus i Firenze
 Og Vaticans Apol
 Skal giftes, som man siger,
 De smukke Børn vil faae,
 Der strax til andre Riger
 Fra Pabestaten gaae!

„Hvad Gammelt da“? jeg spørger.
 Her Himlen er saa blaa,
 Cypressen evigt sørger,
 Hvor Oldtids Rester staae;
 Som Ild er Obindens Die,
 Og Sjæl i Sangen boer.
 Her kneise Romas Høie,
 Her Pinietræet groer.

Her Thorvaldsen har hjemme,
 Han rækker Dig sin Haand;
 Dansk Hjerte, dansk hans Stemme,
 Og Hellas' Kunstneraand.
 Bort Held vi vil udtrykke —
 Vi kom til Roma hen.
 Dog, Den har større Lykke,
 Som kommer der igjen!

VIII.

Psalmer ved første Gudstjeneste i Holmens Kirke efter dens
Istandsættelse,

den 20de Marts 1836.

Før Prædiken.

Ei Templer, reist af Støbets Haand,
Omfatte ham, Alverdens Land,
Som skabte Himles Himle.
Gud Herren boer i Stormens Magt,
I Liljens Duft, i Mattens Pragt,
Hvor Tanken selv maa svimle.
Templet er, hvor selv vi ville,
Helligt stille.
Hjertet leder,
Altardugen det udbreder.

Han Mennesket har Templer sat;
Der tolkes Livets rige Skat;
Thi vandre vi til Kirke.
Oplyst, forbedret, saliggjort
Vi gaae derafra, for Godt og Stort
Hver i sin Stand at virke.
Hvo i Mand og Sandhed dyrke,
Finde Styrke,
Vinde Dage.
Gud er mægtig i de Svage!

Gud, lad os tidt med christent Sind
Gaae ydmygt i din Kirke ind
Og høre Sandheds Lære!
Naar Graven gemmer vore Been,
Staaer Kirken her med Steen paa Steen,
Dig nye Slægter ære.
Men hvad her vor Sjæl blev givet,
Fødte Livet,
Det tilbeder
Dig igjennem Evigheder!

Efter Prædiken.

Skabningens Herre, Dig vil vi vor Lovsang frembære!
 Mennesket selv er et Tempel, indviet din Ære!
 Du hos os boer,
 Herre, uncæbnelig stor!
 Du var, Du er og vil være.

Jordlivets Lykke henvisner og bøies som Sivet,
 Du er vor Støtte, hos Dig findes Trøsten og Livet!
 Saligheds Daab,
 Livets Fortrøstning og Haab
 Alle ved Sønnen blev givet.

Salige Tanke, udtal Dig i aandelig Psalme!
 Støvet henvisner, ja, Sole og Stjerner maae falme!
 Jeg skal ei døe!
 Dybt i min Sjæl er et Frø;
 Det vorder Evigheds Psalme.

IX.

Cantate, afsungen Nytaarsdag i Garnisonskirken.

Chor.

Herren vi prise! Et Aar er atter henrundet,
 Meget, som blundet, er vaft og Klarhed har vundet,
 Glæde og Sorg
 Gjæstede Hytte og Borg,
 Haabet blev fastere grundet.

Tak være Herren! Tak for hver Taare, vi græde!
 Tak for Sorgen! I denne boer Spiren til Glæde.
 Tak for hver Nød!
 Tak for det daglige Brød!
 Himlen vi skulle betræde.

Blev jeg i Hjertets Dyb prøvet, var jeg bedrøvet,
 Aldrig jeg stod dog forladt, ganske Trøsten berøvet;
 Aaret, som svandt,
 Wishedens Brandse mig bandt,
 I Tro min Tillid blev øvet.

Choral.

Vær mig, o evige Gud, af Aaret, som ender,
 Mere og mere mig selv og din Godhed jeg kjender!
 Gid som et Straa
 Synnen i Spiren forgaae,
 Før Winterdøden Du sender!

Duet.

Ordet, som Jesus os gav, staaer fast i min Tanke;
 Det er i Jordlivets Storm den frelsende Planke.
 Frem vil jeg see!
 Gud vil, det Bedste skal see,
 Roligt mit Hjerte tør banke.

Chor.

Ei vil jeg frygte, om Doms-Basunerne lyde,
 Afgrunden brister, Stjernerne Banerne bryde,
 Tryk i din Favn,
 Høit jeg lovsynger dit Navn,
 Gud, evig skal jeg mig fryde!

X.

Videnskabernes Skaal.

Vor Jord er deelt i Stater,
 I Riger eller Lehn,
 Dit Scepter, alma mater!
 Dog samler dem til een;

Dg Kundstabs Træ er Thronen,
 Det naaer mod Himlens Blaae;
 Hver enkelt Green gjør Kronen;
 Hver lige skattes maa!

Ja, Livets bedste Goder,
 Høit ober jordist Dunst,
 Omfatter, som en Moder,
 Du, Videnskab og Kunst! —
 Et Rige ei betrygges
 Ved Rugler, Krudt og Staal,
 Med Lob maa Landet bygges,
 — Derfor Juristens Staal!

Du, som os Trøst forkynder
 Paa Smertens Golgatha,
 Saa Sukket hos hver Synder
 Døer i Halleluja;
 Du, som har fattet Manden
 I alle Bøgers Bog,
 Hil Dig! Vi række Haanden
 Hver ædel Theolog.

Du, som fra Himlen stammer
 Saa understærk og fri,
 Med Mandens Pintse-Flammer,
 Hil Dig, o Poesi!
 Hvad blev vort Eftermæle,
 Naar Saga fra os gif?
 Hil derfor dem, som dvæle
 Ved Mindets Mosaik!

Din, Philosoph, er Vren,
 At vi med Sjælen see
 Bort Væsen og vor Væren
 Hvert Stof og dets Idee.

Ugrændselig som Tanken
 Har Blikket banet Sti,
 Sprængt har vi Himmel-Sranken —
 Hil Dig, Astronomi!

Hil ham, som øved Tanken
 Til Hjælp paa Dødens Flod,
 Og planted' Sundheds Stanken,
 Hvor Hølsøts Urten stod! —
 „Ja, Livets bedste Goder,
 Høit over jordisk Dunst,
 Omfatter som en Moder,
 Du, Videnskab og Kunst!“

XI.

Jagtherrens Skaal.

Diana selv med Falk paa Haand
 Kom, som til sin Endymion,
 Men ei hun sig bag Skjen dulgte,
 Jagtherren hun i Skoven fulgte,
 Høit Bøssen knalbed', Dyret faldt,
 Og Echo gjentog overalt:
 ∴ „Hør Jagtgudindens stolte Bud:
 Jagtherrens Skud er Lykkeskud!“ ∴;

Den stolte Hjort sank for vor Fod,
 Den gav, som Druen her, sit Blod.
 Nu Skaalen tømmes maa til Bunden!
 Lyd høit vor Sang i Aftenstunden!
 Banlyst er evigt Savn og Sorg,
 De komme ei til Fredensborg.
 ∴ Jagtherrens Skaal, end mangan Gang
 Til Jægersang, til Hjertets Sang! ∴;

Naar Bint'ren isner Blad og Siv,
 En Drøm er da Dryadens Liv,
 I Drømme Hornets Klang hun hører,
 Hun veed, hvad sig i Skoven rører,
 Og vil til Sommer, saligt vakt,
 Fortælle om vor muntre Jagt,
 :: Høit Blad og Lustning vifter da:
 Jagtherren Held! Hurra! Hurra! ::

 XII.

Levvel til Jenny Lind.

Den 19de September 1843.

Natur og Hjerte blev
 De To, af hvem Du lærte;
 Derfor Du sødt henred.
 Af Gud Du Mandens Flamme fik,
 Den sidder i dit Hjerte,
 Den lyser fra dit Blik.

Med Guld paa Templets Muur
 Dit Kunstnernavn skal prange.
 Din Storhed er Natur!
 Du har som liden Fugl paa Dvist
 En Magt i dine Sange,
 En Ynde ubevidst.

Med Granskov staaer dit Land,
 Med klare, dybe Søer;
 Dig vinker Hjemmets Strand.
 Men Danmark ligger den saa nær.
 Glem ei de grønne Der!
 Du glemmes aldrig her!

XIII.

Cantate ved Sognepræst C. F. Brorsons 50aarige Embedsjubilæum,
den 17de December 1843.

(Musiken af S. P. C. Hartmann.)

1.

Der er et Guds Huus der, hvor fromme Tanter
I uforstyrret Ro mod Himlen stige;
Hvor Liv sig rører, hvor et Hjerte banker,
Der bygger Gud; thi hans er Magt og Rige.
Et Guds Huus, reist af Steen med høie Buer,
Os kalder fra vor Hverdags-Dont til Gud;
Ind i sit eget Bryst den Christne skuer,
Han grunder paa Alkjærlighedens Bud,
Og rundt om røre sig de samme Tanter,
Eens klinger Psalmen, eens hvert Hjerte banker!

Bruus, Orgel, med din dybe Klang
Som Bølgen paa Verdenshavet:
Den fromme Tanke under Psalmens Sang
Er en Perle i Toner begravet!*)

Hvem Gud har kjær, Han giver Aar og Dage,
Ham styrker i sit Aald, at han kan virke;
En Herrens Tjener tro har lagt tilbage
Et halvt Aarhundred her i denne Kirke.
Ved Barnets Daab, ved Kjærlighedens Pagt,
Hans Ord var mildt, dog mildere hans Døie;
Ved Graven har han Trøstens Ord udsagt,
Selv Tidflen saae han mod Guds Sol sig bøie!
Dybt fatted han den stærke, milde Lære —
Guds Fred skal over Herrens Tjener være!

*) See Pag. 285, Vers 4.

2.

Mel. „Vor Gud han er saa fast en Borg.“

Du, som vort Hjertes Dyb forstod,
 Før det fik Lyd paa Læben,
 Som giver Lykke, Kraft og Mod
 Til hver en ærlig Stræben,
 Giv ham før Dødens Blund
 En deilig Aftenstund,
 Saa mild, saa smuk og klar,
 Som den, hans Hjerte har,
 Han, Menighedens Hyrde.

Et velført Liv har Glands af Gud.
 Hvor smukt at see tilbage!
 Der hænger Frugt, hvor Blomst sprang ud
 I Vaar og Sommerdage.

En Slægt omkring ham staaer,
 Vi see hans hvide Haar
 Og Sindets Rosenblad;
 For Gud vi hædre glad
 Ham, som til Gud os førte.

XIV.

Julefang i det Collinske Huus.

(1848.)

Saa sidde vi igjen om Julebordet
 Og synge høit vor Sang, vort Juledigt,
 Og Glæden er i Hjertet og i Ordet,
 Skjøndt Aaret var saa taust, saa alvorstigt.
 Der rulled Kroner hen som Kiselstene,
 Men i vor lille Kreds vor Krone blev:
 Vort Sammenhold og han, han, som alene
 Sit Kongerige i vort Hjerte skrev.

Mod Roskild Spir fløi Svanen frem og døde,
 Ved Slesvig Kampens Paasteklokker klang,
 Og Tre af Kredsen her gif til det Møde,
 Hvor Døden stod, og hvor Kanoner sang.
 Mod Sabn og kolde Nætter, Oprørsflammen
 De gif, og selv vi bad: „I Guds Navn gaa!“
 Og see, vi sidde atter samled' sammen,
 Det er, som om en Drøm det var, vi saae.

Hver Sorg og Angst i Hjertet vi erindre
 Og føle derpaa ret: Gud var os god!
 Vor Julestjerne see vi dobbelt tindre;
 Dens Straaler skal os give Fremtids Mod.
 End mange Aar vort Huuslivs stille Scene
 Staae lykkelig, som selv iaar den blev,
 Vort Sammenhold og han, han, som alene
 Sit store Rige i vort Hjerte skrev.

 XV.

Sang til den kjære Oldemoer A. C. D. Drewsen
 paa hendes Fødselsdag, den 12te Januar 1852.

Dg nu en Sang for Oldemoer,
 Den Milde, Kloge, Kjære!
 Vi Alle synge vil i Chor,
 Saaledes skal det være!
 Gid Rigmor*) kunde synge med
 Som Børnene hos Thieles,**)
 Saa sang hun — mens i Kjærlighed
 Her gjennem Taarer smiles.***)

Derudensfor er Luften klar,
 Men kold med Nordens Binde;

*) Hendes Sonne=Datter=Datter.

***) Just. M. Thieles Børn vare hendes Datter=Datter=Børn.

***) Fru D. var dengang meget legemligt lidende.

I Børn og Børnebørn Du har
 Din Blomsterflor herinde.
 Og Rinden blusser, Diet leer,
 Dig vil de Alle glæde,
 Og naar Du ind i Hjertet seer,
 Seer Du dit Herskersæde.

Engang — ja, naar vi skilles ad,
 Det skeer kun for at mødes;
 Paa Mødet tænker Hjertet glad,
 Og sød Fortrøstning fødes.
 Kort er et Jordlivs Fødselsdag,
 Men langt og deiligt Aaret;
 Paa Kjærlighedens Vingeflag
 Du bliver hos os baaret.

Dit Die hviler paa os nu
 Med stille, store Tanker!
 Ja, Oldemoer, saa smukt er Du,
 Saa ungt dit Hjerte banker!
 En evig Ungdom Sjælen fik,
 Fra Diet lyser Straalen!
 — Og nu: Hurra paa gammel Skif!
 For Oldemoer er Skaalen!

XVI.

Til Niels W. Gade og Sophie Hartmann.

(Jeg fremsagde dette Digt som en Skaal-Tale hjemme hos Hartmann, da de vare Nygifte og skulde flytte ind i deres nye Leilighed paa Garnisonspladsen, hvor der i Stueetagen var en Slagterboutik.)

(April 1852.)

De faae ingen Vise, De faae ingen Sang,
 Men dog skal Sangværket sættes i Gang:
 En Tale paa Vers, men ei udenad,
 Jeg læser den op fra det skrevne Blad.

Gaa med hen om Hjørnet og ligefrem,
 Saa er vi strax ved det nye Hjem,
 Det ligger der paa den venstre Haand,
 Og det er et Huus for Kjød og for Mand,
 Og Kjødets er godt, har Slagteren sagt;
 Men ovenover har Manden Magt!
 Derfra skal bruse Tonerne's Hær
 I Verden vide, hørt fjernt og nær
 Som Bølger, der orgle i Stormens Suus;
 Det bliver deromme et mærkeligt Huus!
 Hver Fremmed, som kommer til Kjøbenhavn,
 Seer paa det og nævner da Gades Navn.
 Derinde han boer med sit Jordlivs Skat,
 Hun Hjerteslag har i Tonerne sat.
 Det nye Hjem, der som Rosenknop
 Endnu ikke har lukket sig op,
 Guds Solskin der i det fuldeste Maal!
 Det nye Hjem bringes denne Skaal!

 XVII.

Sang ved Femogtyveaars-Festen for Studenter fra et og samme
 Aar.

October 1852.

Der er et Vaand, det os til Festen kalder,
 Et Mærke, det os til hverandre drog,
 En Lyst til at, endnu i Manddoms Alder,
 Slaae op Studenterlivets Mindebog.
 Hen over Artiums-Gjærdet fløi vi sammen,
 Det var October, men i os var Vaar;
 Som ung Student, saa har man Svanehammen,
 Ei sandt, Studenter fra det samme Aar!

Naar gamle Minder kaldes til Paradis,
 Saa klinger sært det i Ens Hjertebund;

Regentsen og vor Gaard i Boldhuusgaden
 Var Vidne til saa mangen munter Stund.
 Vi skiltes ad, saa vidtom blev vi flytted',
 Saa langt omkring, som Rigets Grændse gaaer;
 Men mødtes vi, et Baand os sammenknytted',
 Det hed: „Vi er Studenter samme Aar!“

Vel er der gaaet store Søer og Taager
 Fra den Tid, hver af os var ung Student,
 Men vi har lært: Gud over Danmark vaager;
 At her er godt at groe, har vi erkjendt.
 Mens Videnskab og Kunst har deiligt Fremme,
 I Folkeaanden der et Hjerte slaaer.
 Held Sammenholdet! — Dg ei vort vi glemme:
 Vi er' Studenter et og samme Aar!

XVIII.

Bed Efterslægtselskabets Stiftelsesfest

den 4de Marts 1853.

Før Talen.

1.

Foruden Hjemmet i de unge Aar
 Et Hjem der staaer;
 Jevnaldrende vi der vort Venstab skjænke.
 Det Hjem har nøgne Bægge rundtenom,
 En Sal halv tom,
 Med Table, Landkaart, Borde, lange Bænke!

Men i et Nu Historien der faaer lagt
 Sin Billed=Pragt,
 Dg for os breder ud sig Verdens Lande:
 Vor Tænkning skjærpes, Verden bliver stor,
 Vor Tanke groer
 Ind i det Skjønne, Gode og det Sande.

Her bliver Evangeliet os bragt,
 I Hjertet lagt,
 Et Lys, meer varmt og straalende end Solen.
 Du andet Hjem i vore unge Aar!
 Du deiligt staaer
 I Manddoms Mindebog og kaldes Skolen.

2.

I Gud vi fødtes, og i ham vi blive,
 Han tænkte paa os alt fra Evidhed,
 Hvad bedst er for os, vil han Hver os give,
 I ham vor Sjæl udødelig sig veed.
 I Glædens Stund og under Sorg og Savn
 Med Barne-Sind vi flyve i hans Favn.

3.

En Deel af Gud er i os lagt,
 Sin Haand han over os vil holde,
 Og ved sin Kjærlighed og Magt,
 Hvad bedst og sandt er, tro udfolde.
 Mens Aloder Trug er for hans Fod,
 Selv ei den mindste Drm han glemmer;
 Vor Fader, stor og viis og god!
 Dig er det, vi hos Alt fornemmer.

O leve, leve er saa smukt,
 Ja, saa velsignet godt og herligt!
 Kom, Haand i Haand med salig Flugt,
 Som Sødsfende, trofast og kjærligt!
 Vi fik jo samme Liv og Daab,
 eens Hjertet glædes, eens det lider,
 eens fik vi Evidhedens Haab! —
 Høit lovet Gud i alle Tider!

Efter Talem.

4.

O, lad os mindes paa vor Sti
 — Den Blomstersti, vi træde, —
 Den Lyst, som sporløs drog forbi,
 Var ei i Sandhed Glæde.
 See, Biens Leg ved Rosens Bryst
 Har dog et større Maal end Lyt:
 Den klog til Vinterhvilen Honning fanter.

Saa vel i Nyden, som i Flid
 Vi Bien ville ligne,
 At vi mod Livets Vintertid
 Bort Foraar kan velsigne;
 Og bliver Foden tung og træet,
 Saa gaae vi dog med Hjertet let
 Og under hvide Haar med unge Tanker.

XIX.

Balletpersonalets Hilsen til Fru J. L. Heiberg,

den 5te April 1853.

Velkommen i sin Hal Dig byder
 Den yngste af de Søstre ni;
 Thi Kjærlighed og Bøst
 Igjennem Dandsens Tone lyder.
 See, Baarens Blomst udfolder sig
 Med Sundhedsglød paa dine Kinder!
 En Krands af venlige Kjærminder
 :: I Rhythmers Leg vi flette Dig. ::

Blandt Alfers lyse Regioner
 I Laurens By din Bugge stod,
 Og gjerne rører sig din Fod

Alt til de velbekjendte Toner.
 Musikken Dig paa Armen bar,
 Nu kan Du selv en Lyra stemme,
 Men dog, Du aldrig vil forglemme
 :: Den Melodi, Du dandsat har. ::

Saa mangt et Billed for bort Die
 Fremtryller Du ved Ordets Magt,
 Og i dit stumme Spil er lagt
 En Toneverden fra det Høie;
 Men hvor Du end os fører hen
 Blandt Nordens Fjeld, til Sydens Dale,
 Dit Ord er Sang, din Dands er Tale,
 :: Geniet følger Dig som Ven. ::

En Guddom skjærmer dine Dage
 Paa Kunstens farefulde Veie
 Og strøer den med Forglemmigei,
 Naar glad og stolt Du seer tilbage.
 Dog bliv hos os en liden Stund,
 Og lyt til Alfchorets Stemme!
 „At Du vor Musa ei vil glemme“,
 :: Vi gjerne høre af din Mund. ::

 XX.

Til Fru Johanne Louise Heiberg

i Skuespilhuset den 30te Marts 1853.

(Afsynges imellem Stykket og Balletten).

Rul op, rul op, du Tæppe, som
 Os skinsyg skjuler hende,
 Der staaer i Templets Helligdom
 Som Ypperste-Præstinde

Dg venlig til vort Jubel-Chor
 Vil nu sit Dre høie,
 Vil fatte Længslen i vort Ord
 Dg. Glæden i vort Die.

O nei, Du ahner ikke, hvor
 Vi savnede Dig saare;
 Thi syg Du var — det Sorgens Ord
 Har kostet mangen Taare;
 Dg dog de tunge Dage, som
 Med bange Frygt os smerted',
 For Folket blev et Vidne om,
 Hvor dhrebar Du er det.

Velkommen da til Musers Hjem!
 Velkommen til din Throne!
 Af hver Bouquet det duster frem
 Dg klinger i hver Tone.
 Ja, Sangen fra begeistret Bryst
 — Du vil den ei forstøde —
 Den jubler jo med salig Lyst
 For Glæde Dig imøde.

 XXI.

Sange ved det kongelige Opfostringshuus's hundredeaarige Fest,
 den 29de Juni 1853.

Choral.

Det er saa godt at mødes
 I Gudsfrøgt og i Tro;
 Der Barnets Sind gjensødes,
 Der kommer Fred og Ro.
 Guds milde, rige Naade,
 Taknemlige vi see.
 Hvo ham kun lader raade
 Veed, at kun Godt vil see.

Cantate.

Et Huus blev reist ved Konge-Sind og Hjerte,
 Der Armod's Søn astørrede sin Graad,
 Der Tanken løstet sig fra Savn og Smerte,
 Og ud derafra han gif til gavnfuld Daad.
 Paa Husets Flag og Fane staaer afmalet
 Et Barn ved Moderbrystet ømt husvalet,
 Bifuben tæved Billed er paa Fliden.

Udfold Dig, Fane, over denne Bolig,
 Udfold Dig over denne unge Areds,
 Der lever, lærer, leger her fortrolig
 Og seer en Fremtid glad og veltilfreds.
 Nævn Huset kun Barmhjertighedens Hjem!
 Dets Børn i Gud og Dygtighed gaae frem!
 Velsignelse og Lykke følge dem!

Mellem fattigt Græs og Urt
 Tidt blomstrer Skjønheds Rose,
 Og Liliens Bæger reent og puurt
 Staaer frem fra vildsom Mose.
 Spørg ikke om, hvor Planten groer,
 Men hvad af Gud der i den boer.
 Gud, vor Fader, mild og stor!
 Ja, mellem fattigt Græs og Urt etc.

Til Dig, vor Fader, Takkesangen stige,
 For din uendelige Kjærlighed!
 Hil Landets Konge, Held det hele Rige!
 Kundtom derafra om Hjertelag vi veed.
 Ja, Solskinsstraaler styrkende og milde
 I eet Aarhundred' strømmede herhid.
 Et Secel spinde hen, og Brødre ville
 Paaskjonnende see Frugter fra vor Tid.
 Løst Dig, vor Sang, løst Dig paa Svanevinger,
 Bland Dig med Barnets, som her klinger!

Held dette Hjem, og Held hver dets Belgjører!
 Herre! Du Bønnen hører.
 Fader — Du milde — Du Magtens Herre!
 Styrk os! led os! Fader!

Chor af Børnene.

„Fader vor!“ vi folde vore Hænder,
 See mod Dig, Du Alles Hjerter kjender!
 Du, som elsker Børn og Barne-Sind,
 Led til Held og Gavn os her paa Jorden!
 Naar din Villie her med os er vorden,
 Lad som Børn os gaae i Himlen ind!

Choral.

Sjæl, løft Dig glad tilmode
 Ved Naadens rige Væld,
 Al Gjerning i det Gode
 Vil trives og faae Held.
 Gud styrke vil og lede,
 Som kun han bedst det veed.
 Han hører, hvad vi bede
 I Tro og Ydmyghed.

XXII.

Sang ved Fru Malle Drewsens Fødselsfest paa Silkeborg,
 den 5te August 1853.

Om Jylland Mange det kun veed:
 „Der gjør man Jydepotter!“
 De veed ei Landets Deilighed,
 Det Høiland ret for Skotter,
 Det Schwarzwald med Skov-Gensomhed,
 En Skjønhed, værd at males!
 Og tales om det første Sted,
 Om Silkeborg der tales.

Dampbognen snart paa jernlagt Veie
 Her flyver over Heden;
 Det bliver Faa, som standse ei
 Ved dette danske Eden.
 Her groer en By, og groe den vil,
 Den er alt godt paa Veie;
 Hver anden jydsk By kommer til
 For Silkeborg at neie.

For ni Aar siden fik den Liv
 Ved mandig Kraft og Snille;
 Hos Manden stod og staaer en Viv:
 Hans Solskin mildt og stille!
 Den Sum af Egtefjærighed,
 Der giver Livet Glorie,
 Blev hans, og kommer ikke ved
 For Silkeborgs-Historie.

Dog ved det Solskin, hun har bragt,
 Blev' Tankens Spirer fremmed';
 Fra Dvinden, fra den blide Magt,
 Just hjemliggjøres Hjemmet;
 Og derfor, gennem Tidens Flugt
 Den lader groe det Bedste;
 I Sange hendes Navn sig smukt
 Til Silkeborg skal fæste.

Den unge Slægt ved Guden=Na
 En Sang om hende qvæder,
 Den til „Fru Malles Bænk“ vil gaae,
 Til hendes Yndlings Steder,
 Ud til „Dlymp“, til „Ailderne“,
 Ud her, hvor vi os leire.
 Her Lykkens Dage tidt hun see!
 Tidt hendes Fest vi feire!

En Vennebid, det er en Skat,
 En Guldmønt hele Livet,
 En Lykkens Blomst, i Hjemmet sat,
 For alle Tider givet.
 For hende lyder her vor Sang.
 Lad høit Musikken klinge!
 Vi hende under Skovens Hang
 Et trefold Hurra bringe.

 XXIII.

Bed Krandsens Heisning paa Grandjeans nye Gaard
 den 22de Decbr. 1853.

Fra gammel Tid en Gaard her stod,
 Nu er den „gamle Minder“, *)
 Men paa dens Grund, og den er god,
 En ny man opreist finder;
 Vi reiste den med Krandsen paa,
 Vi til dens Fest os samle.
 Du nye Gaard! Gid Lykken maa
 Boe her, som i den gamle!

Gid meget Godt og Dygtigt see
 I dette Huus, vi satte!
 Gid Fremtids Børn maae paa det see
 Som en af Byens Skatte,
 Som mærkeligt i Meer end Grund,
 Saa at derom man sjunger!
 Og nu fra Hjerte og fra Mund
 Bort Hurra for det runger!

*) I „Grandjeans Gaard“ mellem Bredgade og Store Strandstræde boede i mange Aar Geheimeraad Jonas Collin. Det var dengang en meget gammel Bygning med aabne Svalegange; efter Sagnet havde den i sin Tid, da Hovedstadens Port stod ved Østergade, været den spanske Gesandts Landsted, og til dette Sagn støtter Carl Bernhard sig i „Kroniker fra Christian den II.'s Tid.“

XXIV.

Bed Indvielsen af den Bingske Porcellainsfabrik,

den 1ste April 1854.

Man siger, at ved Alfærvei
 Groer ikke Poesien;
 Det Skjønne med dets Glemmigei,
 Det sees kun fra Gangstien.
 Dog ikke Alt staaer til at troe!
 For her at være sikker,
 Vi gaaet er til Vesterbro,
 Hvor Landeveien ligger.

Strax her et Huus vi standsed ved;
 Der Hakons Digter fødtes,
 Og længer ude sees det Sted,
 Mahbet og Ramma mødtes;
 I Havenne, som ligge nær,
 Staaer Rosen, Gyldenlaffen —
 Og over Søndermarkens Træer
 Det gamle Slot paa Bassen.

Det korte Stykke Landevei
 Har Poesi og Minder,
 Og see — isjor man saae det ei —
 En Bygning nu man finder;
 Den staaer med Krands og med Flag;
 Herinde Liv sig rører,
 Det er i Dag dens Fødselsdag,
 Og derfor Sang man hører.

Her kan man faae ved Alfærvei
 Hvad der har Landens Mærker,
 Om Smaat kun, dog en Glemmigei
 Fra Snillet's Mesterværker,

En lille Blomst, dog Tanken heel,
 Saa smuk, nok værd at eie!
 Alt dette paa saa lille Deel
 Af vore Alfærveie!

Gid Held og Fremgang være med!
 — Flyv Sang, udbred din Vinge!
 Det Digtige paa dette Sted,
 Vi vil vort Hurra bringe.
 Thi nu, jeg tænker, nægtes ei:
 — Det grundes skal herinde —
 Tæt ved den aabne Landevei
 Kan Hver det Skjønne finde!

XXV.

Til Jonas Collin.

(Familiesange paa hans Fødselsdage.)

1.

Naar Sneen har bredt Julebord
 Og Nytaars Nyet tændes,
 Sangfuglen da faaer Hjerte=Ord,
 Hviis Dyt og Sandhed kjendes;
 Fra Diet straaler Tanken klar,
 Igjen et Aar er svundet,
 Den kjære sjette Januar
 Er os paany oprundet.

Fra Fødselsdag til Fødselsdag
 Er kun et Fjed i Tiden,
 Med hvert et Fjed steg Glædens Slag!
 „Fremad!“ det er vor Biden.
 Hvem Gud har kjær, han giver Aar
 Og Høstens gyldne Dage,
 Og ungt den Eldres Hjerte slaaer,
 Glad skuer han tilbage.

Alt vexler her med hvert vort Fjed,
 Den Lærdom giver Livet;
 Men det, som groer i Kjærlighed,
 Blev Barigheden givet;
 Det gjennem Vintertiden groer
 Ind i en evig Sommer,
 Og Horizonten voxer stor;
 Thi større Kredsen kommer.

Du Børn og Børnebørn kan see
 Dig jublende omringe:
 De Roser i din Vintersnee,
 De Klokker, som kan klinge
 Og synge høit: „O bliv endnu
 „En Stund hos dine Kjære!
 „Vi flybe fremad, — Hver som Du.
 „Med Dig, hos Dig vi være!“

2.

1854.

Lad Januari Atterkomst
 Sin Gis paa Ruden sætte,
 Den bringer os den bedste Blomst,
 Festsdagen — paa den sjette:
 Din Fødselsdag, den kjære Dag,
 Der lyser som en Stjerne.
 Din Kjærlighed, Dit Hjertelag,
 Er jo vort Samlivs Kjærne.

Da Sot og Syge, stærk og haard,
 Steg over Byens Bolde,
 Døds=Englen standsed' ved din Gaard,
 Gud lod os Dig beholde.

Som Heelt staae ei de unge Stud,
 Er Træets Krone fældet;
 Her Kronen blev. Tak, Godheds Gud!
 Vor Tak fra Hjerte-Bældet!

„Hvor der er Børn, er evig Juul!“
 Du har om Dig tre Slægter;
 De sjunge med som liden Fugl
 Og flaae med Lunets Plecter;
 De alleryngste, hvis Du vil,
 Gjentage for Dig atter
 Vort Jule= Lyst= og Skue=Spil,
 Med selv er Oldedatter.

Alt skifter om paa Tidens Bud,
 Alt kommer og forsvinder,
 „Den gamle Gaard“ er slettet ud,
 Staaer kun i „gamle Minder!“ *)
 Den nye Gaard — i Grunden alt
 Er muddret om og drainet,
 Kun det holdt ud, det aldrig faldt
 Det, som os her forened’:

Du, vi fra vore første Aar
 Saae op til som vor Leder,
 Du, som i Hjemmets Hjem nu staaer,
 En Stat, hvorom man freder.
 Hver Dag vistnok sin Glorie har,
 Og Aaret mange Feste.
 Hurra! Den sjette Januar —
 Den er dog os den bedste!

*) See Side 413, Vers II.

3.

I Stuen hænger et Familiebilled :
 En lille Dreng med Skjærf og Hat og Fjer.
 Saadan for mange Aar han gif og spilled'
 Sin Bold og Top — hvor Frederiksberg man seer ;
 Fabrikfens Folt derude godt ham kjendte,
 „Den lille Jonas“, opvakt, flink og rar ; —
 Kom nu hiin svundne Slægt, mon den ham kjendte?
 Nu er han Excellence, Oldefa'er!

See ham i Diet under Alvors Tale,
 Lyt til den Humor, som hans Hjerte har!
 Hans Billed som Student Du kan da male ;
 Der Liv og Villie var, de frem ham bar.
 Den lange Morgensøvsn, Livslede=Smerte,
 Han kjendte ei, men bandt sin Borgerfrands.
 To brune Dine fængsled' da hans Hjerte ;
 End straale de i gamle Minders Glands!

I Frederik den Sjettes Kongedage
 Saa mangan Plante gav Du Ly og Læ ;
 Naar Minderne som Træffugle hjemdrage,
 Da klinger Sang for Dig fra mangt et Træ. —
 Hiin Tid til Frederiksberg drog Folt i Skarer,
 At see „de Kongelige“ seile der ;
 Patriarkalst var Tiden — den vedvarer
 Om Dig, for Dig, i Kredsen, Du har kjær.

Dybt Tidens Flovjern skar i Verdens Lande ;
 Vi veed ei Sæden, Gud har der nedlagt ;
 Men i det Gode, Dygtige og Sande,
 Veed vi, er den guddommelige Kraft.
 Og Gæt i Tidens Vexel blev det Samme :
 Bort Sammenhold ved Dig, vor Kjærlighed ;
 Det er, som skifted selv ei Arnen Flamme ;
 Fra gammel Tid den lyser til os ned.

Ja, gammel Tid — i den just ligger Skatten,
 Det Jordens Guld, vi engang tage med.
 Fra Billedet: hiint Barn med Fjer paa Hatten,
 Det første Blad om Dig paa dette Sted —
 Hvor mange andre følge ikke siden,
 Før Børnebørnsbørn er traadte til!
 Gid der endnu maa ligge gjemt i Tiden
 En Skat af Minder her, Du samle vil.

Bliv hos os længe, lyse Aar og Dage!
 I Dig vort stille, bedste Liv vi har.
 Er der end smukt og godt, hvorhen vi drage,
 I Hjemmet her er sjette Januar;
 Lad Gud os den i Sundhed og i Glæde
 Tidt feire med et Foraar i vort Bryst!
 Skjerm Sammenholdets Led i denne Kjæde!
 Den Skaal den tømmes ret med Liv og Lyst!

 XXVI.

De danske Qvinder.

(Tohundredeaarshfesten den 11te Februar 1859.)

Den danske Qvinde har fra Oldtids Dage
 Med Hjertets Guld sin Hæders Indskrift sat:
 Med sine Smykker købte hun tilbage
 Dankongen, der laae dybt i Fængsels Nat;
 End lyser Trostabs-Blusset, Signe tændte,
 Det fulgte Egede til Grønlands Sis.
 Ja, ædle, store Qvinder Danmark kjendte;
 Thi lyde høit de danske Qvinders Priis!

Da Vintren slog sin Bro for Svenskens Skare,
 Viigstjorteklædt den nærmed' sig vor Bold,
 De danske Qvinder med paa Bolden vare
 Som danske Hjerter i det danske Skjold.

Hvor Borger og Student for „Keden“ strede,
 Hjalp Qvinden med og hjalp paa mandig Piiis;
 Ja, da sang Rugler om den gamle Kede,
 De slog den Streng: de danske Qvinders Piiis!

I Danmark Kornet groer om Kjæmpehøie;
 En Deel af Holbergs Lune Folket fik;
 Af Havet baaret staae skovklædte Høie,
 Og Hav og Himmel sees i Qvindens Blik.
 Frisk som Skovmærken er den unge Pige,
 Og Hjertet blødt og stærkt paa Havets Piiis,
 Og Hustruen: et Solskin fra Guds Rige!
 Nævn hende først i danske Qvinders Piiis!

 XXVII.

Sang ved Fest-Ballet i Casino,

den 9de Februar 1860.

Naar Bøgen staaer med fryndset Blad,
 Og Gjøgen os forkynder,
 At man skal leve længe, glad —
 Alt da med Sang begynder!
 Ved Vintertiden, kold og trang,
 Ei Fuglene meer qvæde,
 Dog jo, een Fugl har altid Sang,
 Den Fugl er: skyldfri Glæde.

Den bliver, og den synger glad,
 Om selv Sneestorme true,
 Den synger jublende sit Qvad
 I riig og fattig Stue;
 Der strømmer deiligt Solskin ind,
 Det løfter vore Tanker
 Og fylder os med Ungdoms Sind,
 Saa Hjertet livligt banker.

Hvor „skyldfri Glæde“ flyver ind,
 Der flyver Sang fra Tunge.
 Et godt Humeur, et muntert Sind
 Gjør, at vi blive unge!
 Kom, Bar ved Bar, en saadan Arands
 Er det, et Bal skal binde;
 For gammel Jngen er til Dands,
 Naar man har Ungdom inde.

Høst, Glædens Sang, som lyder her,
 Ei just ved Gry forsvinder,
 Nei, den ved Sundheds Morgensfjær
 Maaer Fattigbarnets Rinder;
 Ja, Sundhed faaer vort eget Sind;
 Og er Tilfredshed givet,
 Da synge vi, trods Veir og Vind:
 O, deiligt er dog Livet!

Det svinder som et Barne-Smiil,
 Som Dug en varm Skjærsommer,
 Henslyder som den snare Piil,
 Og her det ei gjenkommer.
 Thi føl dets Flugt, dets Vingeflag!
 Lad Dig Minuttet bære!
 Da Fuglens Sang paa Vintrens Dag
 Dig Sommersang vil være!

 XXVIII.

Sang ved Politidirecteur C. J. C. Bræstrups Jubilæum

den 17de December 1860.

Det er det gamle Kjøbenhavn,
 Det nye med tilvise,
 Der glade juble her dit Navn;
 Din Festdag samled' disse.

Du har i et halvt Hundred Aar
 Stræbt for vor Ret og Hgge,
 Lagt Liv ind i, hvad skrevet staaer:
 „Med Lov man Land skal bygge!“

Et Halvaarhundred snart foer hen
 Med Dampkraft, — Dampen raader!
 Der blev brudt ned, reist op igjen,
 Løst Gaader og lagt Gaader.
 Du groede i den gamle Grund,
 Men løstede dine Grene
 Ind i den ny' Tid; frisk og sund
 Den maatte Kraft forlene.

Alt Godt og Dgtigt tribes maa!
 Du stræbte for det Rette.
 Hvor i det Ny' kun Godt Du saae,
 Greb Hjertet efter dette.
 Du værnede', vaaged', stod paa Bagt,
 Bekjæmpede det Slette;
 Dig være bør et Hurra bragt,
 Som Hjertet bringer dette.

En Sum af Minder flyve nu
 Dig vistnok gjennem Tanken,
 Ved Et og Andet vi som Du
 Fornemme Hjertebanken;
 Hiin gamle Tid, — dit Ungdoms Tog!
 Der Minderne sig flette
 Om Frankrigs Drn og Danebrog,
 Om Frederik den Sjette!

I Tiden verled Meget om,
 Men ei dit Sind og Hjerte.
 See, derfor Kongebyen kom
 Med Diets Blus og Kjerte;

Thi ærlig Stræben faaer sin Løn;
 Af Hjertet her istemmes:
 Tak være Dig, du Danmarks Søn,
 Hvad godt er, skal ei glemmes!

XXIX.

En Foraarsfest i Rom

den 9de Mai 1861.

„Nu skriv en Bise!“ blev der sagt;
 Det er en Ting, som let man siger;
 Men skrive Vers, hvori er lagt
 En hjemlig Duft fra Nordens Riger,
 Med Klang fra Fossen og fra Sveas Søer,
 Med Drosselslag fra Bøgens grønne Der,
 Det er ikke let,
 Dog en Sangbouquet
 Skal ved vor Fest vi her ei savne.

Vi Brødre oppe fra det gamle Nord
 I Kjærlighed og Trostab sammenholde,
 Og Hjerteflangen former sig i Ord,
 Hvert Ord vil frist til Rose sig udfolde;
 Een Consul fik vi alle Tre i Rom;
 For ham er Gildet; jublende vi kom.
 Roserne, vi snoe,
 De i Sundhed groe!
 Her er just Sted at raabe: Viva Bravo!

I Sangens Flugt en. Hilsen flyve med!
 Enhver den som et Kys fra Hjemmet tager;
 Det ligger hos hver Nordbo: Ud, afsted!
 Men Hjemmet har Magnetgrund; hjem den drager
 Der, hvor vort Moderemaal som deilig Sang
 Ind i vort unge Barnehjerte klang;

— Kyset denne Stund
 Blødgjør Hjertets Bund;
 Der mylrer søde, bløde, friske Minder.

Ja, vi har Roser fleer, end Sangen Ord,
 Og Klang fra Fos og Birk og Bøgelunde.
 Tre Grene fra een Rod i gamle Nord,
 Just Hjerteskud, saa ungdomsfriske, funde,
 Her skue Romas gamle Herlighed,
 Her mødes smukt i nordisk Kjærlighed. —
 Efter Aar maaskee
 Aftnen her vi see
 Som en Rose lagt i Hjertebogen.

 XXX.

Paa Balletskolen

den 18de Februar 1862.

Paa „Dandseskolen“ gaaer en Dands
 Af Scenens bedste Kræfter;
 Humeur og Ungdoms Sind har Glæde,
 Saa at det straaler efter.
 Og her er Dandsens rette Sted,
 Her er den ganske hjemme;
 See, det er der en Tanke ved,
 Den maa man ikke glemme.

Lad Sneen flyge udenfor,
 Lad Vintrens Storme sjunge,
 Her aander Vaaren, den er vor,
 Her er vi Alle unge!
 I Kunstnerhjertet Ungdom boer,
 Her kan det Solstin finde;
 Det strømmer fra en Blomsterflor,
 Hver Blomst — en ædel Dvinde!

XXXI.

Det Skjønne.

Sang for de unge Kunstnere.

(Uffjungen ved Festlighed paa Kunstacademiet.)

Et er der, Et, som ei forgaaer,
 Det fylde vore Tanker!
 Det staaer, saalænge Verden staaer
 Og her et Hjerte banker:
 Det Skjønne, den Guds Herlighed,
 Hvorefter Alting higer,
 Det Aftryk af Guds Kjærlighed
 I alle Livsens Riger!

Ved Farver og ved Meiselslag
 Det Skjønne gibe Møde!
 I Kunst, den klare Solskinsdag,
 Fremad fra Morgenrøde!
 Hvor Landens Pintesflamme kom,
 Vil Landens Liv sig røre;
 Der mange Veie er til Rom,
 Skytseenglen os kan føre!

Er der paa Søens Bund nedlagt
 Et Frø, det Intet holder,
 Det spirer, trænger frem med Magt,
 Og eengang Blomst udfolder.
 Hvad Godt og Herligt er, vil groe
 Det bryder Skal og Skranke;
 Med Børnesind vi paa det troe,
 Og Gud er i den Tanke!

Det er ei om, hvor Buggen gif,
 Men om vort Snilles Stade;
 Sin Phidias jo Norden fik
 Fra Lille Grønnegade.

Det Skjønne i sig Seiren veed,
 Og Gud alene Vren!
 Det Skjønne al vor Kjærlighed,
 Vort Liv, vor hele Væren!

XXXII.

Haandværkerens Bise.

Hver Hæders=Stand sin Skjønhed har,
 Der nok er værd en Bise!
 Mig Haandværksstanden Blomsten bar,
 Som jeg har lyst at prise.
 Er Handslen snørt i Ungdoms Nar:
 Farvel en Stund, I Kjære!
 Den hele Verden aaben staaer,
 I den gaaer jeg i Lære.

Jeg reise kan, mens jeg er ung,
 Og ude hjemligt bygge,
 Mit Haandværk er min Pengepung,
 Mit Ungdoms Sind min Lykke!
 Og seer jeg saa mit Fædreland,
 Jeg Kjæresten gav Ordet;
 Hurra! en dristig Haandværksmand
 Faaer let Fod under Bordet.

Saa hyggeligt, saa hjertensgodt
 I lidet Hjem kan være,
 Mit Haandværk, selv om det gaaer smaat,
 Dog Huus og Hjem kan bære,
 Vor Herre sætter det i Drift,
 Han giver Haand og Tanke;
 Mig Standens Priis i Sang og Skrift
 Faaer Hjertet til at banke.

Med Tanken klar, med Sindet let,
 Hver til sit Arbeid vandre,
 Og er det endt, er Armen træt,
 Vi mødes med hverandre;
 Det lyser op med Ord og Sang
 Gjennem Brødres Tanke,
 Vi synge: „Danmark!“, „Danevang!“
 Og Mandens Guld=År sanke!

Naar Laugene i festligt Tog
 Hvert sine Faner bære,
 Os bliver fælleds Danebrog
 Og Haandværksmand at være!
 Forskjellig Dont, dog eens vor Stand,
 Til Statens Gavn og Ære.
 En stræbsom, ærlig Haandværksmand
 Er det en Lyst at være!

 XXXIII.

En Moders Skaal.

Om ogsaa ude Stormens Slag
 Med Hagl paa Ruden trommer,
 November bringer os en Dag
 Med Solskin og med Sommer,
 En deilig Dag, vi kalde vor,
 Trods Aarets skarpe Vinde;
 Om Sneen syger udenfor,
 Vi har dog Solskin inde.

En Moders Bei er Angstens Bei,
 Hvert Barn blev kjøbt med Smerte;
 Hvor mangen søvnløs Nat laae ei
 En Klippe paa dit Hjerte!
 Den spæde Knop blev Blomst og Frugt
 Ved dine Kjærtegn ømme,

Dg Nar for Nar sig viste smukt
Som Wisshed Haabets Dromme.

For dine Børn saa mangen Gang
Du sang — de det ei glemme!
Nu syng de for Dig en Sang
Med sødt bevæget Stemme.
Bliv længe hos os, karst og glad!
Dig Børnebørn omringe!
I mange Nar et Festens Qvad
De Bedstemoder bringe!

XXXIV.

Den 2den Februar 1864.

(Bed Emma Hartmanns og F. Vedels Bryllup.)

Tillad, at jeg tager Ordet,
Ja, læser det op denne Gang;
Her sidder en Digter ved Bordet,
Der ikke har bragt en Sang,
Uagtet hans Hjerte banker
I Glæde, deeltagende, rigt;
Der er i de spulmende Tanker
Nok Stof til et Brudedigt.
Men Harpen er stemt kun for Kampen,
For Danmarks ærlige Sag.
I To greb Aladdin's-Lampen,
Det er Eders Bryllupsdag.
Paa den Kanonerne runge,
Huff det i Tiden engang!
Nu Landsoldaterne sjunge,
De døve min Bryllupsfang.
Der er en Storhed i Tiden,
I den er Betsignelse med,
Det sande I nu og siden,
Betsignet i Kjærlighed!

XXXV.

Sang ved Femogthvears-Festen for Borgerrepræsentant
N. F. Bonnesen og Raadmand B. Petersen

den 24de Februar 1867.

Vor Fødsel og vor Fremtid ei vi vide,
I Verden stilles man som i en Leg,
En vinder Fløiel, En maa Badmel slide,
Men indenfra faaer man sit Navn, sit Præg.
Det deiligt er for Den, Gud det vil give,
At eie Dngtighed og Hjertelag,
Sit eget Adels-Brev at kunne skrive,
Forstaaes, erkjendes i det Godes Sag.

Hold fast paa Gud, Dig selv og Fædrelandet,
Om nok saa tunge Søer rulle frem,
Da groer Belsignelse, den kan ei Andet;
Vil Du Exempler, vi kan nævne dem!
Beltalenhed og Hjertelag tag Ordet,
Forkynd den Kraft, det Sind, den Kjærlighed,
De To, der her fik Hædersplads ved Bordet,
Udfoldet har, mens Aaringer hengled.

Saa freidigt glad, som Ungersvend i Dandsen,
De stræbte, stred — det Godes Strid de stred;
Om deres Bænde snoe sig Borgerkrandsen!
De faae den Guldmynt: sand Taknemlighed!
Igjennem Tanken Mindets Svaner drage,
Hver Stræben og hver Gjerning klart der staaer.
Vort hele varme Hjertes Tak modtage
I for de femogthve Hæders-Aar!

XXXVI.

Sang ved Afsløringen af Mindestøtten paa Holsteinborg

den 18de October 1870.

Der var en Tid, — til Træl var Bonden faaren,
 Var ufri Mand, hans Huus en ussel Braa,
 Uvidende fra Buggen og til Baaren;
 Men bedre Tider skulde Landet faae.
 Den Ufri blev fribaaren, Tanken klaret,
 Nu sidder Bonden med i Kongens Raad.
 Fra Slægt til Slægt, velsignet og bevaret,
 Belgjører, staaer dit Navn, din ædle Daad!

Her fra den gamle Gaard med Taarn og Fløie
 For Egnens Bønder Friheds-Ordet lød;
 Snart Korn og Plantning frandsed' Mark og Høie,
 Ind i hver Hytte Kundskabs-Straalen brød.
 Hil Frederik Adolf Holstein, vor Belgjører!
 Her gif Du med din barnesomme Bib;
 Til dette kjære Sted os Hjertet fører.
 Bortgangne, see her Takkens Folkeliv!

Her, hvor I To gif, kjærlige og stille,
 Og virked' Stort og Godt i Tro paa Gud,
 Skal Mindestøtten staae; er den end lille,
 Rigt Eftermælets Blomst groer fra den ud.
 Paa vor Belgjørers Fødselsdag vi mødes,
 Det hele Grevskabs Folk med Sang og Flag.
 Taknemlighed fra Slægt til Slægt gjenfødes,
 Den Dag i Dag er Hjertets Mærkedag!

(Efter Afsløringen.)

Afsløret staaer med Indskrift Mindestenen,
 Og festligt staae i Hjerterne de To.
 Hvert Foraar vil til Arandsø Bøgegrenen
 Sig snoe her, hvor Forglemmigeier groe,

Dg Sagn fortælles om de ædle Tvende,
 Om Trofasthed i Glæde og i Sorg.
 I Børn og Børnebørn vi dem gjenkjende. —
 Velsigne Gud det kjære Holsteinborg!

XXXVII.

Børnenes Skaal.

Bed Moritz og Dorothea Melchior's Sølvbrølup,
 den 17de Juni 1871.

Vi har fra Østerland et Eventyr
 Om Abdallah som fandt Fjirkløveren,
 Livslykkens rige, underfulde Kløver.
 Det første Blad er Kobber, Sølv det andet,
 Det tredie Guld, det fjerde en Jubel.
 Den Lykke-Kløver groer endnu og findes,
 Og det er deiligt, Mange finde den.
 Det første Blad blev alt paa Buggen lagt
 Som Fadder gave for den Lykkesødte
 I gode Aar hos kjærlige Forældre.
 Det andet Blad har Ungdoms-Sindets Indskrift,
 Dets Sølvklang svinder ei i Prøvelsen,
 I Alvors-Dage og i Solskins-Dage,
 Hvor Mand og Hustru trofast følges ad.
 Det tredie Blad er Guld, Forældres Skat,
 Den Rigdom, som de har i Børnene.
 Som Fremtids Syn sees fjerde Blad — Jubelen.

Bed Festen her man kommer let paa Tanken
 Om Abdallah, som fandt Fjirkløveren.
 Den eies ogsaa her af Brudeparret.
 Ved Buggen fik de alt det første Blad,
 Bragt i det Lyse, sorgfri' Barndomshjem.
 Og da de mødtes, troe i Sind og Tanke,
 I Alvors Dage og i Glædes Dage,

Udfolded sig det andet Blad, Sølvbladet,
Med Egtefjærlighedens glade Qvad:

„Hvad bittert er; forsvinder,
Hvad tungt er, bliver let,
Man faaer en Skat af Minder,
Dg Livet fkeer sin Ret!“ *)

Det tredie Blad paa Lykkefloveren,
Det Blad af Guld, det Hjertets bedste Guld,
Blev ogsaa deres: det er Børnesloffen.
Gud skjærme og velsigne den for dem!
Den groe i Sundhed, Sjælesfred og Lykke!
— En Skaal for „Hjerte=Guldet“: Børnene!

XXXVIII.

Til J. P. E. Hartmann

den 22de Mai 1874.

Velan, lad os de gamle Minder skue!
Sanct Annaplads forandres i en Hast.
— Der klang Musik fra Organistens Stue,
Man sang: „Kong Christian stod ved høien Mast“;
Af Bedstefader var den sat i Tone,
Den lille Sønnesøn sang barnlig med,
Dg ude i Kastanietræets Krone
Tog Folkesangens Fugl sit Arnested.

Den gjennem Ruden saae paa dem derinde,
Saae Snillet's Runer lagt om Barnets Mund,
Et Tegn: det Barn Guldhornene skal finde,
Ja, Sangens Guld i Folkets Hjerte=Grund.
— Dg det er skeet! — Hør, ud fra Nordens Skove,
Fra Rjæmpegraven lyder Skjoldeklang!
Flyv, Fugl, flyv over Juresøens Bøve,
Dg syng, vi elske din og Hartmanns Sang.

*) See Pag. 539, Vers 2.

Saa dansk og hjemligt klinge disse Toner.
 Tak for hver Sang: fra Liden Kirstens Qvad
 Til Nordens Tone=Storm i Granens Aroner,
 Der melder Slaget høit ved Stiklestad.
 Du løstet Gurreflot fra Mosegrunden;
 Du kaldte Sulamith fra Østerland,
 Du løste Hjertets Sang i Barnemunden
 — Ja, Norden eier Sangens Hindostan.

Her reistes Kunstens underfulde Kirke
 Fra Nordkap ind paa Danmarks grønne Strand,
 Den er vor Magt, et Nordens Danevirke;
 Hil der enhver af Gud indviet Mand!
 Hil Dig, vor Ven, besteden, mild og stille,
 Mens op mod Himlen Danmarks Navn Du bar!
 Gud gav Dig Barne= Sind og Aandens Snille,
 Du og din Sang en evig Ungdom har!

Bryllupsfange.

I.

Louise Collin og B. C. W. Lind.

(Den 25de November 1840.)

Der omtrent, hvor Gaden ender,
 Gaden bred og dansk,
 Du den gamle Gaard vist kjender,
 Bygget op fra spansk.
 Medens Nytorv var Naturen,
 — Gaarden, indelukt af Muren,
 Med Altan og Træ, jo ganske
 Tyder paa det Spanske!

Døttre vorte op derinde;
 Beilere man faae;
 Hver tog Sin; nu var at finde
 Een kun, Een som Faa!
 Hun, den Yngste blandt dem Alle,
 Klet en Fylgie fra Balhalle,
 Dog langt meer: ei en Gudinde,
 O, en jordist Dvinde!

Det er hende, Sangen klinger;
 Søstrene, jo, jo!
 De fløi bort, som bar de Binger;
 Hun blev Huset tro!
 Hvor hun fandt sin Barndoms Lykke,
 Der hun helst vil boe og bygge,
 Slægten ved den yngste Datter
 Raarer Huset atter.

Vel, drag ind i Fædrehuset,
 I har Maalet naaet!
 Binden har i Træet fuset
 Og om Lykke spaaet;
 Gud til den sin Naade lægge!
 Gud velsigne Eder Begge!
 Gid vi som lykkelig prise
 Lind og vor Louise!

 II.

Den 22de April 1847.

(I Kirken.)

Det er en hellig Dag blandt Livets Dage,
 En Alvors Dag, der kalder Tanken frem;
 Thi Dvinden skal fra Fædre=Arnen drage,
 Og Manden bygger sig sit nye Hjem;

De skulle ærligt dele Sorg og Glæde,
 Forædle, virke i den store Kjæde.
 Det er en hellig Dag, den er nu vorden.
 I Jesu Navn! Guds Villie skee paa Jorden!

Hvor To i Trostab blev hinanden givet
 Ja, ret forstaae og elske inderligt,
 Der taler Gud igjennem Hverdagslivet,
 Og det forvandles til et Skjønhedsdigt;
 Jer kjære To vi her vor Hilsen bringe,
 Mens Bønnen løfter sig paa Psalme=Binge.
 En Alvors Stund det er, den søde Lykke!
 Og Lykken er, hvor fast paa Gud vi bygge!

 III

Pauline Beutner og Baldemar Drewsen.

(Den 22de Juni 1854).

Hvor Bøgen groer ved Dresund
 Og Hilsen Skibet sender,
 I mødtes mangen Barndoms Stund
 Som Børn, som nære Frænder;
 Og Skov og Skibe veyled' tidt,
 Men ei, hvad Hjertet eied', —
 Det klarede's lidt efter lidt,
 Da først I overveied'.

Hvad overveied'! Nei, ud sprang
 Den Rose, Kjærligheden,
 Et Nu — og Alt var Lyst og Sang
 Og Jorden her et Eden.
 Med Ungdoms Sind I Verden saae,
 Og Alt var Ungdoms Lykke!
 Dog, er selv Himlen deiligst blaa,
 Kan komme Sky og Skygge.

For Danmark's Seir han drog afsted,
 Saa ung, — vi det jo kjende!
 Hun i hans Hjerte fulgte med,
 Hans Længsel blev hos hende.
 Og Seirens Klokker ringed' Fred,
 De klang med Hjertets Stemme;
 Nu reiser sig i Kjærlighed
 En Fredens Bo her hjemme!

Og hvor i Glæde og i Sorg
 Boe sammen Mand og Qvinde,
 Der er det Livets Silkeborg,
 Hvor de kan Silke spinde.
 Gjør Navnet i det jydste Hjem
 Til Sandhed og til Ære!
 Et Hjertets Silkeborg groe frem,
 Der Eders Navne bære!

 IV.

Johanne Drewsen og C. von Krieger.

(Mai 1855.)

Ved Sundet, hvor Alverdens Skibe møde
 For fulde Seil, nær Skov og Kjæmpehøi,
 Der sad med Dine blaae og Kinder røde
 En lille Pige med sit Legetøi;
 Da kom en Officeer, saa ung, saa prægtig,
 Han var i Garden, han var Husets Gæst.
 Og saa kom Tiden — Tiden, den er mægtig,
 Den tænkte — men ei de — paa Bryllups Fæst.

Paa Heden, hvor den yngste By her hjemme
 Skjød op, da Dugtighedens Magt det bød,
 Johanne sang med klar og sjælfuld Stemme,
 Og til eet Hjerte allermeest det lød;

En Melodi, den varsled' Livets Lykke,
 Den klang ved Sollys og ved maanklar Nat,
 Den fulgte til Alhambras Pinie-Skygge
 Som Hjemmets kjære, allerbedste Skat.

Spind Livets Silke! Den Betydning være
 der i, at Festen staaer paa Silkeborg;
 Den grønne Myrte Sølv og Guld vil bære
 Igjennem Aar, omsuust af Fryd og Sorg;
 Ja, Sorger komme, men for Kjærligheden
 Er der i Verden ingen Sorg for tung.
 Byg op et Hjem, et lille jordisk Eden,
 Hvor Kjærligheden altid bliver ung!

V.

Mathilde Stæger og Niels W. Gade.

(den 12te November 1857.)

(I Kirken.)

Igjennem Drglets stærke Klang
 Gaaer Alvor selv i Glædes-Sang
 Paa Livets store Dage;
 Igjennem Bruds og Brudgoms Bryst
 I denne Stund med al dens Lyst
 Just Alvors Tanker drage;
 Tabt og vundet
 Straaler frem som Perler fundet,
 Bolde Glæde.
 Selv i Fryd er sødt at græde!

Du Høitids-Dag, du Alvors-Stund,
 Hvor Pagten de med Haand og Mund
 Besegle her paa Jorden,
 Den Pagt paa Sammenhold og Tro,
 Den Pagt i Kjærlighed, hvor To
 For Gud som Een er vorden.

Solskins Straale
 Er i Huset Du, o Dvinde!
 Og derinde
 Manden være Kraft og Være!

I Jesu Navn det sluttet staaer!
 Et Samlivs rige Tid opgaaer;
 Hold fast i Savn og Lykke!
 Fra Himlen selv see Dine ned,
 Belsignende i Kjærlighed
 Det Hjemmets Hjem, I bygge.
 Orgelfangen
 Lyder nu med Hjerte-Klangen:
 Glæde! Glæde!
 Ind til Samlivs Held I træde!

VI.

Augusta Jahnke og Carl Reitzel.

(den 1ste Juni 1859.)

Bed festligt Bord nu tømmes skal Pokalen,
 En Krands af Dnsker være om den lagt;
 Forældre, Sødsfende, Enhver i Salen
 Sit Hjertes Blomsterflor har Eder bragt.
 I Kjærlighed mod Kjærlighedens Rige
 Gaaer Livets Vej, og Trostab er dens Grund;
 O, gid hver Dag, som kommer, maa udsige:
 Belsignelse sprang frem fra denne Stund.

En Alvors-Time, riig paa Drøm og Lykke,
 Er for den unge Brud, idet hun gaaer
 Ind i det Hjem, hvor hun skal boe og bygge,
 Med Manden dele Lyse, mørke Aaar,

Fromt sig hengive og dog Støtte være,
 Fremmane Solkin, er end Himlen graa;
 Der, hvor ret elstes, der kan Hjertet bære
 Hver Byrde, som Vor Herre lægger paa!

Ved Mimers Bæld — Bogladen her vi mene —
 Brudgommen voxte op saa kjæf og flog.
 „Det er ei godt, at Mennesket er ene!“
 Det læste han i alle Bøgers Bog;
 Drog saa til Donau, Rhinen; — Hjertet vilde
 Dog helst tilbage til det danske Hjem;
 To Dine smilte der, trofaste, milde,
 Dem saae han paa, og saa brød Flammen frem!

Og nu, da Foraar synges os fra Skoven,
 Forhaabningstiden svinger Krands og Flag,
 Solbarmen strømmer ned, saa mild, fraoven,
 Nu feires skal den glade Bryllupsdag.
 For Brud og Brudgom Sangens Jubel stige
 Med gyldne Dnsfer ret fra Hjertets Grund;
 Gid hver en Dag, som kommer, maa udsige:
 Betsignelse sprang frem fra denne Stund!

VII.

Louise Ipsen og C. St. A. Bille.

Den 8de Juni 1859.

(I Kirken.)

Før Talem.

Bort Liv har mangan Høitidsdag,
 Hvor Hjertet hejser Krands og Flag
 Og dog i Alvor banker;
 Da løste sig ved Orgelklang,
 Saa tillidsfuldt i Glædes-Sang,
 De stille Alvors-Tanker.

Gud er hos os paa Lykkens Dag,
 Han styrker os ved Modgangs Slag.
 Hvor kan da Hjertet hæve!
 Ung Elskov i sin Blomsterflor
 Med Kronen ind i Himlen groer.
 Did op sig Tanken hæve!

Efter Talem.

J knælede for Herrens Bord,
 Udtalte Sammenholdets Ord,
 Som Trost kan dem sige.
 J eders Sind er Ungdoms Vaar,
 Den blive, selv bag sølvhvidt Haar,
 Og end hist i Guds Rige!

VIII.

A. de Neergaard og D. C. Kahrø.

(11 Juli 1862).

Nu er den Tid, som allerbedst
 Man vælge kan og kunde
 Til Hjertets Fest, til Bryllupsfest:
 J Pragt staaer Mark og Lunde;
 Græshoppen paa sit Skinnebeen
 Jo spiller op til Dandsen;
 J Skoven hver en Bøgegreen
 Snoer sig til Brudekrandsen.

J Kjærligheden underfuld
 Just Lykkeblomsten tribes,
 Og den fra Himlen er et Guld,
 Som Menneskene gives;
 Thi hvor to Hænder holde fast
 J Gud og Kjærligheden,
 Der blomstrer frem trods Stormens Rast
 Et Huuslivs skønne Eden.

Hist, hvor i Blomster-Lyngen staaer,
 Nær Fjord og grønne Skove,
 Vi-ville gaae til Præstens Gaard,
 Der godt er, tør vi love!
 Ja, hyggeligt, velsignet godt
 I Kammer og i Stue,
 Den Gaard er et Aladdins Slot
 Ved Præsten og hans Frue.

Men først endnu et lille Ord:
 Vi Parrets Skaal udbringe!
 Lad saa til Mariager Fjord
 Et vældigt Hurra klinge!
 Som Echo svare det igjen
 Ved Foraar og ved Sommer,
 Hvergang en glad og trofast Ven
 Til Præstegaarden kommer!

IX.

Clara Hartmann og August Winding.

Den 10 Mai 1864.

(I Kirken.)

I Prøvens Tid, paa Alvors Dag,
 Slaaer Hjertet just med stærke Slag,
 Og Kjærlighedens Rose groer,
 Udfolder sig saa kraftig stor;
 Hvad siger det, om Verden brast,
 Naar Hjerterne kun holde fast.

Med Barne-Sind i Barne-Aar
 I mødtes i den unge Aar
 I Solskin, Blomstren, Glædes Sang;
 I Danmark var der Fred den Gang;
 Nu sænker her sig Sørgeslor;
 Men Kjærlighedens Rose groer.

Velsignelse har hvert dens Blad,
 Den løfter, styrker og gjør glad;
 I Alvors=Dage Held og Magt
 Ved Sammenholdet bliver lagt;
 Det føle og forstaae I To,
 I Kjærlighed, i Haab og Tro!

I gav hinanden Haand og Ja,
 For her og hist. Halleluja!
 Hvad Gud tilsammenføier, groer
 Fra Jorden op i Engle=Chor.
 I Fryd og Lovsang knæler ned:
 Alt Liv er født i Kjærlighed!

X.

Bolette Puggaard og Emil Hartmann.

(Den 4. November 1864.)

(I Kirken.)

I Sangen lyde Hjerteslag,
 Saa festligt Hjertet banker.
 En Bryllupsdag er Glædens Dag
 Med store Alvors=Tanke.

To Hænder slutte sig saa fast,
 Som vil de Verden bære,
 Om under dem selv Jorden brast,
 De maatte sammen være.

I Kjærlighed er Haab og Tro,
 Ja, Ungdoms Sind tillige,
 Et Solskin, hvori Roser groe
 Heelt ind i Himlens Rige.

I Sangen lyde Hjerteslag,
 Saa festligt Hjertet banker:
 En Bryllupsdag er Glædens Dag
 Med store Alvors Tanker.

Gud, som har Kjærligheden lagt
 I Eders unge Hjerter,
 Han har velsignet eders Pagt
 Her foran Altrets Kjæter.
 Hold fast ved ham i Vel og Bæe,
 Han styrke og han lede!
 Den Lykke, unge Hjerter see,
 For Eder vi nedbede.

XI.

Johanne Melchior og J. B. Melchior.

(den 3die Marts 1867.)

Smyk Huset smukt med festligt Flag,
 Hver Væg med Blomster-Ranker,
 En Bryllupsdag er Livsens Dag
 Med Fryd og Alvors-Tanker.
 „Det er ei godt, at Mennesket
 Er ene!“ siger Skriften;
 Ja, Gud og Hjertet siger det
 I dette Livs Omkisten.

Hvor lykkeligt at være To
 I Sammenhold og Stræben,
 Faae Lykkens Rose til at groe
 Saa let som Rys paa Læben.
 Der just sig Blomsten folder ud,
 Hvor To hinanden kjender:
 Alt, da hun lille var, sin Brud
 Han bar paa sine Hænder.

Hun til hans første Kjærlighed
 Blev Hjertets troe Veninde;
 Livsaligt i en Moders Sted
 At staae i Huset inde!
 Et Afs fra Himlen bliver lagt
 Paa begge Eders. Bænde,
 En Sjæl velsigner Eders Bægt
 Fra Mandens lyse Lande!

I Dag strax flyve I sydpaa,
 Det Brudfolk gjør gjerne,
 De til Drangelandet maae,
 Derfra see Nordens Stjerne;
 Den blinker, kalder hjem de To
 Til Samliv her i Norden:
 I Kjærlighed er godt at groe
 Mod Himlen op fra Jorden.

Smyk Huset smukt med festligt Flag,
 Hver Bæg med Blomster=Ranker,
 En Bryllupsdag er Livsens Dag,
 Med Fryd og Alvors=Tanker.
 Løft Dig i Sang vort Hjerte=Slag!
 Et Glædens Hosianne!
 Tøm Skaalen, det er Festens Dag
 For Melchior og Johanne!

XII.

Lucia Scavenius og Carl Castenskjold.

(Basnæs den 26de October 1867.)

I gammelt Sagn, i Tider mørke, haarde,
 Trods den besjungne Ridder=Herlighed,
 Da laae i Strid her disse Nabogaarde;
 Nu anden Slægt og Tid har Kjærlighed.

Fra Basnæs fører Borrebys Besidder
 Sin glade, unge Brud til Borrebj,
 Og Vinteren sneer Roser; Fugleqvadder
 Forkynder Lykken i det nye Ly.

Bort Hjerteslag, bliv Sang ved Bryllupsbordet,
 Lyd festlig glad til Kirkeklokkens Klang!
 Som Blomst med Duft og Farve flyver Ordet,
 Carl og Lucia bringe vi vor Sang;
 Som kjærlig Datter hende vi bekrandse
 I Barndomshjemmet, det, hun nu gaaer fra;
 Hans Navn i Danmark lod fra Dybbøls Skandse:
 Den tappre Landsoldat et glad Hurra!

I hvad Vorherre Eder ogsaa sender,
 Hold fast i Glæde, Prøvelse og Tro!
 Husk, hvor i Trostab holde fast to Hænder,
 Allkjærligheden slipper ei de To.
 Et Lykkens Hjem er reist paa Danevangen,
 Og Solstin strømmer fra det Indre ud.
 Bort Hjertes Bøn, løst Dig igjennem Sangen!
 Henfarne Kjære synge med hos Gud.

Mens Brud og Brudgom læse Sangen dæmpet,
 I Bryllupsfryd er Alvors-Tanken Gjest;
 Udfold Dig, Danebrog, for Dig han kjæmped',
 Prang, Blomsterflor, ved Eders Søsters Fest!
 Saa dansk, som „Skjold“ og „Skagen“ er i Sproget,
 Saa hjertedansk er ogsaa disse To.
 Følg dem med Sang, følg dem med Danebroget!
 Paa Borrebj nu Lykkeblomsten groe!

Solbryllupsfange.

B. M. Rindesbøll og J. E. Wegener.

(Den 4. October 1836.)

Alt Vinterstorme flage
 Ved Blomstens Sotteseng,
 Og baade Skyer jage
 Hen over Mark og Eng.
 See, Blomsterlivet isner,
 Hvert Blad sig bøier ned,
 Een Blomst kun ikke visner,
 Een: „Egtfjærlighed“!

Den sad som Grønt i Arandsen
 Hos Brudgom og hos Brud.
 Af, efter Brudedandsen,
 Gik alle Blomster ud,
 Kun den blev frisk tilbage,
 Og nu som Sølv den staaer,
 Nu, efter Aar og Dage,
 Ja, fem og tyve Aar!

Solbryllupsstrandse smykke
 Det kjære Brudepar,
 De Arandse tyde Lykke,
 Thi dem kun Trostøb har.
 I deelte Sorg og Smerter,
 Som Glædens søde Drif,
 Een Sjæl i tvende Hjærter
 I trofast, kjærligt gif.

Lad Jordens Blomster visne
 Med deres Farvepragt,
 Ei Eders Arandse visne:
 I dem er Guddoms Magt.

Ei Nar kan dem fordunkle;
 Os Hjertets Stemme spaaer!
 Vi see som Guld dem funkle
 Om fem og tyve Nar!

Da vi os atter samle
 Med hvid og nødbraun Lof;
 Sig flokker om de Gamle
 En kjærlig Børneslof.
 Som nu, ved Festens Hjertes
 Skal Sangen tone klar:
 „Gud glæde Eders Hjertes,
 Som os I glædet har!“

 II.

Postmester, Grev Holck og Hustru, født Møller.

(D. 29. September 1841.)

I Hamborg, ved den brede Flod,
 Der er et Liv, en Larmen;
 Men der ei Bryllupsstadsen stod,
 Der foer ei Brudekarmen;
 Det var i Kongens Kjøbenhavn,
 Og her skal Festen være.
 Solv-Bryllup! Hvilket deiligt Navn!
 Det klinger smukt, I Kjære!

Vag Sjolunds friske Rosentræer
 Gud Amor sad med Buen, —
 Man troer endnu, at han er her
 Hos Herren og hos Fruen!
 De staae saa unge begge To
 Der midt i Børnevrimlen,
 At Narene, som gif, vi troe,
 Er gaaet som i Himlen.

Hver Dag har I ei Solstin seet,
 Hver kjender mørke Dage;

Men Kjærlighed var da Prophet,
 Han sagde: „Ei forsage!
 „Har Morgenstund ei Guld i Mund?
 „Det Ordsprog Alle kjende;
 „Hust, udi Hymens Bøgelund
 „Med Guld vil Aftnen ende!“

Den Sorg er altid mindre, hvor
 To kunne Sorgen dele;
 Og Lykken, den er dobbelt stor,
 Hvor Tvende fik den hele.
 Nu Parrets Krands har Sølvets Glans;
 Her Guld af Sølvet fødes!
 O gid, naar I faae Guldets Krands,
 Vi atter Alle mødes.

III.

Josepha Siboni og Ferdinand Tutein.

(Den 17 October 1849.)

Sølvbryllups-Klokkerne med Festlyd klinge,
 Og friske Myrter vi med Krandsse bringe.
 Gud signe Eder, Kjære, Elskelige!

Du kjærligste af Fædre, Dig vi sige,
 Hvor riig Du er, dog det Du veed,
 Hvor riig i Børns og Hustrus Kjærlighed.

Og Du, o Moder, vennehuld som Faa,
 Du bytted' Pinier bort mod lyse Bøge,
 Fik Vinterskjer for de Bjerge blaae;
 Mens Guldoranger vi mod Syden søge,
 I Nord Du Lykkens gyldne Æbler faae.

De sees om Eder i de Kinder røde,
 De klare Dine, straalende af Fryd,
 I Børnesflokken og i Venners Møde
 Paa Festens Dag med Sang og Jubellyd.

Igjennem Tanken gaaer en Caravane:
 Grindringer med Smil og Alvors Blik;
 Det suser høit som Vingen af en Svane,
 Det Hilsen er fra dem, Gud vilde, til ham gif.

Du, som i Sorgens Nat var Hjemmets Hjerte,
 Du Kjærlige, dit Fadernavn vi signe!
 Og hun fra Tonekunstens store Rige,
 Hun Moder med det varme, milde Hjerte,
 Hun bytted Pinier bort mod lyse Bøge,
 Sik Winterkjer for de Bjerge blaae —
 Vor Kjærlighed en Glorie om dem flaae!
 Gid eders Liv og Lykke vi forøge,
 O, gid vi synge kunde bort hver Smerte,
 Gid sjælefrisk som nu, en gjensødt Vaar,
 Vor Fæst fornyses om fem og tyve Aar!

IV.

Ingeborg Collin og Adolph Drewsen.

(den 18de October 1851.)

Dg det var Adolph Drewsen,
 Som ung Jurist han stod,
 Han beiled' til liden Ingeborg,
 Af den collinske Rod.

Grindringer, de bittre og de søde,
 I lyse Billeder gaae nu forbi!
 Grindre I det første, kjære Møde,
 Strandmøllen, Skoven, Aftnens Trylleri?
 Grindre I saa Brudeklokkens Rimen,
 Og Mynsters Tale, og hvor Drglet lød?
 ∴ Saa hellig glad og alvorstuld var Timen,
 I skov= og sø=omfrandste Søllerød. ∴

Grindre I, ja det er længesiden,
 Endogsaa over fem og tyve Aar,
 Da i den gamle Gaard, i Friertiden,
 — For Digterøiet endnu klart det staaer! —

Hun ved sit Synbord sad og lidligt talte,
 Han stod med Frakke paa med mange Slag.
 :|: I Digter-Hjertet Billedet sig malte;
 Thi synge vi derom paa denne Dag! :|:

Erindre I den By ved Lille Belte?
 Nu har den Navn som Danmarks Seiersstad;
 Der liden Jonna sig i Huset meldte,
 Med Dine blaae og Rindens Rosen-Blad.
 Erindre I den gamle Gaard, den spanske,
 Som Carl Bernhard har i en Roman?
 :|: De Aftner der, saa levende, saa danske?
 End grønnes Linden der ved Lindes Altan. :|:

Erindre I det Tydske for det Tydske,
 Den Badereise, som blev gjort til Gms?
 Med Heibergs der slog Dansken reent det Tydske,
 I vare ganske som i Eders Hjem.
 Det var i Politikens Ustylds-Dage,
 Og den Gang Baudevillen her var Alt.
 :|: „De svandt, de svandt, de glade Barndoms Dage!“
 O gid, at aldrig — — her er Noget galt! :|:

Hvor mange Børn hans Hjerte maa omfatte,
 Det Frøken Bremer*) alt har skrevet om;
 I den collinske Have Gud ham satte
 Til Gartner, og en Skjønheds Flor der kom:
 Slynngplanter og Guirlander, grønne Tepper,
 Selv Strandens Maager her hidbragte han;
 :|: Han lader Burrer vove frem paa Skræpper,
 Og det er meer, end selv Naturen kan! :|:

Der Berler er, hvis Bærd vi heelt ei fatte,
 Saa sjældne, gjennemsigtig' som et Vand,
 Og her er en, vi heelt ei kunde skatte,
 Før Straalen ret kom frem fra Mandens Land.

*) See „Liv i Norden“, den danske Udgave, Side 11, Linie 3
 franeden.

Et smukt Naturspil, ville vi først sige,
 En Mandens Perle blev det, riig og stor,
 :|: Hvor Alt er Hjerte heelt og uden Lige,
 Ja, Dig det er, du Sølvbrud, hør vort Chor! :|:

De sidste Aar har meget omkalfatret,
 Smidt om, ført ind, vendt baade op og ned,
 Vi tabte Meer end Pladsen i Theatret,
 Men mere stærk blev Hjemmets Kjærlighed.
 Dog nu har vi vel faaet Rok af Sengen,
 Endskjøndt den taler Hjertets gamle Maal.
 :|: En Sang er dog en Blomsterkrands paa Stangen,
 Idet der drikkes Festens første Skaal. :|:

Men efter første Skaal den anden kommer:
 En Skaal for Oldemo'er og Oldefa'er;
 To friske Træer i Livets Estersommer,
 To Gamle, som den Unges Ungdom har!
 De Festens Stjerner ved vort glade Gilde,
 De Hjertets Rok for Brudgom og for Brud,
 :|: De smile gjennem Taarer, glade, milde,
 De opfyldt see den Bøn, de bad til Gud! :|:

Den første Skaal, den for de kjære Unge,
 Som levet har i fem og tyve Aar!
 Dem prise vi med Hjerte og med Tunge,
 Saa Sengen over Bold og Bænge gaaer.
 Gud, lad os Alle leve længe sammen!
 Paa Jorden her er meget godt at boe;
 :|: Og naar vi skilles her, i Guds Navn, Amen!
 Vi mødes, samles glade, som 3 To! :|:

V.

Augusta Petzholdt og Gottlieb Collin.

(24de October 1858.)

Saa hurtigt flyver Tiden,
 Man selv det knap forstaaer,
 Nys leged' man som Liden,
 Nu graaner alt vort Haar;
 Men Kjærlighed udfolder
 En indre, stadig Vaar,
 En Blomsterflor, der holder
 Igjennem alle Aar!

Hvad bittert var, forsvinder,
 Hvad tungt var, bliver let,
 Man faaer en Skat af Minder,
 Og Livet skeer sin Ret;
 Man lærer det at fatte,
 Og Prøvelserne med.
 En Krands Gud om det fatte,
 Og den er Kjærlighed.

Og hvor i den To mødes
 Og troligt holde ud,
 Et Mandens Samliv fødes
 Fra her og ind til Gud;
 Det siger Eders Dje,
 Det hvisker Eders Mund,
 Det jubler mod det Høie,
 Den dybe Hjertegrund.

See, rundt om sidde Mange
 Endnu fra første Fest,
 Solbryllups-Festens Sange
 Istemmer gammel Gjest;
 Og Fader er tilstede,
 Som før paa dette Sted,
 Ak, hvad var Festens Glæde,
 Naar ikke han var med!

Nu er Sølbryllups-Sommer
 Med Børnekredsens Vaar.
 Guldbryllups-Festen kommer
 Om fem og tyve Aar.
 Paa Sangens Svanevinge
 Faaer Ordet dobbelt Magt;
 I Sang lad „Hurra“ klinge,
 Gusta og Gottlieb bragt!

VI.

Louise Collin og B. C. W. Lind.

(25de November 1865).

Erindrer Du —? Ja, det er længe siden,
 Og dog saa kort, kun fem og tyve Aar,
 Kun fem og tyve Bingeslag af Tiden,
 Der lyner fremad mod en evig Vaar;
 Erindrer Du Bredgadens Gaard, den gamle,
 Halv spansk med Muur, Balkon og Lindetræer?
 Der var et Hjem, der kunde Hjerter samle;
 Der kom og saae og vandt han Bruden her.

Hun var saa freidig, mild og snild tillige,
 Og Beileren var brav og god Student;
 Hvad Hjerterne da saae i Drømmens Rige,
 Er rullet op og nu som Sandhed kjendt.
 Den deelte Sorg er halv, den deelte Lykke
 Er dobbelt stor i Ægtekjærlighed.
 Hver Prøvelse fløi hen som Skyens Skygge;
 Fra Himlen milde Dine see herved.

Den grønne Arands blev Sølv, nu Guld det kommer,
 Hvert Aar vil Arandsen saae sit gyldne Blad;
 Om fem og tyve Aar i Estersommer
 Den straaler — atter toner Bryllupsqvad.
 Da kan I sige, naar de Bisen sjunge:

„Sølvbryllupsdagen var jo Ungdomsdag!“
 Syng Brudeparrets Skaal, de altid unge!
 Fornem i Sangens Flugt vort Hjerteslag!

VII.

Dorothea Henriques og Moritz Melchior.

(den 17de Juni 1871.)

(Til Musik af Hægg).

Chor.

Sølvbryllupsklokkerne ringe,
 Det er som en Foraarsfang.
 Naar næste Gang de klinge,
 Har Klokkerne Guldets Klang.

En Stemme.

Der staaer paa Høibroplads en gammel Gaard;
 Der boede Dyveke, vil Godtfolk sige;
 I vor Tid vorte der en Rosenmaard,
 Et Barn, en klog, velsigned lille Pige.
 Ung Moritz saae derop en Foraarsdag,
 Og i det Solskin blev hans Hjerte borte;
 Men ei han følte Sorg, nei, stort Behag,
 Han fik jo eet igjen af „lille Dorte.“

To Stemmer.

Det er saa deiligt at mødes,
 Hinanden ret at forstaae,
 Livsalige Tanker fødes,
 De ind i al Evighed naae!

En Stemme.

Der gif det glade Par i Ungdomstiden;
 Endnu de eie hele Hjertets Vaar,
 Skjøndt fem og tyve Aar er gaaet, siden
 Hun fletted' Myrtekransen i sit Haar,

Dg han fornam, at Lykken var ham givet
 I Dvinden ædel, klog og hjertegod.
 Gif Sorgens Skygger over Jordelivet,
 Hun var det Solskin, som ham ei forlod.

Chor.

De dybt hinanden i Hjertet saae,
 Hinanden de kunde stole paa
 I Glædens og Prøvelsens Dage;
 Der lyst ind Betsignelsens Aand
 Til gjestfri Arne og hjælpsom Haand.
 Til Huusbond og Egtemage.

En Stemme.

Bed „Rosenbængen“ er voxet frem
 Et „Rosenborg“, et Hjertets Hjem,
 Der Solbryllupsklokkerne ringe,
 Dg Børn og Børnebørns festlige Tog
 Kommer med v.aiende Danebrog,
 De Hilsen og Festsang bringe.

Chor.

Solbryllupsklokkerne ringe,
 Det er som en Foraarsfang.
 Naar næste Gang de klinge,
 Har Klokkerne Guldes Klang.

VIII.

Hofjubeleer Michelsen og Hustru, født Hansen.

(Den 10 Februar 1872.)

Solbryllupsklokker ringe. Hør!
 To Hjerter særligt banke.
 Det kjære Jhen med Ddense
 Sig løster i vor Tanke:

Solbryllopsparrets Barndomshjem
 Med Have ned til Naen,
 Hvor det i Sproget lød saa blødt:
 „Ska' vi 'tte ne' i Baa'en!“

Vi roe hen over „Klokkedyb“,
 Langs Engen hos „Blegmanden“;
 De Festens To tidt mødtes her,
 Men kjendte ei hinanden.
 Paa „Nedergade“ vorte han,
 Hun ved „Albani-Kirken“,
 Og Ingen saae i dem et Par
 Og deres Fremtids Birken.

Han kom til Kongens Kjøbenhavn,
 I Gavn og Navn han groede;
 Kunstfærdig, dygtig var han; ja,
 Det Alle snart forstode.
 Dog manglede han Gæt, og det
 Er Meer end Edelstene;
 I Bib'len staaer: „Det er ei godt,
 At Mennesket er ene!“

Det Bedste skeer! Tilfældigviis
 Saa Talemaaden siger.
 En Dag traadt' i Boutiken ind
 To Bysbørn, unge Piger.
 Et kjært og kostbart Smykke var
 Forsvundet, de beskrev det.
 Kom Nogen her og salbød det,
 De bad om, at her blev det.

Og Juveleren kjendte strax
 Juvelen i sin Stue.
 Hun gif, han fulgte — og tilsidst,
 — Ja, hun blev Husets Frue.
 Han, Snille, Dygtighed, hun mild
 Med Baresind og Tanke,
 Trofast og aaben, from og god,
 Huuslivets Vedbend-Ranke.

Paa Kongens Nytorv staaer et Huus
 Med gamle Tiders Hygge,
 Med Raftelobnens lune Rrog,
 Med riig Boutik og Lykke,
 Med Juleglæde: der er Børn,
 Og Hjertets Holdensammen
 I Alvors-Tid, i Prøvelser,
 I Livets Lyst og Gammen.

Der boe de To fra Odense,
 De Bjesbørn, lykkelige.
 Hvor der er Kjærlighed og Tro,
 Er Solstin fra Guds Rige.
 I dag er Fest, just Hjertets Fest,
 Solbrudsklokker ringe.
 Bai, Danebrog, til de Hurra,
 Vi Brudeparret bringe!

Guldbrudssang.

C. W. Wiehe og A. L. Wiehe, født Rosing.

Den 10de December 1862.

Fra Maurerfolkets By, fra Palmelandet,
 Hvor rundtom til et Skovkrat Cactus groe,
 Herfra flyv Du, min Sang, vidt over Vandet,
 Flyv over Bjerge til de kjære To,
 Og fald med Vinens Draabe paa hver Tunge
 Ved Brudsbordet der af Hjertens Lyst;
 Den spanske-danske Sang I for dem sjunge,
 De To, som staae nu ved Guldlandets Ryst.

I Livets gode og i tunge Dage
 De tro holdt ud, — det har Betsignelse!
 Lad Minderne i Caravane drage!
 Alart sees: Gud lader kun det Bedste skee!

I den Tro kan en Verden man omfavne,
 Man gaaer saa freidig over Torn og Tjørn.
 I Kunstens Marmorblok staae Eders Navne;
 Dem, Gud har kjær, dem glæde deres Vorn.

Mindedigte over Afdøde.

I.

Med Landgrevinde Louise Charlottes Bisættelse i Roeskilde
 Domkirke,

den 7de April 1864.

I Kongesal, i Armod's Stue,
 Med samme Magt Dodsenglen staaer;
 Stov bliver Stov, men Mandens Lue
 Ind til sin Gud og Herre gaaer.
 I Armod's Braa, i Kongeborg,
 Kan raade samme Savn og Sorg.

Kun Minderne fra svundne Dage
 Har Solblink da, de gaae forbi,
 Og de vil aldrig heelt bortdrage,
 Gjensynets Glæde boer heri.
 I Sorgende, græd Smerten ud!
 En Ben meer har I nu hos Gud.

Her faldt den Green af Kongestammen,
 Der satte Blomst ind i den ny',
 Det Træ, der groer med Folkets sammen,
 Mens Lyn slaar ned fra Uveirs Sky.
 Hvert Moder-Hjerte beder nu,
 Og hos Gud Herren beder Du!

Hvil, trætte Støv, i Gravcapellet,
 I Kraft til Gud sig Sjælen svang.
 Brus, Orgeltoner, til Farvellet,
 Det løfter sig paa Psalmesang.
 Den føler ei til Sorg og Savn,
 Der gaaer til Gud i Jesu Navn!

 II.

Farvel til Kong Frederik den Syvende.
 Nu kommer Kongens Liig! — Du Folketjære,
 Du var saa mild og god mod Hoi og Lav,
 Du var saa dansk, som nogen Mand kan være,
 Hav evig Tak for, hvad Du Danmark gav!
 Du ærligt med os tunge Dage prøved',
 Og med os har Du Glædes-Taarer grædt,
 Men nu er hvert et Hjerte dybt bedrøvet,
 Det var groet fast til dit — thi bløder det.
 Dit brast i Døden, trofast til det Sidste;
 Mod Slesvigs Jord sig Diet sænkede ned.
 Igjennem Taarer see vi mod din Kiste;
 Farvel! I Gjerning staaer din Kjærlighed!
 Og i hvert Bryst er reist et Danevirke,
 Du veed det, seer det med forklaret Blik,
 Mens Sørgesklokker lyde fra hver Kirke,
 Og bort Farvel — Farvel, Kong Frederik!

 III.

Fru A. C. D. Drewsen, født Læssén. *)

† den 23 April 1852.

Hun var en Kvinde af et sjældent Værd,
 Det Skjønne med sit Hjerte hun omfatted',
 Skjøndt gammel, fulgte hun de Unges Færd,
 Det Gode i det Ny' hun kjærligt skatted'.

*) See Pag. 125.

En riig Erindrings Sum var hendes Skat,
 Den rufter ei, og evig vil den være.
 I Jorden er nu hendes Kiste sat,
 Men selv hun er hos Gud og sine Kjære.
 Saa tro vor Tanke gjennem Rummet seer,
 Hjt samles vi og stilles aldrig meer.

IV.

Sophie Gade født Hartmann.

(1855.)

En Moder rives bort fra sine Smaa —
 Saa ung og livsglad, hun, den Hjertene!
 Hun døer! — Det kan Forstanden ei forstaae,
 Vi maae os give hen i Gud alene,
 Kun der vi Klarhed og Fortrøstning see,
 Det er det Bedste, Det, Gud lader see!

I Smaa, for hvem sit unge Liv hun gav,
 Fra os kun skal I Eders Moder kjende!
 Hver Rose frik og fin paa hendes Grav
 Vil Ider vise Billedet af hende;
 Men ei gjensee I her det Moderblik,
 Som I fra hendes klare Dine fik!

I Afstedstimen var de sidste Ord:
 „Er det nu Rosentid? Er det nu Sommer?
 O Gud, jeg er saa glad!“ — Og fra vor Jord
 Hun steg til, hvor den Gode sikkert kommer:
 Guds Rige! — Husk, dets Grændser til os naae!
 En Moder slipper ikke sine Smaa!

V.

Christian Wulff.

(1856.)

Den vide Verden Jaa kun nævne kan,
 Der var opoffrende og god som han.
 Den skjønne Guds-Natur han havde kjær,
 Og paa hans Bryst faldt Dødens Draabe der;
 Een Smerte kun ham fulgte, stor og heel:
 Forladt og i en anden Verdensdeel
 Sin stakkels, syge Søster han forlod.
 Et Suf — hans Hjerte brast — hos Gud han stod.

Det danske Flag man ham om Kisten gav,
 Hans Kjærlighed ham fulgte i hans Grav;
 Et Egetræ stroer gyldent Lov paa den;
 Sov sødt, sov vel, Du troe, Du kjære Ven
 Flyd, lille Svale, Vindens Vej derhen,
 Bring Hilsen ham, som kommer ei igjen,
 Hvis blaae og milde Dine vi først see
 Der, hvor ei meer er Død og Hjertevee!

VI.

Adam Holst. *)

April 1859.

Du, dine Forældres Glæde,
 Saa ung, saa kjærlig og tro,
 Er svøbt i Dødens Klæde,
 Indviet Gravens Ro.

O, det er saa tungt at miste,
 Hvad Hjertet klynger sig ved!
 Alt brast, om ikke vi vidste:
 Gud er Allkjærlighed!

*) Digteren S. P. Holst's eneste Søn.

Til ham i det evige Rige
 Din Sjæl har styrret sin Flugt;
 For Lyset der, uden Lige,
 Bort Die her er luft.

Men vi skal det see og kjende,
 Livjaligt samles igjen!
 I Toner og Taarer vi sende
 Farvel vor unge Ven!

VII.

Jonas Collin.

(1861.)

En kraftig Villie og et Hjerte stort
 Og varmt for alt det Herlige og Kette
 Fik Du af Gud. Du har din Gjerning gjort,
 Den paa din Grav som Monument vi sætte.

Dit danske Sind var ei af mange Ord,
 I Stilhed virked' Du; nu følger Sæden.
 Tak for det meget Gode! Bidt det groer,
 Mens Du som Christen vandrer ind til Glæden.

Paa Hjemmets Arne Ilden brændte ud;
 Nu sidder Sorg i Sammenholdets Stue.
 Din Længsel bar i Jesus Dig til Gud.
 — En Haandfuld Afke her — hist Livsens Lue!

VIII.

Bed Efterretningen om Michael Wiehes Død.

November 1864.

Det er en Trængsels Tid med Tab paa Tab;
Mens Blod er flydt og Blod er til at græde,
Gaaer Døden frem mod Kunst og Videnskab,
Det Danevirke med sin Fod at træde.

Vor Herlighed, En efter Anden, døer;
Ydmygede og smaa vi staae tilbage;
Der ruller over Danmark tunge Søer.
Farvel, I Storheds Svane, som bortdrage!

IX.

Henrik Herk.

Februar 1870.

I Kunstens Hal nu vaier Sorgens Fane
Der, hvor din Rigdoms Caravane drog.
Farvel, flyv hen, du Sangens sjeldne Svane!
Du hædred Danmarks Navn og Danskens Sprog.

